

ЕВРОПЕЙСКА НОЩ НА УЧЕНИТЕ

2015

СТЪПКИ 8

Стихове от български учени

145 ГОДИНИ
БЪЛГАРСКА
АКАДЕМИЯ
на НАУКИТЕ
—1869-2014—

НОВ
БЪЛГАРСКИ
УНИВЕРСИТЕТ

Сборникът се издава с любезното съдействие на
Съюза на учените в България

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка
Проф. дфн Искра Арсенова
Пенка Лазарова
Божидара Цекова

Корица: художник на корицата доц. д-р Мариана Кънева
снимка доц. д-р Светлен Тончев

ISBN 978-954-9928-31-0

Изданието се реализира по проект **K-TRIO 2**, финансиран от Европейската комисия по дейностите Мария Склодовска–Кюри на програма „Хоризонт 2020”

Съдържание	
Румен Цанев, Наука и изкуство.....	7

ЛИРИКА

<i>Анна Попова, Очи. Буря. Брезичка. Снежинка.....</i>	9
<i>Антоанета Караиванова, Без заглавие. Роза.....</i>	10
<i>Антон Генов, Из „Нестинари”.....</i>	11
<i>Атанас Кирилов, При теб. Благодаря ти.....</i>	12
<i>Боян Ангелов, Зимно море. Предимство.....</i>	13
<i>Валери Иванов, Есенен мотив. Синя приказка.....</i>	14
<i>Венци Росманов, След операция. Без заглавие.....</i>	15
<i>Венцислав Йорданов. Попитях. Безсъние. Очакване. Обичай ме!.....</i>	16
<i>Виктория Радева, Проряза слънчев меч. Събуди ме Еос. Не зная.....</i>	17
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Сън. Есен.....</i>	18
<i>Денка Куцарова. Капчук. Софийска нощ. Без заглавия.....</i>	19
<i>Добринна Желева-Мартинс, Обичам пролетта. Сънуван спомен.....</i>	20
<i>Елена Алекова, Из „Каквото”.....</i>	21
<i>Елена Диварова, Кукери. Февруари.....</i>	22
<i>Ели Василева, Скорпионс звучи в нощта. Насред Балкана.....</i>	23
<i>Емил Томов, Зелени очи. Дай ми сълзите! В стаята.....</i>	24
<i>Златослав Арабаджиев, Нещо за мен.....</i>	25
<i>Иван Г. Пенев, В търсене на безцелното време.....</i>	26
<i>Иванка Денева, Заклинание. Човекът говори с тишината.....</i>	27
<i>Йордан Калайков, Ние. Свикване. Възраст.....</i>	28
<i>Канелия Божинова–Славчева, Без заглавия.....</i>	29
<i>Климентина Демиравска, Питане в аванс. Животът ми. Очите ми – извори.....</i>	30
<i>Константин Мутафчиев, За какво да пиша днес.....</i>	31
<i>Красимира Янкова, Сезонни хайку. Студени цветове.....</i>	32
<i>Лидия Недекова, Без заглавия.....</i>	33
<i>Лилия Белчева, Любовта е живот. Неугасваща любов. Среца в залез. Звезден дъжд.....</i>	34
<i>Люба Панайотова, Без заглавие. Гилотина. Съдба. Лятна буря. Есен.....</i>	35
<i>Любомир Пировски, Заливът в нас. Любовна игра. Ъгъл на отражение.....</i>	36
<i>Людмила Тодорова, Настроение. Без заглавие.....</i>	37
<i>Марина Николова, Лунна игра. Край реката. Размисъл.....</i>	38
<i>Мария Панчовска–Мочева. От другата страна на Луната. Алегории. Равносметка.....</i>	39
<i>Мария Петрова, Аз съм любов. Предизвестие.....</i>	40
<i>Марияна Георгиева, Ти нищо не знаеш за мен. Прости ми.....</i>	41
<i>Марияна Любенова, Обречени. Моята пролет.....</i>	42
<i>Мая Кисьова, Без заглавия.....</i>	43
<i>Милена М. Николова, Домакия. Очи.....</i>	44
<i>Милчо Кирилов, Пред звездната врата. Ненаситното Време.....</i>	45
<i>Минко Танев, Лъчисто човечество. Архипелази.....</i>	46
<i>Мирияна Михайлова, Човек ли съм, тръстика крехка ли. Юнски дъжд.....</i>	47
<i>Надя Луканова, Преболя ме. Без заглавия.....</i>	48
<i>Ненко Машонов, Жалба по младост.....</i>	49
<i>Нонка Богомилова, Моят гълъб. В Дубровник. Обида.....</i>	50
<i>Орфей Петков, Мечтая си... Ще бъда. Любима моя.....</i>	51
<i>Петър Стоянов, Без заглавия.....</i>	52
<i>Радка Гайдарова, Старата ракла. Очи.....</i>	53
<i>Розалия Александрова, АБВ непобедима.....</i>	54

<i>Росица Копукова, Без заглавие. Бог е жив.....</i>	55
<i>Росица Христова, Измислен свят. Две шепи само. Пред тебе няма да заплача. Стена.....</i>	56
<i>Румяна Данова, Дар благословен. Старо вино.....</i>	57
<i>Сава Джоснев, Импресии.....</i>	58
<i>Станка Михалкова, Пролетта ще победи.....</i>	59
<i>Уляна Паскалева, Алхимичната сватба на лятото. Когато Господ разлива води по ноемврийски акварели.....</i>	60
<i>Цветанка Горанова, Песента на дъжда.....</i>	61
<i>Янита Белчева, Без заглавие.....</i>	62

РАЗМИСЛИ

<i>Александър Крумов, Есента на живота. Въпроси.....</i>	64
<i>Бойко Вачев, Искат ли (не)вежливите война?.....</i>	65
<i>Весела Кънчева, Животът удряше ми неведнъж плесници. Прекършени криле.....</i>	66
<i>Вичо Балабанов, На седмия ден. На майка ми.....</i>	67
<i>Гео Нешев, На Възбог.....</i>	68
<i>Добрин Паскалев, Ergo. Фортуна.....</i>	69
<i>Елена Кашчиева, Децата не познават. Два аршина. Сърцата ни не остаряват.....</i>	70
<i>Ирена Банова, Господ плаче. Ей, хора.....</i>	71
<i>Красимира Янкова, За безкрая и безкрайността. Инфраред. На онези, които през вековете ни сочат върната посока.....</i>	72
<i>Мариана Кънева, Из цикъла „Без отговор”. 2014.....</i>	73
<i>Милан Димитревич, Без заглавия.....</i>	74
<i>Николай Николов, Време за финал.....</i>	75
<i>Павлина Гатева, Равносметка. Извън тълпата.....</i>	76
<i>Петя Осенова, Днес времето.....</i>	77
<i>Румен Генов, Парола. Повечето дни.....</i>	78
<i>Светла Манева, Това съм аз. Аритмия.....</i>	79
<i>Сергей Иванов, Без заглавия.....</i>	80
<i>Стела Ташева, Раздялата. Изкуството на ходенето.....</i>	81
<i>Таня Желязкова-Тея, Благовестие. Проницателна.....</i>	82
<i>Тодор Керин, Диалог. Просто и сложно.....</i>	83
<i>Христо Христов, Indulgentio. Завръщане.....</i>	84

ПОСВЕЩЕНИЯ

<i>Александър Карастоянов, На Вазов.....</i>	86
<i>Александър Крумов, На жената в науката. Модерен непоетичен рефрен.....</i>	87
<i>Ангелина Тодорова–Трифенова, На един рицар – поетичен. Ретро–спомен.....</i>	88
<i>Анжела Димчева, Изкуството.....</i>	89
<i>Антоний Стоев, Малка снежна бъркотия. Без заглавие.....</i>	90
<i>Бистра Ранева, Из „Апостоле Левски”.....</i>	91
<i>Богдана Зидарова, Потоп.....</i>	93
<i>Весела Димова, Наздравница. Без заглавие.....</i>	94
<i>Гена Велковска, Любими приказки за деца.....</i>	95
<i>Георги Константинов, Сбогом, майко, сбогом!.....</i>	96
<i>Дарина Минева, Нашите учители.....</i>	97
<i>Димана Иванова, Един (не)-познат. Букинистите на Париж.....</i>	98
<i>Евгения Сендова, Ода юбилейна (без да е лелейна).....</i>	99
<i>Елена Кашчиева, Светлина.....</i>	100
<i>Йовчо Топалов, На учителите ни.....</i>	101

<i>Камелия Каман</i> , Родова памет. Почит към майките. Думи на обич. От другата страна на океана.....	102
<i>Катя Симеонова</i> , На българските майки.....	103
<i>Лиляна Райчева</i> , Дяконът. Раздавахме се.....	104
<i>Милчо Кирилов</i> , Твоят поет. 100 милиона пъти. Десетото небе.....	105
<i>Михаил Иванов</i> , Обич по скайпа. На Ива.....	106
<i>Ненко Машонов</i> , Бащина мъка. Сливен.....	107
<i>Петя Марчева</i> , Възкресение. Преследване. Спомен.....	108
<i>Поли Муканова</i> , La carte postale. 16 февруари. В памет на Невена Коканова. На баба ми... София на поетите.....	109
<i>Стоянка Боянова</i> , Посвещение. Означения. Трепетни пътища.....	110
<i>Юлия Кендерова</i> , Към теб, съпруже. Твоята наука.....	111
<i>Юлия Мутафова–Заберска</i> . На любимия професор. Психо-графики.....	112
<i>Яна Янева–Хайрабемян</i> , Зима в Кайлъка. На тебе, сине.....	113

ХУМОР И САТИРА

<i>Александър Милчев</i> , Реших да напиша.....	115
<i>Ангел Балевски</i> , Трици. Концентрат.....	116
<i>Веселин Босаков</i> , Епиграми.....	117
<i>Георги Пеев</i> , Сатирични зърна. Епиграми.....	118
<i>Детелин Лучев</i> , Песента на паветата.....	119
<i>Добрин Паскалев</i> . Sancta simplicitas. Semper idem. Другари.....	120
<i>Дора Милева</i> . Източна приказка. Такова животно нема. До дупка.....	121
<i>Живодар Душков</i> , Епиграми.....	122
<i>Кирил Боянов</i> , Избор на професор.....	123
<i>Климентина Демирева</i> , Нов проект.....	124
<i>Латинка Хитова</i> , Пожелание.....	125
<i>Николай Янев</i> , За науката и още нещо.....	126
<i>Руси Русев</i> , Магаре и славей.....	128

НАУКА И ИЗКУСТВО

Какво е наука?
Какво е изкуство?
Едното е мисъл,
другото чувство.
Едното – истина
за тази Вселена.
Другото – истина,
в душата родена!

(Румен Цанев. *Вселена. Размисли, настроения, фантазии.*
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)

Акад. Румен Цанев (1922–2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Academia Europaea (Лондон) и на редица международни организации, учен генетик с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата” – ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст” от Гьоте.

ЛИРИКА

Очи

Два прозореца аз имам,
към света отворени широко.
Всеки ден чрез тях аз снимам
и стъпвам по-високо.

Стъпало след стъпало,
вървя по своя път житейски,
с душа и тяло оцеляло
по законите библейски.

Очите са прозорци към света
и порта за душата...
С очите – наши сетива,
достигаме до красотата.

Буря

Сиво, мрачно, стъмни се,
зад облаци слънце се скри.
Светкавица, гръм появи се,
навярно дъжд ще вали?

Възбудени птици прелитат,
в клоните вятър шуми.
Хората пръсти преплитат,
в очите надежда струи.

Надежда, че буря няма да има,
а само летен дъжд ще вали.
Че лани стихията водна –
потоп труда им затри...

Тъмно навсякъде стана,
въздухът взе да фучи.
Суматоха бързо настана,
водопад небесен бучи....

Брезичка

Зърна ли те, се вълнувам,
не те ли видя, те бленувам.
От прозореца отворен
усещам погледа ти животворен.

В сърцето си те крия,
вълшебство и сила от тебе пия.
Обичам да те съзерцавам,
за да мога сила да дарявам!

Снежинка

Като надежда бяла
до мен тя долетя,
с любов и нежност
лицето ми погали.

На ресниците ми спря,
възторг в зениците запали.
Задрямала, в копнеж
душата моя засия, но
топлината снежинката стопи
и я превърна във сълза...

Ех, ти лекокрила –
Божествено творение,
животът твой
е чаровно мигновение!

Доц. д-р Анна Попова–Ташкова. Офталмолог в Катедрата по офталмология на Медицински факултет, Медицински университет – София. Хоноруван преподавател по очни болести в СУ „Климент Охридски” (от 1990). Водещ автор на един учебник и съавтор в три учебника. Има над 180 научни публикации. Автор е на едно изобретение и съавтор на една рационализация. Автор на сценарий на един научен филм. Член на Съюза на учените в България. Научни интереси: в областта на вродената и наследствената очна патология. Почитател на поезията. Автор на 6 стихосбирки: „Пясъчен часовник” (2010); „Слънчево мълчание” (2011); „Цветна феерия” (2012); „Като пламък” (2012); „Слънчева тъга” (2013); „Ефирно” (2015).

* **

Лист след лист,
листо след листо...
Сред листата на книгата –
листата на роза.
Няма бодли,
защото са болка –
само аромат,
червен като истина.
Лист след лист,
листо след листо...
Ти ме разгърна!
Ти ме откъсна!
Пое аромата
на същността ми
и днес
аз съм твоята истина,
а ти – моята книга.

(Антоанета Караиванова. Следа от дъжд.
ИК „Светулка 44”, София, 2003)

РОЗА

Дариха ми я – малка, крехка,
смути ме тоя странен жест.
Признавам, бе случайна среща,
но ме вълнува и до днес.

На улицата – сред позната проза,
с усмивка минувач се доближи,
поднесе ми безмълвно бяла роза,
прекръсти ме и се отдалечи.

От толкова букети този ден –
искрящо станиолови, огромни –
опазих само усет съкровен
при спомена за трепетната роза.

Не вярвате, усмихвате се вие:
голямо чудо – роза, непознат...
Но знае ли човек какво се крие
зад малките неща на тоя свят?

(Антоанета Караиванова. По тихия път
на тревите. ИК „Светулка 44”, София,
2011)

Антоанета Караиванова–Павлова. Завършила българска филология в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” и публична администрация в Техническия университет – Варна. Преподавател по български език на чуждестранни студенти в ДЕСО към МУ – Пловдив. Автор на поетичните книги „Следа от дъжд” (2003), „И утре е начало” (2005), „По тихия път на тревите” (2011). Има публикации в местния и регионалния печат, включвана е в престижни национални и интернационални сборници и алманаси, отличавана е в национални конкурси. По нейни текстове са създадени песни. Член на Дружеството на пловдивските писатели.

Из „Нестинари“

В лятна нощ блестят звездите,
притихнали селцата сякаш спят.
А нейде там, високо в планините,
огрява огън, тъпани бумтят.

Тълпи от хора все натам прииждат
по горските пътеки и стъгди.
Огласят мрака гласове и песни,
закачат храсти в момини коси.

И всички стигат до морава,
обрасла с борове – ели,
с чуден извор самодивски
и малка църква отстрани.

В тревата там запален огън,
огромна клада от дърва.
Горящ, изгарящ, осветяващ
с трепет хиляди лица.

Дошли да видят древно чудо,
останало от старини,
как сред главни горещи стъпва
човешки крак, без да боли.

Моми, момци, в хоро се вият.
Притичват покрай тях деца.
И песни с музика се чуват
далеч из старата гора.

Догарят лекичко главните.
Догарят страстите със тях.
И само пукот на жарава,
се чува долу вместо смях.

Елите спускат дълги сенки
и само въглените жарки
в широко колело разстлани,
просветват като слънце ярко.

Небето се превръща в храм,
елите – в колонада.
А огненият му олтар
изгаря всичко без пощада.

Притихнали са зверовете.
След тях и хората притихват.
И вече всички са сериозни.
Лицата им не се усмихват.

Задумква тъпанът и диво писва,
след него гайдата креслива.
И всички леко потреперват.
И чак сърцата им се свиват.

Но църквичката се отваря
и зад църковните олтари,
пристъпват четирима млади,
в премени бели, нестинари.

.....

Приключва огненият танц,
жарта във пепел се превръща.
Луната горе избледнява
и с лъч зората я прегръща.

А всеки стомна си налива,
Там, дето здравето извира
в аязмото вълшебно.
Замлъква тъпанът и гайда спира.

И в къщи се прибират всички.
Пропяват в селото петли.
Моравата остава пуста,
дом на елени и сърни.

Събират се те там на паша
и пият там вода без страх,
че нищо лошо се не случва,
где стъпвал нестинарски крак.

Антон Генов. Редовен докторант в катедра „Културология“ на ЮЗУ „Неофит Рилски“. Научни интереси: древни култури, история, археология, фолклор, религии, скални светилища, мегалити. Член на СУБ –Благоевград. Хоби: музика, поезия, пътешествия, спорт и др.

При теб

Топло е при теб,
дори да е зима.
Сняг и студ да има,
топло е при теб.
Усмивката ти грее
като лятно слънце.
Очите ти блесят
с блясъка на хиляди звезди.
Лицето ти свети
с кристални лъчи.
Но аз се страхувам.
Страхувам се да те докосна.
Страхувам се да те погала.
Страхувам се да те прегърна.
Страхувам се да те целуна.
За да не се превърнеш
в мираж и измама
и аз да потъна в бездна голяма.

Благодаря ти

Благодаря ти, че ме дари
с толкова щастливи дни.
Благодаря ти, че ми даде сили
да премина
препятствия непреодолими.
Благодаря ти, че бе до мен
в лек и труден ден.
Но ти не осъзна,
че за мен не бе
обикновената жена,
а една сбъдната мечта.
С теб живеех в сън и свят реален,
страдах, жадувах и мечтаех.
Бленувах те, дори когато бе с мен,
с чувство, че никога не си била.
Затова ще останеш завинаги
жена – мечта.

Проф. дсн Атанас Кирилов. Завършил зооинженерство в Тракийския университет –Стара Загора. Работи в Института по фуражните култури – Плевен. Научни интереси: хранителна стойност на фуражите и хранене на селскостопанските животни. Специализирал във Франция и Белгия, участвал с доклади на десетки международни конгреси и симпозиуми, автор на над 230 статии и на една стихосбирка (Като река. Лирика. Изд. „Еньовче, 2013). Член на редколегии на научни списания у нас и в чужбина. Председател на Плевенския клон и зам.-председател на Съюза на учените в България. Увлеча се по предмети и инструменти, свързани с бита и земеделието на българина в миналото.

Зимно море

Морето е сиво до черно,
вълните
са стръмни и груби.
Туристи,
загърнати в шуби,
се взираат
в това равномерно
дихание,
идващо сякаш
от нямата паст
зверовидна,
където
с усмивка ехидна
укрива се вихърът в
мрака.
Това е морето –
картина
меняща се,
страшна,
стъмена,
в която
със страст учестена
потъва
плачът на делфина.

Предимство

Прибирам бурен и разхвърлям жито
в природата на сивия си разум.
Все още вярвам, че не е не е убито
предначертанието на Еразъм.
Все още зная, че животът има
предимството да е необясним и
залъгвам се с илюзии и рими,
без да усещам страх... Неизброима
тълпа от мизантропи и злодеи
през нощите ми късни марширува.
Мръсникът на приятел се преструва,
превърнал доносите си в идеи.
Това е относителна причина
да поведе в невярната посока
природата на мисълта безока
и да събудя дивата градина,
Нивята да събудя русокоси,
в които плава житото узряло,
да преповтарям плавните откоси
и да повярвам в светлото начало.

Д-р Боян Ангелов. Завършил философия и българска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Защитил докторска дисертация в Института за философски изследвания при БАН. Завършва и валдорфска педагогика и социална психология с признат докторат в Швейцария. Член на Съюза на българските писатели и на Съюза на българските журналисти. Автор на 20 стихосбирки на български език. Директор на издателство „Български писател“. Председател на Съюза на българските писатели (от юни 2014).

Есенен мотив

Есен е.
Тъжна ли...
Бесен.
Ненужна ли...
Светът ми е тесен.
Животът е песен.
Детенце.
Невинни очи на дъждеца.
Небето е влхва.
Узрях ли да бъда мъдрец...
Есен е.
И всеки ден е чудесен.
Потоп ли...
Въртоп ли...
Съдбата е корав кестен.
Ще кажеш, че сея нонсенси,
че твърде далече от мен си,
ала всъщност спасение
нямаме
в играта на нямане,
в играта на драма.
Двамата.
Земята е пламък,
без който водата
е тъпа вода –
живородна и скучна.
Звучи злополучно,
но в скучното
скрита е силата.
Истина има.
Щадете я... Милата.

Синя приказка

Ще бъдеш в синева окъпана –
с мънистен лист в коси от тюркоаз.
И като русалка –
с палава усмивка на очите...
ще ме погали плахият ти глас
Нима очаквам пухена възглавница,
атлазена завивка,
и кротка ароматна свещ,
след толкова изпепеляващи наздравници
с вакханки –
жарки като пещ...
Аз сам не вярвам в чудесата,
в деня прокажен търся миг покой,
зарейан в тихото прииждане на здрача,
в звездите бледи –
на небесния прибор...
Ще пия биле лековито
от изворната ти планинска свежест
и пак ще си възвърна вярата в мечтите,
окъпан в непознатата им нежност.
И нека е коварно бремето напослед,
изминах дълъг път да зърна този миг,
покитен из среднощното си лутане –
открих утеха и светлик.
Но този свят на пошлост и измама
не е за сини приказки,
не го боли,
че принцове и пепеляшки вече няма,
и ангелите са изчезнали дори...

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии, на стихосбирките: „Шепотът на града” (1993), „Смарагди в пепелта” (1998), „Грешна молитва” (2006) и на помагалото „АБВ–Кратък литературен речник” (БУЛВЕСТ, 2012). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010”. Член на СБП. Любимо хоби: поп музиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска Вокална студия „Вега” и композира авторски песни за тях.

След операция

Гръбнакът е природно чудо.
Роден изправен, изкривява се.
Земята го притиска лудо
и той, принуден, заизправя се.

Опитваме се да помогнем,
за да намери светлината.
Та заедно да превъзмогнем
на изкривяването самотата.

Дали успяваме, не зная!?
Но важно е, че го желаем.
Присъдата чете се в края.
Виновниците са незначителни.

* * * * *

Приех от болката да взема.
Оттам във мойта да прибавя.
Съдбата ми е друга тема,
неблагодарна за разравяне.

И в храм да вляза, не се моля.
И дар по милост не приемам.
Това е родов знак отколе.
От нас се дава. Други вземат.

Защото всичко съм получил
от Слънцето и от Земята.
На мама сълзите ме учеха
да ненавиждам самотата.

А мен ще ме четат. Със сигурност.
В сърцата си ще ме обичат.
За себе си аз бях безмилостен
и се терзаех до отричане.

Доц. д-р Венци Бончев Росманов. Завършил Плевенския медицински университет. Ортопед травматолог от 30 години. Започнал е в Клиниката по ортопедия към Университетската болница – Плевен. Преподавател от 1984 г. Специализирал дългосрочно във водещи центрове на Франция, в САЩ, Швейцария и Австрия. Гост–лектор на Академия Пелоритана, Италия. Един от най-талантливите български ортопеди – хирурзи, в момента той е началник на Клиниката по ортопедия и травматология в частната клиника „Св. Панталеймон” в Плевен. Председател на местното Сдружение за национално съхранение. Автор на стихосбирката „Аз не живея от поезия” (2009). Интереси: заклет меломан, разполага със стотици аудиовизуални записи на класическа музика в своя компютър и си пуска поне по 1-2 от тях в своите кратки минути на отдих, обича да чете книги. Хоби: алпинизъм и туризъм.

Попитах...

Попитах небето защо ме обичаш,
а то ми изпрати дъга.
Попитах морето защо ме обичаш,
а то ми изпрати вълна.

Попитах птиците защо ме обичаш,
а те ме покриха с пера,
за да мога към теб да политна
и да докосна твоята свобода.

Попитах реката защо ме обичаш,
а тя ме понесе натам,
където в бързеите тичаш
с усмивка и огън голям.

Попитах цветята защо ме обичаш,
а те ми прошепнаха с глас,
понеже сърцето не може да скрие
най-чистата обич за нас...

Безсъние

Сърце, сърце, защо не спиш?
Отдавна лека нощ ти казах.
В съвестта ми ровиш и кориш
и по истината страдаш.

Уж си малко, а побираш
толкова огромен свят,
в ритъм точно си пулсираш
от тъгата до екстаз.

Сърце, сърце, млъкни и спи,
отдавна лека нощ ти казах.
Бог ми е простил, а ти?
Стига съм живота си наказвал!...

(Венцислав Йорданов, Тихи нощи. Изд. „Мабис”, С., 2014)

Очакване

До твоето завръщане ще бъда сам,
по-сам от самотата.
И притихнал в себе си ще знам,
че ти за мене си съдбата.

Ще търся твоето лице,
не знам дали ще го открия
в това море от цветове
и тайната си пак ще ти разкрия.

Как чаках дълги нощи, дни,
в забързаното утро виках
името, което ме плени
и в сърцето си откликнах.

До твоето завръщане ще бъда сам,
не знам дали ще издържа до края
и притихнал в себе си ще знам,
че все за теб ще си мечтая.

Обичай ме!

Обичай ме изгарящо и огнено,
крещящо като зова на делфините!
Обичай ме, без теб не мога
съдбата да премина през годините!

Обичай ме, дори когато умориш се
от моите неволни прегрешения!
Обичай ме с любов непроменена
от днешните и вчерашни съмнения!

Обичай ме със полъха на вятър,
преминаващ невъзможни разстояния!
Обичай ме! Сърцето ми по теб е лудо
и не иска повече страдания!

Венцислав Йорданов. Хонорован преподавател в Нов български университет и докторант в катедра „Ел. измервания към автоматиката” на ТУ – София. Член на секция „Акустика” на Института по механика на БАН. Част от стиховете му са превърнати в песни. Интересува се от наука и изкуство. Определя себе си като свободен човек, инженер, музикант и творец. Издадена стихосбирка: „Тихи нощи” (изд. „Мабис”, С., 2014).

Прорязва слънчев меч

притворените

облачни клепащи –
променя се лицето на Деня
по скрежни улици нанякъде закрачил.
Потръпва от студа
премръзналото зимно пладнe
в мене вгледано –
какво ли иска да ми каже?
Познавам мълчаливите му
светлосенки
застанали отвън на стража –
те биха споделили, ако пожелаят,
измислици и истини,

които знаят.

С непроницаемо мълчание
Денят събра в едно прегръщане
отминалите сенки, радости, тревоги,
донесе трепетно очаквано завръщане
и не усети колко много
рани в мен затвори.

Без да проговори!...

Ръката на съдбата
написа „ДА“
със звезда.

Хиляди пъти на ден
умира
и възкръсва в мен
Надежда...

Събуди ме Еос

със шепот

на спомен
залутан
в хаоса на Времето –
узрялата
сладост
на трепет
стаен,
съхранен
дълбоко в мен...

Не зная,

сън ли бе това,
или далечен спомен –
Времето бе спряло.

Усетих

вкус на изгрев,
на начало,
когато
ме обгърна синевата
на погледа –
лазур сияен
понесал ме
от нищото
към Светлината.

Не зная

колко дни
и колко ноци
изминаха
и ще изминат още
до чакания призив
дори и само с поглед
промълвен:
„Не си отивай!
Остани до мен!”

(Виктория Радева. Да. Лирика. Изд. Феномен, С., 2015.)

Проф. д-р Виктория Радева, дмн. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията „Морфология на неврулацията”, учебни помагала и др. Автор е на 20 стихосбирки. Хоби: поезия и музика.

Сън

И тази нощ насън
пребродих цялата земя...
Премръзнала, с кръв стаена
се движех аз едва-едва
всред снеговете на Аляска.
Вместо на царствена каляска
след миг се отзовах
на гърба на камила, тъй стара,
всред пясъците златни
на морната Сахара...
С пламнала глава.
Изпаднала в екстаз,
изпарения извечни
в Перу поглъщах жадно аз...
После бавно се носех
по една голяма, голяма река..
Кот д`Азюр. И там аз бях,
потопила нозе
в едно топло, солено море...
Бях за миг всред много овце
кенгури, коали...
Събудих се внезапно
стресната, смутена...
Един въпрос в главата ми намира
за миг дори, не ми дава мира.
Коя съм аз? За какво живея?
След още миг, истина велика
завинаги ще проумея...
Искам синевата на наш`то небе.
Присвила очи в тъмата,
да се дивя на красотата
на гордите ни планини.
Да потопя длан в едно Черно море.
Да плувам в нивята, тънещи в позлата
на Добруджа родна.
Да се почувствам някакси свободна.
Да се изправа с гордост
до възмъжалия ми син.
Да погледна с радост в очите
мойта прекрасна дъщеря
И успокоена, да си кажа:
Колко съм щастлива!
Колко съм богата!

Есен

Есенно слънце огрява
пожълтялата вече дъбрава.
Жълти, блестящи
листата прехвъркват.
Носи ги вятърът лек.
Няма го летният пек.
Всичко е тихо, замряло.
Лятото далеч е отлетяло.
Поглеждам небето –
синьо се сивее...
Поглеждам слънцето –
все още грее...
Мисъл една пробужда се в мене.
Есента може би е дошла
и в моята душа...
Пламъкът на любовта –
сякаш е замрял.
Страстта гореща
веч не се усеща...
Смехът дори е по-тих и вял...
Стресната поглеждам пак нагоре.
И сякаш цялата природа
с укор ми говори :
„Не забравяй любовта...
Всеобхватна е тя.
Стопля хиляди сърца...
Не само в младостта...
Да! Не забравям ни за миг.
До мен са двете ми деца.
И моят внук. Едно момче –
вече голямо...
Достигнало моето рамо...
И внучката ми мила...
Тази моя любов голяма
любов неповторима –
ми дава толкова душевна сила
И чувствам се така щастлива...

Гл. ас. д-р инж. Владка Бакърджиева–Андреева. Завършила химия на полупроводниците. Работила в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН (до 2011 г.). Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химическо отлагане на тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Капчук

(на съпруга ми Кевин Форд)

Дървета и треви
от дъжд са се превили,
а розата се сви,
пчелите са се скрили.

Звъни един капчук
като на кон копита
и кроткият му звук
в далечното отлита.

Един без друг, сами,
изпращаме си рими;
дъждът ръми, ръми,
къде си ти, любими?
19.06.2014, София

* * *

Предутринна мъгла лежи
над София и над полето,
едва ли Витоша тъжи,
когато влизам в самолета.

Живот – сбогуване с места,
с любими хора и предмети,
но както свършва пак нощта,
и тук се връщат самолети.
2006, летище София

Софийска нощ

В часа на скритите магии,
които в полунощ започват,
гласът на славей тук се вие
и звънки трели се проточват.

Нощта притихва в миг нетраен,
от лунна светлина обляна,
и в тоя силен глас потаен
е цялата любов събрана.
2007, София

* * *

Дърветата потъват сред мъглата,
угасва огънят на есента,
топят се силуети в белотата,
безшумно падат жълтите листа.

И аз не зная накъде отивам,
не виждам близо хора да вървят,
опитвам се в мъглата да откривам
пътеки нови към незнаен свят.
2009, САЩ

Проф. дмн Денка Куцарова. Завършила Математическия факултет на Софийския университет с пълно отличие. Първа награда на републиканската студентска олимпиада по математика (1977). Професор в ИМИ – БАН. От 1990 г. насам посещава по покана много университети в различни страни – понястоящем е преподавател в САЩ (Department of Mathematics, The University of Illinois at Urbana-Champaign Urbana). Първите си стихотворения с нарисувани собственооръчно илюстрации към тях написва като студентка – на перфокарти за старите големи изчислителни машини. В края на 1991 г. издава сама първа стихосбирка „Ако страхуваш се да страдаш“, която включва 63 от написаните дотогава 300 стихотворения. Издадената в електронен вариант следваща нейна стихосбирка „На моста“ (1991) е преработено издание на първата, като в нея са включени и копия на някои илюстрации (<https://www.smashwords.com/books/view/159054>).

Обичам пролетта

Обичам утрините свежи
и миризмата на кафе!
Усмивката ти ме зарежда,
събужда дивото във мен.

Поглеждам от балкона долу
и чувам птичия рефрен.
Обичам тайнствения полъх
да ме обгръща с дъх студен.

Дочувам трели, чудни трели,
след тях и плясък на крила.
Стрелите слънчеви пронизват
разсъннените дървеса.

Обичам да погаля нежно
цветята росни със ръка,
да вдишам цялата надежда
на пролетта, на пролетта!

Сънуван спомен

Тичах боса по ливадата с цветя,
с пеперудите се гонех. Бе чудесно!
Спомням си, че можех да летя.
Беше толкова естествено и лесно.

Вдигах поглед и набирах дъх,
Стегната отскачах и ...политвах!
Реех се като перце, без плът.
Пееше душата ми молитва.

Долу са се ширнали поля,
кадифени, пухкави килими,
в огледални водни небеса
плуват сенките на облаци пенливи.

Ето ги приятелите долу –
викат, скачат, махат от възторг.
Чудя се, защо съм соло?
Що не литне целият отбор?

Минаха години, днес се питам
откога не мога да летя?
Откога държа се впитва,
прикована в своя кръг земя?

Доц. д-р арх. Добринна Желева-Мартинс. Завършила архитектура в УАСГ – София; защитила дисертация в Московския архитектурен институт. Публикувани 10 монографии, около 300 студии и статии в България и чужбина. Научни интереси: теория и история на архитектурата, градоустройството и дизайн; семиотика; опазване на културното наследство; екология и културен туризъм. Носител на национални и международни отличия. Членува в ИКОМОС, ДОКОМОМО, секция „История” към СУБ, САБ, Балкански културен институт. Повече виж в: zheleva-martins.com

Из „Каквото”

1.

Ти искаш да разкажа любовта,
обагрила живота ни в лъчисто.
Но как да се изкаже онова,
което всички думи обезсмисля?

Безсъници, сияния, копнеж,
как да прихванеш в словеса и рими?
Как форма, образ, облик да дадеш
на нещо смътно и необозримо?

Ти искаш да разкажа любовта.
Прости, но нямам думи за това.

2.

Ти искаш да разкажа любовта...

Послушай, как се ражда тишината,
как се роят снежинките с листата,
преди да си отиде есента;
как птицата към бездната лети,
без да усеща вятъра насрещен
и как водата с камъка се среща,
за да добие плътност и черти.

Ако дочуеш нещо от това,
то може би разказвам любовта.

3.

*Валеше оня сняг през март
и през април валеше**

Светът бе приказан и млад,
разцъфваха череши.

Любов, мечти и синева.
И грехове. И грешки.
Валеше сняг... И след това...
И пак, и пак валеше...

* Никола Инджов, „Възпоменание за снега”

Накрая – вятър и мъгла,
или – мъгла и вятър...

*Ах, колко есен е дошла!
Какво голямо злато!*

4.

Не беше сън... Не, беше сън... Макар...
Каквото беше – беше... Няма никой...

Една жена – през тъмното – извика.
И я повлече мътната река.

И ги отвлече черната река –
жени, мъже, и близки, и далечни –
натам, където и сънят изтече...

И после дойде златната река.

5.

Ученическо албумче –
ехо от забравен свят.
А в просветналото друмче –
колко радост, колко ад!...

Миг... И друмчето угасна
зад пределната черта.
Ни мечти, ни дни прекрасни.
Нищо, нищо... Празнота.

Плачеш ли?... Недей... Каквото...

Ехо от забравен свят...

*„Гледай весело живота,
не обръщай се назад!”*

Д-р Елена Алекова. Завършила Литературния институт „А. М. Горки” в Москва, специалност белетристика, след което – и аспирантура, като защитава дисертация на тема, свързана с поезията на руския поет емигрант Георгий Иванов. Работила е във в. „Български писател”, изд. „Български писател” и ИК „Христо Ботев”, в. „Тракия”, НЧ „Д-р Петър Берон” и Министерството на културата. Носител е национални литературни награди на името на Николай Хайтов, Дамян П. Дамянов, Богомил Нонев и др. Авторка е на 19 книги с поезия, проза, литературна критика и публицистика. Превежда от руски и беларуски. Член на СУБ. Обича приключенията – в живота и на духа.

Кукери

Викат срещу студа,
скачат, гонят несретата.
Страшни са и са шарени,
шарени са и весели.
Те са внуци на вятъра,
те са братя на халите
и изпълват мегдана
като пламнало щастие.
Щастие – че сме заедно,
че надвиваме зимата
и че скоро ще хванем
за рога, за копитото
онова необяздено,
непребродено време...
Скачат кукери, скачат –
гонят злото!
Студено е!

Февруари

Влез при мен, забравих да заключа.
Говори, забравих да заспя.
Отиди си, но не се измъчвай –
не след дълго идва пролетта.

Мога ли да ти призная колко
проста прелест взех от оня ден,
в който съботния, мъдър Пловдив
срещна слънцето, площада, теб и мен.

Калдъръм, кокиче, февруари,
ран следобед, къс камбанен звън,
две-три стъпки в уличката стръмна,
стар художник вае своя хълм...

Отиди си и не се измъчвай,
не след дълго идва пролетта.
Аз сама ще дойда да те търся,
щом потърся този град. Сама.

Елена Диварова. Завършила е специалност българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски”. Автор на книгите „Луда капка дъжд” (1991), стихотворения, „Да погледнеш към себе си” (1999), литературна анкета със Стефан Памуков, „Влакове” (2010), стихотворения, „Изкачване с глухарче” (2014), стихотворения. Публикува очерци, репортажи, поезия и литературна критика в регионални и национални издания. Нейни творби са поместени в сборници с поезия в Германия, Русия и Сърбия. Член е на СБП, на Съюза на учените в България, на СБЖ и на Дружеството на пловдивските писатели.

Скорпионс звучи в нощта

Отново съм сама в нощта
и пред компютъра стоя,
заслушана във Скорпионс....
Звучи баладата „Ин транс”,
и рее се със песента
далече моята душа...
Ти и аз да търсим брод
и да сме заедно за цял живот.
Това е моята мечта
за щастие със теб сега.
Замени грижите си за любов,
и избягай от живот суров.
Ела със мене надалеко,
където се живее леко,
там, дето вятърът шепти,
че се изпълват моите мечти.
Затвори си очите и помечтай
за радост и любов без край,
за слънце, плажове далечни,
и планини с руини вечни...
За да спечелиш или загубиш си роден,
затуй повярвай, че със мен
съдбата ще те поведе
към туй, което твоето сърце
желае да постигне на света,
а аз не ще стоя сама в нощта.
Между емоции и разум да живея,
със теб да плача и се смея,
това бленувам пак сега,
и с песента се рея във нощта...
Животът е като река,
отнася ме далеч в нощта,
тишината изпълва мига,
и звучи сред мрака песента:
„Не се страхувай от старостта,
живей със спомени от младостта,
животът е като река на сутринта
и като море без край във вечността.”

Насред Балкана

Отдавна месецът се скри,
звездите ясен ден смени...
скорците крият се в тревата
и скакалци подскачат из полята.
Навън е ясен, слънчев ден.
Реката бяга покрай мен,
под моста въжен тя минава
и крие се в зелената дъбрава.
Слънцето издига се в небето
и веч прежурия над полето.
В палатките се чува шум,
а от огнището се вдига дим.
Реката вие се в каньона,
минава бавно край заслона
и сянката на орехите стари,
подслон за младите рибари.
Рибари, станали в зори,
без някой да се умори
стоят на моста край гората
и дебнат рибата в реката.
Насред поляната край речната тераса
се виждат столове и маса.
Край тях месо на скарата цвърчи,
обяд за хора, станали в зори,
да хванат риба във реката.

.....

Природата в Балкана е чудесна,
но вече никак не е лесно
да се намерят девствени места,
далеч от хора и селца.
Такива кътчета са малко
и вече става много жалко,
че хората не ги запазват,
остатъци без срам зарязват
и еоклимата рушат,
спокойно без да се срамят...

29.07.2008

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Климент Охридски”. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобщо – да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Зелени очи

Една плаха усмивка,
две зелени очи –
непресторено ласкави,
тъжно – добри.

Една горда смиреност
на самотно сърце
и душа налетяла
в свое синьо небе ...

Тъй дойде ти при мене,
стана моя жена.

Две пътеки събрахме –
в една обща съдба.

Беше лято ... и зима ...
Беше смях ... и тъга ...
Беше слънце и песен ...
Беше мрак, тишина ...

Тъй живяхме със тебе,
тъй живеем сега –
днеска – яростно вплетени
утре – аз сам, ти – сама ...

Нека слънцето грее!
Нека сняг да вали!
Нека винаги бъдат
с мен две зелени очи.

Дай ми сълзите!

Колко пъти си унила,
колко пъти си сама ...
Все така ли – тъжна, тиха ...
ще се връщаш у дома?

Усмихни се на живота!
Усмихни се – не плачи!
Ето – моята усмивка –
дай ми твоите сълзи!

Дай ми твоите тревоги,
дай ми твоите беди!

Нека ти да си щастлива –
нека мен да ме боли!

Ние с тебе сме самички –
две души – с една мечта.
Ние двама – с тебе, мила –
две съдби – с една борба!

В стаята

В твоята стая – тъй мила и нежна,
аз пак те чакам – с много надежда,
и много вяра, обич, и зов,
да те посрещна – моя любов!

Всичко е няма, и аз съм няма,
самотна е стаята, и аз – също сам!
Само е времето, сама – тишината,
с болка самотно стене душата ...

И пак надежда, и пак цветя,
и пак любов във тая душа –
тъй много влюбена в теб, в света,
тъй много твоя, и тъй сама ...

Д-р Емил Томов. Завършил средно музикално училище в Русе, а след това медицина в МУ – Плевен. Работил в ЦСМП – Плевен, а в момента е общопрактикуващ лекар. Хоби: музика и рисуване. Пише стихове и музика от юношеските си години.

Нещо за мен

Беше денят, в който всичко свърши за мен!
Беше денят, в който всичко започна за мен!
Беше денят, в който всичко разбрах!
Беше денят, в който всичко се промени!
Беше денят, в който започнах да живея!
Беше денят, от който живея в лъжа!
Беше денят, от който искам да го изкрещя...
Беше денят, в който страдах за мен!
Беше денят, в който се срамувах от мен!
Беше денят, в който се влюбих!
Беше денят, в който ме пожелаха!
Беше денят, в който стоях свит в ъгъла и не знаех накъде да тръгна!
Беше денят, в който не можех да се позная!
Беше денят, в който прогледнах!
Беше денят, в който всичко се преобърна!
Беше денят, в който бях толкова щастлив!
Беше денят, който никога няма да забравя!
Беше денят, който споделих!
Беше денят, в който се почувствах различно!
Беше денят, за който още не знам дали съжалявам!
Сега е пак ден... Аз още не знам!
Сега е пак ден и аз всичко преживях!
Сега е пак ден и аз отново лъжа!
Сега е пак ден и аз още го помня!
Сега пак е ден и аз пак искам да крещя...
Сега е пак ден и аз още съм щастлив!
Сега е нощ.... Не знам, къде да отида!

Лутам се...
Чакам те...
Вярвам...
Срещнах те..
Сега е нощ и всичко е различно.
Сега е нощ и аз отново съм в онзи ъгъл...
Сега е нощ, но вече не страдам за мен.
Сега е нощ и вече не се срамувам.
Сега е нощ и всичко ми е ясно.
Сега е нощ и нямам сили да крещя...
Примирих се...
Сега е нощ и знам, че има надежда.
Слънцето пак ще изгрее.
Новият ден ще бъде...
Светлината му? Това си Ти!
Живота ми? Сега си Ти!
Любовта? Пак си Ти!
Мислите ми са за теб!
Надеждата ми е в теб!
Бъдещето ми искам да е с теб!

Д-р Златослав Арабаджиев. Психиатър към УМБАЛ „Св. Георги“ ЕАД – Пловдив. Преподава на студенти медицинска психология и психиатрия. Не счита себе си за поет, но е имал период от живота си, който е бил „вдъхновение“ и тогава е усетил необходимост да напише някои от мислите си.

В търсене на безцелното време

И ти си моя ден на пътищата спрял,
огромната стена, която ни дели
с безмълвните предмети,
и оня досег неуловим
с цветята, с птиците, с ливадите
и с всеки стрък трева,
и с всяка дребничка мушица.
И ти си моя миг, безцелно разпилян
като сълза,
която в миналото свети,
прекарания ден във пустота,
неказаните думи,
които в мен останаха завинаги,
и този бряг, обрасъл в върбалак,
и пясък топъл, дето раснат бурени
край тихата, голямата река.
Където спрял седи
един светлеещ залез
и свети във големите мехури
в зелената вода.
И водни кончета потрепват
във танца си безсмислен
над някакво потънало митично същество.
И ти си моя миг, безцелно приютен
във паметта сред толкова картини,
където чувствата големи
не могат да се възродят,
а споменът е сладостен и тъжен само.
И може би, когато скитал съм безцелно,
най-пълноценно съм живял.

1981 г.

(Иван Г. Пенев. Нямам завещание. ЕТ „Изд. къща Теодора Колева–Ния“, София, 2005)

Проф. д-р Иван Г. Пенев, дмн. Завършил Висшия медицински университет – София. Акушер-гинеколог, работил в „Майчин дом“ – София и носител на приза „Златни ръце“ на болницата (2010). Научни интереси: начало на раждането и патологична бременост. Има отпечатани над 100 научни труда. Член на българската секция на Международната организация на писателите – лекари. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание“ (2005); „Не, не беше илюзия“ (2005); „Небе в рамка“ (2005); „И все пак. Посвещения“ (2006); „Съвремие“ (2007), „Вълча стръв“ (2008), „С дъх на вечност“ (2009), „Хапливо слънце“ (2012); „Сбогом на илюзиите“ (2012). Хоби: туризъм.

Заклинание

Щом съзреш, че слънце към залез
бърза да срещне нощта
и птица лети натъжена –
с вик от една самота:
погледни в тази пролетна вечер
как отново умира денят,
но осъмва с надежди обречен,
възроден и със обич богат.
Таз история – приказно тайнство
всеки ден сътворява във нас
онзи вечен копнеж по безкрайното,
що очите отваря в захлас,
разлюлява и сърцето диви
от докосване – старо и ново –
до слънца, светове и звезди...
Този вик в теб да го има,
да тревожи и даже боли;
да стопява студената зима
от разстояния и малки злини...
Да остане тогава след тебе
клонка зелена в пръстта,
песен една – и надежда,
стих и човешка мечта!

(Иванка Денева. Светлик на душата)

Човекът говори с тишината

Да ми говори тишината –
тревожния ви глас да слушам.
В мълчанието притаено
да се взривят сърца студени...

Камбани седем да разбуди
и чучулиги да надпява.
Да пърха светла пеперуда,
над здравец росен да поляга.

Да ме докосне тишината
с омаен поглед на момиче:
от менците вода разлята
на ситни ручей да тича...

От купола на вси звънарни
да плаче милостива прошка.
Човекът свят е биволарят:
бос и със перчем разрошен.

Над звездното небе надвесен,
да пие мълком тишината.
А Бог отгоре да му шепне:
„Познай се и... върви нататък!”

И слял се горе с тишината,
природния си глас да чуе...
Когато от смеха на чучур
изплува бавно светлината.

[\(www.knigi-news.com/\)](http://www.knigi-news.com/)

Д-р Иванка Денева. Учен, писател и литературен критик. Завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски”. Научна степен „доктор”. Автор на книги с разкази и новели, поезия, театрална критика и 2 романа; на пиеса, научни доклади и изследване за литературното развитие. Номинирана за лит. награди „Д. Чинтулов” и „Й. Йовков”. Включена в национални енциклопедии, в изданията за видните сливенци и в театралната енциклопедия на „Theatrebg.hit.bg”. Нейни творби са публикувани в издания в Англия, Испания, Канада, Чехия, САЩ, Чили, Непал, Китай, Турция, Сърбия, вкл. в Световната испаноезична антология на поетите (Мадрид, 2011); Международна поетична антология (Оуингс Милс, САЩ, 2004) и Мултиезичното издание на световната поезия (Китай, 2013). Кореспондент на Литернет („Културни новини”). Член на Съюза на българските писатели – София, на Съюза на учените в България и Международното движение „Световни поети” (Чили).

Ние

Стон таи в още сънен зрак,
тихо идва докоснат от лъчи.
Утрото трепти със звън,
литнал на криле от зарево.
Навън в тревите скрити
мълком тайнства лежат.
Стоят очи в очи душите ни,
обгърнати от глуха белота
на внезапно бликнала тъга.

Свикване

Нещо в мен угасва всеки път, когато
разнебитената нощ се влачи бременна
с тайни към мъждукащото утре на деня.
Когато влудяваща река от слънчево сребро
ще угаси спомена от стъпките погрешни.
В тъмното остава умиращото самочувствие
и разпокъсано на късове, тихичко скимти.
Приварзани за изток с утринно лико,
поклашат се тихо изтънялата вяра
и тлеещият спомен за житейска драма.
Времето изтича през пръстите в свикване.

Възраст

Бързам към хребета на застаряващото време.
Долу в синя яма полегнали са с голи гърбове
хълмовете на отминалото житейско бреме.
След мъката от стръмнината превалена,
вятър подгонва ме със скокове лудешки.
Поемам дъх и ...слизам, слизам, слизам.
Поглъща ме наклонът – наклонът продължава.

Проф. дпн Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; артмениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг (1992); „Кръгът” (1994); „Праг” (1997); „Случвания”(1999); „Империя на облаците” (2002); „Тракало за глухи” (2004); „Нови разкази, есета и рисунки” (2006); „Завръщане в кръга” (2007); Животописи – електронна книга в liternet.bg (2008); „Есеистика” (2009). Включен в антологията „Български поети”, изд. „Захари Стоянов” (2003). Хоби: изящни изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

...

Мъжът, който ме размива –
сваля облачета от небето
и ги превръща в камбанки.

усещам те винаги,
завърташ ме в слънце.

...

Мъжът, който ме размива –
спира вятъра, пресушава дъжда
и посява слънцето.

Захвърлените книги –
животи неживени
и прекършени.

Мъжът, който ме размива –
е втората ми природа –
цялата ми любов.

Захвърлените книги –
разплискани бои –
големи, гаснещи сълзи.

...

Чувам звъна от твоите стъпки –
величествен бор
земята люлее,
сърцето ми пее.

...

Цъфнаха върбовите венчета –
снежен пух
и нежна ласка.

Чувам звъна от твоите стъпки –
където и да отида –

Цъфнаха върбовите венчета –
чудото в душите блесна –
пролетта разпъпи.

Д-р Канелия Божинова–Славчева. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършила и специалността „Право” в УНСС. Доктор по методика на обучението по литература в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски” (2014). Научни интереси в областта на литературознанието и методиката на литературното обучение. Издадени стихосбирки: „Цветове” (1995), „Нежна сила” (1998). Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели и любимия човек.

Питане в аванс

Разделени бяхме толкова години,
години дълги, тягосни години...
Колко лета за мен и за теб отлетяха?
Колко зими? – не помня. Замряха...

Но теб не те забравих за беда.
Очаквах плахо моята съдба.
Мечтаех да те срещна все пак и пак,
да те виждам още денем и във мрак.

При среща дали ще ме познаеш ти?
Дали ще си спомниш миналото ни,
когато хванати ръка за ръка
ходихме по гори, ниви и поля?

Дали съзнавахме, че дните ни
пленяват тайнствено сърцата ни.
Без да се попитаме сам сами:
„Какво ще правим с живота ни?“

Колко мило, хубаво ни беше...
Само пътят ти до мен ни делеше.
Не сме се карали веднъж дори.
Щастливи бяхме от зора до зори.

Обичта не си признавахме. Не посмяхме.
Все летяхме, във висините бяхме.
Любовта не спираше за нас.
Опияняваше ни до късен час.

Но всичко свърши с точка и черта.
Разделихме се без всякаква следа.
И то по моя някаква молба,
ала за миг ти не се поколеба.

Сега кажи: „Къде сме? Как сме? Що сме?
За мен – „Обърках ли живота си съвсем?“
Можем ли за нас да търсим малък шанс
за обич и приятелство като в романс?
(Питам се аз в аванс.)

Животът ми

Животът ми бе горска пътека.
Обичта ми бе низ от печал.
Мечтите ми са птици в небето.
Любовта ми – пламък изгорял.

Приятелите не могат да живнат
душата ми превърната в пепел.
Колко е трудно така да живее
обрулено цвете от вятър вилнял!

Очите ми – извори

Вече да плача не мога
дори при голяма тревога.
Мълчанието по ми приляга,
сърцето е кротко, не стяга.

А колко сълзи съм проляла,
потоци, реки съм заляла.
Очите ми – извори. Странно.
Преливаха често, спонтанно.

При дъжд и облаци чудновати,
дори при мълнии гръмковати,
или при ромоленето тихо
на дъждеца почти стихнал.

Сълзите ми – думи неказани.
Странно. Само аз бях наказана.
Поглеждам назад и не вярвам.
Нужно било време да узнавам.

Проф. дбн Климентина Николова Демиревска. Завършила биология в СУ „Св. Климент Охридски“. Ръководител на секция „Молекулярна биология на растителния стрес“ в Институт по физиология на растенията и генетика при БАН (до 2011), понастоящем пенсионер. Научни интереси: биохимия и имунохимия на растителни ензими и белтъци. Издадени стихосбирки: Есен в душата (2012), Разни мисли и съждения (2013). Хоби: поезия, изобразително изкуство, музика.

За какво да пиша днес?

– Как си тръгва тази зима,
мека със оскъден сняг
и тъга, че тя незрима
става, ме спохожда пак?

С нея знам, че намаляват
земните ни часове,
времето ни отредено
за любов и грехове.

– Как земята се надига
след сковалия я сън
и с кокичета пристига
ведра пролетта навън?

Скоро в белите градини,
сред черешовия цвят
чудни трели ще извива
славей млад и непознат.

– Как над листа съм надвесен,
вече кой ли път поред
правя опит неуспешен
да напиша тоз сонет?

Теб, момиче, тъй любимо,
да опиша в стих, куплет,
за да бъдеш, да те има
вечно, векове напред.

Може би съм аз създаден
без заложи и талант.
В чувството към теб отдаден
може би съм дилетант.

Нямам аз талант грамаден,
мощна дарба на поет,
но в замяна ми е даден
този луд копнеж по теб.

В него аз се уповавам,
той ме прави днес щастлив!
Затова ти обещавам
– аз ще стана талантлив!

Професор Константин Мутафчиев. Завършил химия в Химическия факултет на Софийския университет „Св. Кл. Охридски“. Доктор на медицинските науки и доктор по химия. Бил е началник на Централната химическа лаборатория в Стоманолеярнен завод в Плевен и преподавател в МУ – Плевен (1975–2007). Автор на над 100 научни публикации в български и чужди списания, многократно цитирани от наши и чужди автори. Член е на СУБ и на American Chemical Society. Удостоен е от МУ – Плевен с наградата „За изключителни заслуги“. Общински съветник в Общински съвет в Плевен през мандата 2011–2015 г.

Сезонни хайку

ЗИМА

Искри снежинка,
сълза приютила
замръзнало Слънце.

ПРОЛЕТ

Дъгоцветна роса
кокиче буди
от зимен сън.

ЛЯТО

Теменужно небе
събира звездни цветя
в езерото.

ЕСЕН

Тишина.
Цветовете на вятъра
нашепват студ.

21.12.2013.

Студени цветове

(За Ефекта на пеперудата по Кандински)

Къпем се в синьо спокойствие
Проява* ... в бяла безкрайност
Живота червено свойство е
върху фон ... сива нетрайност.

* Проява – смущение.

05.07.2013

Д-р Красимира Димитрова Янкова. Доктор по физика със специалност „Астрофизика и звездна астрономия” в БАН. Асистент в секция „Астрофизика и космическа динамика” на Института за космически изследвания и технологии при БАН. Участвала е в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Научни интереси: нелинейна физика; магнитохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество и на Асоциацията на докторантите в България. Други интереси: пише стихове и къси разкази; обича да пътува; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...). Публикува стихове в Хулитe (www..hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература

На този бряг, залутана в себе си,
окайвайки живота си жалък,
посрещам и изпращам лодки.
Кораби не спират тук – пристанът е малък.
И се опитвам да забравя,
че и на лодка светът се обикаля.

...

Не се мръщи, хей, ти момиче,
защото бръчките личат.
Личат най-вече при очите.
Не се мръщи, живеј, обичай,
додето има и един, макар и луд,
след теб да тича.

...

Видях едно момиче от тролея.
Така приличаше на мен –
със моите коси, преди да побелея,
със моя поглед – дързък и насмешлив,
от времето преди да доживея
до старост и до самота.

Видях едно момиче от тролея.
Добре, че то не ме видя!

...

Не мога нищо тленно да ти дам.
Как спомен от мене да остане.
Като звезда от летен звездопад,
дори и да не съществувам,
светлина към теб ще пътува.

Лидия Недекова. Завършила българска филология и философия в СУ „Св. Кл. Охридски“. Била е преподавател по български език в Департамента по чужди езици и приложна лингвистика и по медиазнание в Центъра за непрекъснато обучение на Техническия университет – София. Главен редактор на в. „Нов технически авангард“ – издание на ТУ (до 2012).

Любовта е живот

Любовта е най-велико чувство –
излива благодат то в нас,
без нея светът би бил безчувствен
и сив без вяра всеки час.

Щастието земно е в любовта,
дарява ни нежност, добрина!
Прави ни смели и щастливи
с мечти и надежди – истински живи!

Любовта е нестинарска жаравна –
гори във влюбените ни сърца.
Приказка вълшебна ни дарява
и литваме до звездни небеса!

Неугасваща любов

Огнен лъч прониза ми сърцето,
като меч пламтящ, не гасне от сълзи
и разтвори раната, където
скрита моята любов мълчи.

Самотна със години там живее,
не остарява и не гасне тя.
Често питам се: какво да правя
с таз любов, родена от мечта?

Дали до края ми така ще топли
или самотата ще я угаси?

Само в сън долитат мойте вопли –
денем любовта полита във мечти.

Какво от туй, косите че сребреят,
че уморена крача по света?
Със ударите на сърцето аз живея,
а там е съхранена любовта!...

Среща в залез

Дори да се срещнем случайно,
побелели и остарели,
по телепатия душите тайно
за миг ще са се слели.

Защото таз връзка незрима
съдбата не успя да скъса.
Остана с годините непобедима –
като Феникс в раздялата възкръсва.

Пламъкът топъл в очите,
извиращ от дебрите сини,
говорещ вместо нас самите,
не може с времето да изстине.

Такава среща мечтая,
преди залеза ми да има.
Може би ще е среща в Рая –
там няма духовна зима!

Звезден дъжд

Безсънна сребърна нощ –
звезден дъжд вали!
С магическа космична мощ
три планети пререди!

Красиви небесни персиди –
феерия звездна във мрака,
щастливи бяхме да видим
как небето със звезди плака!

Желание във душите ни буди –
те ще се сбъднат, нали?

От древност при небесно чудо
вярват, че се сбъдват мечти!

Тази нощ звездоока
неземно красива бе тя!
Звездният дъжд от високо
преля в душите ни светлина!

Лилия Белчева (д-р Лилия Тодорова). Специалист офталмолог. Завеждащ очна клиника в Плевен (1963–1984). Има патент за въвеждане на ултразвука в България. Под нейно ръководство и подготовка са израстнали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Издадени стихосбирки: „Сезони на сърцето” (2009), „Струни на душата” (2010), „Усещане за рая” (2011). Хоби: поезия, музика – свири на цигулка, шиене на гоблени.

Когато почувстваш, че ти е студено
в най-уютното място, наречено дом,
тогава и ти си сроден на мене –
човек, неподвластен на никой канон.

Човек, непонятен за никое време,
обречен да броди в една свобода,
която цъфти, плод дарява и стене
в далечна от всички земя.

Нас не ще ни приемат на никоя маса
и в никой приятелски кръг,
кратък поглед – очите ни вече го знаят –
нас ни чака единствено път.

Гилотина

Повдигнах своите коси
за да ме целунеш ти
по врата и раменете,
щастлива като Боговете.
Но в миг сърцето ми се сви,
през мен видение премина,
че вдигат своите коси и
чакащите Гилотина.

Съдба

Съдбата ми е на жена – мечта,
докоснат ли ме, губя свойто жилище
като нагазила в меда пчела,
умираща без сляпата си сила.

Не ме докосвай, страннико, мечтай ме!
Извайвай ме в картини, в чудеса.
От морска пяна съм родена тайно,
в свенливата обвивка на жена.

Лятна буря

Снощи една лятна буря
дойде да ме отнесе...
Върлуваше като луда
навън и в мойто сърце.

Когато тръгнах към нея
с желание да се свърши,
две малки ръчички
ме дръпнаха в къщи.

Мамичко, не отивай,
аз така се страхувам
от тези силни гърмежи
и от твоите бури.

Прегърнах го за утеха,
самата аз утешена.
Щом си майка от бури,
и от смърт си лишена.

Есен

Любов ли? На куково лято.
Петата ми трънче я бодна
в тази ахилесова есен,
дори да е шеметно-плодна.
Всичко е вече казано,
всичко е вече възпято.
Метнете ми одеалото и
затворете вратата.

Доц. д-р Люба Панайотова-Чалъкова. Завършила право. Докторска степен към Института за правни науки на БАН. Преподавател по гражданскоправните дисциплини вещно и облигационно право в ПУ „Паисий Хилендарски“. Автор на статии и студии в специализирани правни издания, както и на две монографии в областта на гражданското право. Участник в различни конференции в страната и чужбина, специализации във Франция и Швейцария. Член на Пловдивската адвокатска колегия, на Дружеството на пловдивските писатели и на литературен клуб „Младост“. Издадени две поетични книги: „Объркани хора“ (изд. „Зеница“, 1995) и „Удивление“ (изд. „Фенея“, 2010).

Настроение

Пуша не рядко –
изключително рядко.
Паля цигара веднъж в месеца,
понякога пропускам и година.
Но когато ми се случи,
правя това вечер
и гледам как с пепелта
изтръсквам светулките
на мойта надежда.

И сега,
сама във тишината на нощта,
ловувам отчаяна следа
на любовта.

Все още мислиш, че си с мен.
Все още се залъгвам, че съм с тебе.
Душите ни от днес гнездят
на мили от брега,
на който сякаш бяхме
от векове усамотени.
Не беше рай,
но беше място,
където тишината
ни хващаше прегърнати
по всяко време,
където слънчеви отблясъци
танцуваха по голите тела,
от ласки уморени.
То беше просто наше място.
То беше просто наше време.

Доц. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ – София, специалност „Автоматика и телемеханика”. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, алпинизъм и туризъм, спортна гимнастика, плуване.

Лунна игра

Луната се сбогува със водата,
във лодката събрала светлината.
На дъното оглежда се, което
събрало е частица от морето.

Изгребвах аз водата с шепи
и ставах те нежни, леки
Угасваше във лодката искрата,
изгребала бях май ... луната.

Край реката

Слънцето завършва своя ден,
последен поглед хвърля към реката.
Пътека златна спуснало към мен,
хваща ме то нежно за ръката.

И кани ме да тръгна озарена
по тази тиха, водна шир...
Реката е тъй кротко уморена,
свенливо крие своя мир.

А свети тя – пътеката сребриста,
нашепва ми „Тръгни, ела...!“
И ще ми се да тръгна чиста....
Къде ще стигна и кога...?

Размисъл

Тръгвам от „нищото“, в „нещо“ прераствам,
срещам там „нещо“, дошло от безкрая.
Духом израствам, отново дерзая,
душата ми „нещо“ стреми се към рая.
Един миг блаженство – човешки живот.
Смърт има ли – няма... Живот след живот.

Проф. д-р Марина Колева Николова. Ръководител на катедра „Педагогика и мениджмънт“ в Инженерно-педагогически факултет – Сливен на ТУ – София. Водещ автор на 5 учебника и две учебни пособия. Автор на над 80 научни публикации, отпечатани у нас и в Русия, Австрия и Индия. Научен ръководител на 7 докторанта. Научни интереси в областта на: педагогическа психология, педагогика, конфликтология и реторика. Член на Бюрото на СУБ – клон Сливен.

От другата страна на Луната

От другата страна на Луната
навярно бушуват приливи,
но не признавай пред никого
за нашия лунатизъм

неподелен , нееднозначен –
прогледнали сме в душите си
и ще повдигнем клепачи,
когато последната от вълните

затворим в пясъчна мида –
от другата страна на Луната,
където бушуват приливи...

Алегории

Зад простодушието на деня
видях опашка на лисиче –
това е сложен алгоритъм
за поетичната душа,

която нотите събира,
а после в птичето гнездо
подобно късно кукувиче
ще си поплаче, но самó.

И без признание, че страда
в изтръгнатата синева,
ще се изгуби твърде рано,
преди да се роди нощта,

в която няма простодушие –
видях във лапите на вълк
разкъсано четиристишие.
А совете – на кръстопът.

...Метафорично безразличие
изгаря тленната ни плът.

Равносметка

Обръщам се. И виждам върховете.
Това са планини, които знаят
цената на разцъфналото цвете
в подножието на Килиманджаро.

Обръщам се. И виждам снеговете.
Понякога те могат да изгарят –
не ги приех. И те не ме приеха.
Но мина много, мъничко остана

и затова ще седна да почина
под синьото небесно огледало –
душата ми все още е красива,
а тялото е просто помъдряло

и затова дори ще се усмихна –
между дете и старец ,
между нож и цвете,
между гнева и болката лирична ...

Обръщам се. И виждам върховете.

Проф. д-р Мария Панчовска–Мочева, дм. Работи в Катедрата по пропедевтика на вътрешните болести при Медицински университет – Пловдив. Специалист по вътрешни болести и ревматология. Член на секция „Биология” към СУБ, Българското научно дружество по ревматология, Българското научно дружество по остеоартроза и остеопороза, Асоциацията на руските ревматолози. Пише стихове от ученическа възраст. Смята, че в медицината има поезия, а стиховете могат да лекуват. Като лекар и преподавател в университета продължава да преоткрива силата на поезията. В свободното си време обича да рисува. Със свои творби – поезия и графика, участва в няколко Европейски проекти за наука и изкуство.

Аз съм любов

Навярно утре ще избягам
и от тебе,
и от него,
и от всички!

Ще ми простите после –
щом в едно се слоят
болките.

А щом отново
всички се засмеят –
ще ме забравите...

Но нека!
Нека!
Зная – нещо ще остава!
Поне безумството!
Поне скандала!
И бездни
с истини неразгадани,
засипани с приличие...

И глътка ярост,
страстно поделена;
до дъно недопито време.

И нежността,
разрязана на две
от обич
и насилие.

И още много!..

Побързайте!
Днес още можете
да ме намерите!

Предизвестие

Страхувам се,
че ще потъна в мрака
и земните недра
ще ме погълнат.

И още – че ще ми хареса
да изплувам пак,
ако внезапно
(като лавата гореща)
през някой процеп –
пронижа почвата и срина
изсъхналите дънери;

и повлека със себе си
земя,
цветя,
и пътища,
и къщи...

И въздуха ще нажежа.

Ще предизвикам буря!

И в огъня ще се реша
да спра дъжда
и капките му да изпия...

Но не за себе си –
страхувам се – за вас!

(Мария Петрова. Аз съм любов. ИК „Геа-принт“, Варна, 1997)

Мария Петрова. Завършила руска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ и право във Варненския свободен университет „Черноризец Храбър“. Следдипломна квалификация в ИРЯ им. А. С. Пушкина – Москва. Асистент по гражданскоправни дисциплини в Юридическия факултет при ВСУ „Черноризец Храбър“ – Варна и докторант на самостоятелна подготовка в областта на семейното право (отписан, с право на защита). Действащ адвокат при Адвокатска колегия – Варна. Автор на четири стихосбирки – любовна лирика: „Аз съм истина“ (1993, изд. под името Мария Стефанова); „Аз съм любов“ (1997); „Аз съм живот“ (2002) и „В душата си те каня“ (2002). Член на Сдружението на писателите – Варна, на Съюза на учените в България и на Варненската адвокатска колегия.

Ти нищо не знаеш за мен...

Всъщност ти нищо не знаеш за мен!
Показвах ти дълго добрата си версия.
Виждал си само моя поглед смирен.
С мъничко сълзи, с прикрита депресия.

Всъщност ти нищо не знаеш за мен!
Гледаш спокойно дали ще се справя.
Нижат се случките ден подир ден,
макар да не са това, което желая.

Всъщност ти нищо не знаеш за мен!
Силната дама честичко плаче.
Душата ѝ нежна често е в плен,
но стиска юмруци като малко юначе.

Всъщност ти нищо не знаеш за мен!
И все по-малко ще показвам от себе си.
Ще утихна полека като гълъб ранен.
Тих гласец ще нашепва – отиде си.

Хвана ли се?
Всъщност ти нищо не знаеш за мен, ни за
другата в мен.
Те кротко съжителстват си двете.
С едната от утрото си ти обграден,
но на другата целуваш нозете.

Прости ми

Прости ми, че не съм като другите.
Прости ми, че пак диво вятъра гоня.
Прости ми, че влязох в света ти.
Прости ми за думите.
Прости ми, че няма да имам сили да те
догоня.

Ти виждаш как правя същите грешки.
Прости ми, те са по моему странни,
човешки.

В себе си нося едно малко наивно
момиче.
И сърцето, което още би могло да обича.

Като птица съм волна, летя в небесата.
Понякога кацам и тихо стоя.
Но нямам ли въздух, който да усещам в
душата,
отново разпервам криле и летя.

Ако искаш да чуеш отново моята песен,
постели ми в гнездото си топли пера.
Ще ме почувстваш, макар и в съня си
унесен,
как ще се сгуша в теб нежно и ще заспя.

Гл. ас. д-р Марияна Георгиева. Завършва биология в Софийския университет с две специализации – „Лечебни растения“ и „Биология за подготовка на учители“. Ръководител „Радиоизотопна лаборатория“ и главен асистент в секция „Молекулярна генетика“ на Института по физиология на растенията и генетика на БАН. Автор на 10 научни публикации (7 – в списания с импакт фактор). Част от екипите на 6 международни и 3 български научни проекта. Участвала в 11 национални и международни форуми. Лауреат на Годишната награда „За постижения в науката“ за 2014 г. на фондация „Еврика“. Пише стихове от 10-годишна възраст. Хоби: книги, музиката (рок, блус, метъл и класическа музика), обича и да пее.

Обречени

Създадени са да обичат,
но разделени от стена.
Обречени и обградени
от плътна гробна тишина.

Обречени да се познават,
но сякаш чужди на света.

Обречени в мълчание
да изживяват мъка, болка,
радостта.

Обречени са да мечтаят,
но на ум, а не на глас.

Обречени са да показват
странна човешка суета.

Обречени са да живеят
може би под две слънца.

Обречени са, да така е,
две тайно влюбени сърца!

Моята пролет

За живот прекрасен всеки устремен е.

С устрем пролетен всеки надарен е.

Всичко живо пролетта пробужда.

Цялата природа се събужда.

Даже малката невзрачна твар

и тя се счита на Земята господар.

В гората птица вече гука

и прогонва всяка скука.

Мен ми иде дор да литна,

сила ме обхваща и ще кипна.

Силна треска пролетна задира,

няма ни покой, ни мира.

Мойта пролет е вече тука,

и прогони всяка скука.

Тя ми нови сили дава,

и ме силно вдъхновява.

Вечна пролет в мен цари.

Вечен огън в мен гори.

Доц. д-р Марияна Любенова. Завършила е екология в Биологическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Преподавател в катедра „Екология и опазване на природната среда“ на факултета. Научни интереси: в областта на растителната екология, мониторинга, моделирането и опазването на екосистемите. Публикувала 10 специализирани книги и около 150 научни публикации. Член на СУБ. Хоби: обича цветята, книгите, природата и да пише за тях. Девиз: „Любовта ще спаси света.“

синя петуния
университетска алея
рано сутрин
истинско слънце
сенките на актьорите
в една посока

(публикувано в двуезичната книга „Майска утрин / May Morning”, ИК „Изток – Запад”, 2014, отличено с II награда от VI Национален конкурс за хайку 2013)

Стената на плача.
Едно дете ми казва
истината.

(публикувано в двуезичната книга „Майска утрин / May Morning”, ИК „Изток – Запад” 2014, отличено с II награда от XIX Kusamakura Международен конкурс за хайку, Japan 2014)

портрет на Айнщайн
относително бързо
лази стоножката
танц на снежинки
колко Декартови листи
в белия въздух

Мая Кисьова. Завършила българска филология във ВТУ “Св. Св. Кирил и Методий” и актьорско майсторство, режисура и театрознание в НАТФИЗ „Кр. Сарафов”. От 2015 г. докторант в НБУ по темата „Сценични реализации на българската поезия 1990 – 2010”. Актриса, режисьор, театрален изследовател, драматург. Мултифункционален артист. Автор на 2 книги с лирика, 1 – с театрално-критически и художествени текстове, монографията „Исторически аспекти на релацията „Актьор – Драматург” (2009), „еМОРфей”. Пет пиеси и един актьорски дневник” (2013) и „Майска утрин / May Morning – хайку. Носител на български и чуждестранни отличия. Селектирана в European TOP 100 най-креативни автори на хайку за 2014. Автор на първия в България драматургичен текст „Перце на оградата” (2014) в жанр „хайку – мистерия”. Blog: <http://mayakisyova.wordpress.com/>

Домакиня

Светлината се епилира пред мен
и ме посипва с лъчите си.
Липовият цвят на котлона ври,
но аз, разбира се, изпускам зарчето
и всичко изкипява.
Дано нервите ти да не кипнат
пред мисълта за домакинстването ми.
При мен всичко е под въпрос –
въпрос на вдъхновение –
и миенето на чинии, и поезията.
Чиниите са по-грубата истина, обаче –
лекетата по тях лъщят,
докато зад поезията, можеш да се
скриеш.
Да се дегизираш майсторски
зад сянката си
и детективски да кодираш чувствата си.
Навярно светлината се е епилирала,
защото сложи черни жартиери от
звезди...
Наконти се.
А ако аз ти омръзна
и ти ме изгониш с поезията ми,
моля те,
нека тя
да Ти мие чиниите!

Очи

Не забравяй
какъв цвят са очите никога.
Не се подлъгвай
по сенки –
между красиви бижута
и празни надежди.
Когато си черна –
си черна.
Когато си мъдра –
си ум и позиция.
Не забравяй
какъв цвят са мечтите ти.
Когато обичаш –
обичай.
Огласявай
с плача си
природата.
Преоткривай нещата
докрай.
Пренаписвай
и вдишвай живот –
всяко стръкче
си има история.
Цюрих – Базел, 15 септември 2014

Милена М. Николова. Магистър по международен бизнес и по английски език и методика. Награди от международни и национални конкурси: носител на Трета награда от Осмия конкурс за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine (2010), награда за млад автор в Седмия национален литературен конкурс за поезия „Биньо Иванов”, Кюстендил (2013) и др. Член в журито на международния поетичен конкурс на английски език „Write Share Be Read” и в Национален конкурс за есе. Превеждала е стихотворения от американски, английски, немски и македонски поети. Автор на стихосбирките „Любов по време на дъга” и „Сълзи в джобовете”. Член на Съюза на българските писатели.

Пред звездната врата

Кой открехва леко звездната врата?
Кой с китара пее звездна серенада?
Кой ли плаче сам, сам самин в света?
Тез сълзи на радост, те са ми награда.

Вечер. Новолуние. Тъмна, тъмна нощ,
в нощ такава черна най-блестят звездите.
Астрономи с лири, прегърнали кош,
с мечти... и надежди нови светят в очите.

И напук на вятъра, в този зимен ден,
влизат посребрени в залата поети,
сядат тихо, тихо със поглед удивен,
слушат и запяват за звезди куплети.

Рицарски доспехи блясват в тъмнината,
всеки е защитник на Бялата дама,
клетви до капак, ето я Жената,
и от смъртта вече по-истинско няма!

Те стоят на прага пред Вселени, бездни,
прегърнати, пеят и слушат звездите,
спряло там е времето, дори за изчезнем,
астро-поетични ще са веч мечтите!

Ненаситното Време

по Сенека

Този тих път дето пред нас се извива,
тази житна с ярки макове нива,
този рицар препускащ със стръв,
тази крепост с каменен лъв, който
дреме...

Всичко изяжда ненаситното време.

Съхнат бистри потоци, мъртви морета,
тихо е в храмове, църкви и минарета,
бреговете се сриват, хребети и пустини,
отминават мигове – ери, години, чорт да
го вземе...

Всичко изяжда ненаситното време.

В небосвода виждам избухва огън
свещен,
и нощта от нощ, ето, превръща се в ден,
и смъртта не е гибел, а природен закон
лута се моят отмалял кон, с непосилното
бреме...

Всичко ли ще погълне това...

ненаситното Време?

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работил в Института по астрономия към БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. Издадени стихосбирки: „Първите 20+2” 1, Херон Пресс, 2008; „Живота – всичко – хубаво”, Херон Пресс, 2008. Публикува стиховете си в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература. Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Лъчисто човечество

Кълбо от светлини проблесна
във вихъра неукротим –
летяхме сякаш в снежна бездна,
към цъфналия връх летим.

Звънти платинено капчукът
по клонките със звездна скреж
и хиляди слънца разпукват
гигантския световъртеж.

Отечеството ни е безкраят –
шурти в очите Млечен път
и звездобройци в нас витаят –
небесния декор въртят.

И нека ден и нощ се сменят,
и се превръщаме в лъчи –
дори и в пъпките зелени
космическият химн звучи.

Архипелази

Вулканичен щрих припламна
в пръски лъчезарни
и над звездното ти рамо
слънчево догарях.

Пъстроока, многолика –
моя блян отнесе
и безкраят ме повика
в погледа проблеснал.

Над сияйни кръгозори
и копнеж разломен
Атлантида се разтвори
във внезапен спомен.

Минко Танев. Завършил българска филология в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Работил е в Общински съвет за култура и в Дом на учителите – Пловдив, във вестника на Висшия селскостопански институт. Бил е зам.-главен редактор във в. „АртКлуб“. Понастоящем е преподавател на чуждестранни студенти, които изучават български език в Медицинския университет – Пловдив. Редактор във в. „Академия медика“, МУ– Пловдив. Автор е на 7 книги със стихове. Съавтор е в книги и антологии. Творчеството му е преведено на немски, френски и словашки. Носител на много награди и на Националната награда за поезия „Божидар Божилов“ за 2013 г. Член на Съюза на българските писатели и на Дружеството на пловдивските писатели.

Човек ли съм, тръстика крехка ли

Човек ли съм,
тръстика крехка ли –
не зная.
Край мен тече реката,
над мене – звездопад
и люшка ме ветрецьт
в странен танц
и плувам по средата
на вечния безкрай.
Не знам началото
къде е и къде е края.
Устойчивост желая
и постоянство кратко,
но време и пространство
в неспирния си бяг,
изплъзват се, летят.

Човек ли съм,
тръстика крехка ли –
не зная.
И пак се мъча днес
да разгадая
кой тласна лекичко
Вселената,
за да я приведе
в движение,
и кой ли този „някой“
сътвори?
Люлее ме тая бездна
от звезди,
със край един
във нищото,
а друг – в безкрая.

Човек ли съм,
тръстика крехка ли –
не зная.
И мисълта ми
все лети,
лети,
мига да улови,
дилема вечна,
изначална
да реши.
Човек ли съм,
тръстика крехка ли –
не зная.

София, 1990 г.

Юнски дъжд

Пак вали,
пак вали,
юнски дъжд, летен дъжд,
изобилен,
проливен
шеметен.
Пак вали,
пак вали,
Както в юнската сесия
на трети химически курс.
Аз виждам да тича
босоного момиче,
русокосо момиче в
дъжда,

синеоко момиче
аз виждам да тича
с една светла, голяма
мечта.
Спомен тича под
юнския дъжд, спомен
тича.
Едно малко момиче
ликува.
Тържествува и пее
под дъждовното небе,
след последния изпит,
по химия.
Погледни, пак вали,

но не тича
в дъжда,
едно малко, щастливо
момиче
Пак вали,
пак вали.
То не тича с възторг,
не се смее,
не плаче
и няма мечти.

София, 2000 г.

Доц. Миряна Михайлова. Завършила ВХТИ (ХТМУ) – София. Старши научен сътрудник в Химическата лаборатория, ръководител на лабораторията на НИТИМ – София след спечелен конкурс. Има 50 публикации в български и чужди научни списания. Пише стихове и разкази. Интересува се от история на света и България, произход на Вселената, философия, поезия и художествена проза, музика, живопис и скулптура.

Преболя ме

Преболя ме от мълчания
и забравени спомени,
От приятели, тръгнали
с еднопосочен билет.
Преболя ме от сенките
в паметта ми,
от студения есенен дъжд
и от табелите „лято“
в друга посока.

Заваля ми в душата.
В пороя заминаха
излишните думи
и отприщана болка.
Малка искрица
заблещукала
като светулка
погледа ми наведе
и отдолу прогледнах,
че ми е светло.

Заспивал ли си,
озарен от залеза
по лунните пътеки да се
скиташ
в сънища
до призори?
И светлината
в утрото
зениците

да свие,
за да се усети,
че си буден.
Прегръщал ли си сенките
на изгрева
като илюзии,
че ще го достигнеш?
Опитвал ли си
част от мигове да
скриеш,
за да не прекъсва
преходното щастие?
Пътувал ли си,
за да се откриеш
в себе си?
Намирал ли си
извор,
утоляващ жажди?
На кръстопът
присядал ли си,
за да видиш
коя посока
ускорява пулса ти?
Заспивал ли си,
озарен от залеза
до утрото
на сбъднати надежди?
Запомнил ли си
за какво
си се събудил?
Пътеката живот
сами я извървяваме.

Назад във мисли да те
връщам
аз не искам.
Времето е разпиляло
улици
за срещи.
Огнището от миналото
е угаснало
и всеки е намерил
другата посока.

Каквото е останало,
е спомен
и мост
към другите животи,
където близостта ни
е запомнена
и пак ще се намираме –
различни.

На някой ъгъл времето
ще ни напомни,
че всяка среща е поличба
и допир на ръцете
ще си спомним
в лицето
непознато
на отсрещния.

Д-р Надя Луканова. Завършила медицина във ВМИ – Плевен. Придобила специалност психиатрия. Работила в областта на психопрофилактиката, амбулаторно и в стационар като психиатър. Последни работни места – Първа психиатрична клиника за мъже – УМБАЛ и ДКЦ 1 Плевен. Публикувала стихове в пресата. Автор на стихосбирката „Любовта не си взема сбогом“.

Жалба по младост

Циганко мургава с гъвкаво тяло,
пей и танцувай само за мен!
Плащам ти щедро. Сърце ми заспало
ти събуди го за нови ден!

Свири, цигуларю! Звънливите струни
дълбоко отекват във мойто сърце!
Те спомнят за младост, за вечери лунни
и нежно докоснати топли ръце.

Налей ми, кръчмарю, от старото вино!
Бих искал от него да кипне кръвта.
Напразна надежда! Неповторимо
е преживяното във младостта.

Жалба по младост отеква в душа ми.
С космическа скорост тя отлетя.
Дни сиви се нижат и във скръбта ми
самотно проблясва далечна звезда.

(текст за песен)

Юли, 1992

Доц. д-р Ненко Машонов, д.м. Бил е ръководител на Катедрата по психиатрия и медицинска психология към МУ – Пловдив и началник на Клиниката по психиатрия при УМБАЛ „Св. Георги“ – Пловдив. Признати три рационализации в областта на медицинската психология и терапията на психичните заболявания. Съавтор е на учебник по психиатрия и медицинска психология за студенти и специализанти (2000). 16 години редактор на рубриката „Здравето“ към Пловдивският ежедневник в. „Марица“. Дългогодишен нещатен преподавател към медицинските колежи в Хасково и Пловдив, Великотърновския университет и Източноевропейски образователен център към „Фондация помогни на нуждаещите се, гр. Пловдив“. Понастоящем експерт към съда и прокуратурата.

Моят гълъб

Протегнах шепата си да нахраня моя
гълъб.
Но той не приближи. Не клъвна от
трохите.
Стоя безкрайно дълго, страшно дълго на
ръба,
на умопомрачителния ръб
между глад и страх.

Когато времето се свърши –
малко преди гълъбът ми да отлитне,
за да умре от глад,
оставих шепата си и си тръгнах.

Да не умра от страх.

В Дубровник

В Дубровник се разхождат „сини каски”.
Седят в Градската кавана
на отдавна празни столове.
Крачат по Страдун сред гражданството,
излизащо от евхаристия в неделя.
Къпят се в синьото на Адриатика,
отдавна недокосвано от тяло на жена.
И слушат звън камбанен,
по навик призоваващ Свети Влас –
закрилник на града...
В Дубровник се разхождат сини каски.
И толкова красиво и спокойно е,
че даже миротворците са
умиротворени..

Дубровник, април, 1996

Обида

Твоята любима синеока плюшена пантера
вчера внезапно оживя.
Обиден, ти си тръгна.

Това не беше вече твоята любима синеока плюшена пантера.

(Нонка Богомилова. Омагьосан кръг. Изд. ЛИК, София, 1997)

Проф. дфн Нонка Богомилова. Работи в Института за изследване на обществата и знанието при БАН. Област на научни интереси: философска антропология, философия и антропология на религията, религията в Европа и на Балканите, философия и литература. Публикувани 7 индивидуални монографии, сред които: „Религията и човешката същност. Класически идеи“ (Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, С., 2010), „Религиозното разнообразие в културата на съвременна Европа“ (Изд. „Пони“, С., 2010), „Жизнеността“ (Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, С., 2006), „Копнеж по абсолютното“ (Изд. СУБ, София, 1994) и др. Публикувани повече от 100 научни статии на български, английски, френски, немски, италиански, полски, руски, украински и сърбохърватски в България, Швейцария, Полша, САЩ, Италия, Германия, Англия, Украйна, Сърбия и др. Публикувани три стихосбирки. Главен редактор на сп. „Философски алтернативи“ (2004–2012).

Мечтая си...

Искам даже щом вѝн се смрачи
да не свършва играта блажена –
през сълзите на твоите очи
влязох аз в твоята нежна Вселена...

Днес си вдигнала своите коси –
сякаш снопи от лятна пшеница!
Нека Господ със теб ни спаси –
ние двама сме птица до птица!

С теб се чувствам в най-нежния плен –
той е твоята женска победа...
Как обичам така – всеки ден! –
твоите форми прекрасни да гледам.

Не от вчера аз твоите нозе
ги възпявам чрез своите рими...
Ти, любима, акъла ми взе,
по-добре и душата вземи ми!

В мен бучат пълноводни реки...
И за нас със любов си мечтая –
не да купя венчални халки,
а по-дълго да бъдем с теб в рай!

Ще бъда

Когато ще съм в друг един формат
и вече на земята ще ме няма –
стихът ми ще ви връща там, назад –
в света ми, при децата ми, при мама,

при милата жена с добри очи –
във ден зелен, във вечер светлосиня,
със чар, пред който всеки ще мълчи –
оазис сред житейската пустиня...

Аз казал ще съм своето „Мерси!“
на всички вас, на мама и... на нея –
и как съм рошил нейните коси,
и как съм щял без тях да полудея...

А всъщност ще съм в птичите ята.
В небето със звездици ще ви пиша.
По-късно нощем стих ще ви чета,
допрял на вашта чувственост клавиша...

Над мен тогава вече ще растат
я бук, я дъб – със стволоче огромни...
Но аз ще бъда част от този свят
дорде поне един от вас ме помни!

Любима моя...

На Д.

Благодаря ти за отминалите дни,
за сладостта на твоите ласки – нежни,
страстни,
за взора огнен, които с нега ме плени,
и за очите и косите ти прекрасни...

Благодаря, че в мен разпали дива стръв
чрез своите форми – сред коприна и
дантели,
че разбунтува ти немирната ми кръв
и че постигнах с теб емоции най-смели...

Благодаря ти, че живях в неземеен свят
чрез твоите песни и словата ти сърцати,
че беше блян за мен – възвишен, мил и
свят,
че с теб минутите ми бяха куп ахати!

Д-р Орфей Петков. Завършил Минно-геоложки университет. Защитил дисертация. Автор на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Автор на единадесет книги с поезия: „Денят от теб започва сутрин“ (1992), „Със светлината си душата ми лекуваш“ (1996), „По светлото в душата ти копнея“ (1998), „Любовни видения“ (2002), „Предесенни светлини“ (2005), „Любовни протуберанси“ (2007), „Нежност и светлина“ (2009), „Сетиво за любов“ (2010), „Неугасими чувства“ (2011), „Любовно завръщане“ (2013), „Късни стихове“ (2014).

* * *

Бих искал толкова неща

да ти разкажа.
Ела! Не се плаши!
Тук, край морето,
въздухът е влажен
и тежи
от сутринна роса
и от самотни разсъждения.
А по лицето на брега,
пропито от съмнения,
вълни пенливи
се разхождат.
Нощта се кани веч да си отива.
Ще дойдеш ли?
Или не можеш ?

Бих искал толкова неща
със теб да изживея.
Ела! Не се плаши!
На изток вече розовее
и скоро слънцето
ще се прости
с оловната прегръдка на морето.
Ще почне ден,
закърмен със очакване,
пропит с тревоги.
Ще дойдеш ли при мен?
Или не можеш?

1965 г.

* * *

на Ди

В очите ти сълзи!
И хукват спомени далечни,
в които двамата сме заедно,
в които любовта е вечна,
а щастието – осезаемо.
И всичко пак е скъпо и познато,
а аз целувам с преклонение
косата ти със цвят на злато,
ръцете ти към мен прострени
и устните ти с вкус на слънце.
В очите ти сълзи!
От спомени.
А ти си тъжна, тъжна...

В очите ти сълзи!
Мечти като ята долитат
и кацат върху твойто рамо.
Ти сгушена във мен се вричаш
да бъдеш винаги засмяна.
Изчезват разстояния! И вече
не може времето да ни разделя.
Съмненията се топят – обречени.
И нощите са будно – бели,
а дните – делнично прекрасни.
В очите ти сълзи!
Мечти и спомени!
Като залог за щастие!

В очите ти сълзи!

1979 г.

Доц. д-р Петър Стоянов. Завършил ВНВАУ – гр. Шумен със специалност инженер по радиолокация. Докторска дисертация по специалността „Радиопредавателни и радиоприемни устройства”. Работил в Институт за космически изследвания на БАН. Автор на над 80 научни публикации, 1 монография, 5 учебници и учебни помагала, десетки научно-популярни статии и множество рационализации. Бил е ръководител или е участвал в 87 разработки в областта на радиоелектронното разузнаване, има внедрени 26 изделия. Бил е ръководител на докторанти, рецензент за присъждане на научни степени и звания, член на Специализирания научен съвет по военно-инженерните науки към ВАК. Хоби: тенис на корт, риболов, поезия.

Старата ракла

Нейде на тавана
зърнах ракла стара
и пристъпих бавно
както в олтара.

Капака ѝ открянах –
вътре да надникна,
крадешком погледнах
и всичко в мен притихна

пред моминската премяна.

Нежно я погалих,
че грееше като засмяна
и мигом си представих

момичето красиво,
което във времето
усмихваше се мило,
гиздаво, чудесно

После тайничко от всички
пак се качвах на тавана.

Не можех все да се наситя
на моминската премяна

от време, минало отдавна
потънало в мрак,
тънешо в
забрава

под тънък слой от прах

И си мислех: какво остана
от годините далечни –
една ракла на тавана,
скрила спомените вечни!

Очи

Очи като езера кристални,
с нюанси от зелено и кафяво.
Очи, в които душите млади
се оглеждат като в огледало.

Очите ти излъчват
радост,
щом със моите ги
срещна,

така е с всяка
младост,

щом очи в очите се
погледнат.

Очи – нежни и дълбоки
като пролетни води,
замечтани, кротки,
пълни с мечти !

Щом очите ти
погледна
сякаш музика
звучи.

Една симфония
чудесна,
пръскаща
лъчи!

Нека очите да се срещат,
Нека да припламват,
за да гори живецът
и да не угасват!

Доц. д-р Радка Гайдарова, дм. Завършила медицина във Варна. Работи като лекар в Психодиспансера – Плевен. Има придобита специалност по психиатрия. Доцент към Катедрата по психиатрия и медицинска психология на МУ – Плевен. Автор е на монографии, съавтор на методично ръководство и на учебник по психиатрия. Началник е на женската клиника по психиатрия към УМБАЛ – Плевен. Има над 80 научни съобщения и участва в научноизследователски проекти в областта на психиатрията. Поезията идва внезапно неканена и стиховете започват да се изливат върху белия лист. Активно пише за деца и за възрастни през последните 6–7 години.

АБВ непобедима
мантра

През сълзите
видях
най-бяла
свила.
И ронеха се български
слова. Велик завет.
Несътворима сила.
От промисъла
на
Творца.

Сияния
от пролетни цветя
са стиховете
поднебесни.
Преливат светове,
сърца.
И нека бъде
слово песен.

Неведоми са
пътищата
на приятелството.
Като птичи полети.

И щъркови гнезда.

Следи
от вечните
сияния.

Капка по капка
вир.
Дълбоко
в небето.

В театъра
на вечните лалета
облякох
ролята
на Градинар.

А тя е тясна
за поета.

Ах. Шринагар!*
Постой

до моята градина.

И слушай
песни за любов.
Но времената
са отминали.
За благослов.

Артист

Да влизаш
в кожата
на твой събрат,
облечен
в чуждото
страдание.
и пак познат,
и непознат
изпиваш
чашата на знанието.

Сълза.
Пречистена одежда.
Зеница сепва.
Над болката
не бди копнежът.
Стихия древна.
За дни, поети
и неверия.
Водата крачи.
Обля Земята
във предверие
с воали
за причастие.

* Според исторически данни Шринагар е мястото,
където е погребан Исус Христос

Розалия Александрова. Завършила славянска филология в СУ „Св. Кл. Охридски“. Старши преподавател по български език на чужденци в МУ – Пловдив. Научни публикации в областта на хуманитаристиката: езикознание, литературознание, философия, методология, педагогика, информатиология. Член на Дружеството на пловдивските писатели. Автор на седем поетични книги. Творчески интереси и в областта на есеистиката. Участва в литературни алманаси и списания, редактор и автор в издания по проект „Европейска нощ на учените“ в Пловдив и др. Занимава се с редакция и корекция на поетични книги и научна литература. Председател е на поетично-интелектуално общество „Квант и приятели“.

Бог е жив

„Бог е жив” – повтаряше ми баба,
не разбирах нейните слова,
но когато тя била е млада,
преминала тунела след смъртта.

* * * * *

Била е в кома, после се съвзела,
междувременно видяла Бог,
но не казваше това, а вечно
повтаряше, че жив е с тембър строг.

Когато светят нощните звезди
и приказно небето набраздяват,
долавям, сякаш Божии очи
Вселената велика озаряват.

Правеше молитва на коляно,
чудехме се, ала тя не спря,
късно аз научих преживяното
и добре разбирам я сега.

Когато свети слънцето над нас,
така красиво и така далече,
долавям сякаш Божа ласка аз
и по-смирена се усещам вече.

Дали живееше по правилата
е друг въпрос, но знам, че Бог е жив,
щом тя е срещнала отгоре светлината,
Бог ще отсъди колко си правдив.

Когато мисля, че над мен е Бог
и Негова е тази земна хубост,
сама си давам сетния урок:
че всичко, извън вярата, е лудост.

20.09.2013 г., София

26.09.2013 г., София

(Росица Копукова. Общение с Бога. 2015)

Росица Копукова. Завършила педагогика, звания: II и I клас квалификация, „Организация и управление на образованието” в Институт за учители към Софийския университет „Св. Климент Охридски”; специализация в СУ „Св. Климент Охридски” – „Етнография и фолклор”. Награда за новаторство на Министерството на образованието и науката „Детски свят” (1990); награди на Профсъюзите „Младата научно-педагогическа интелигенция”, ЕКСПО`90, Пловдив и мн. др.

Измислен свят

Понякога живея във измислен свят,
затварям си очите и попадам там,
любов и щастие карай мен витае,
внимание и обич ме обгръщат.

Политам окрилена със мечти,
понесена от вихъра на любовта,
танцувам дивни, страстни танци,
опиянена от нестихващите ласки.

Но щом очи отворя, магията изчезва,
самотата пак ме сграбчва здраво,
съмнения безброй във мен нахлуват.
Наивница да бъда искам, но не мога!

Две шепи само

С ръка сълзите ще изтрия,
от болката си ще отпия,
с мечти сърцето си ще утеша
и в миг страстта ще задуша,
щом мъничко любов намеря,
две шепи само ще отмеря,
а другата със вас ще поделея
и с тъгата ще се разделя.

Пред тебе няма да заплача

Боли ме, но пред тебе няма да заплача,
сълзите си ще скрия зад усмивка,
приятелски ще махна със ръка,
ще се обърна и ще тръгна.

А после някъде сама във мрака
на мъката си аз ще се отдам,
ще страдам ден, а може би години,
докато споменът за тебе залича.

Тогава, преродена и по-силна,
отново ще потърся обич, топлина,
но този път аз ще внимавам
в кого се влюбвам и кого обичам!

Стена

Стена пред мене се издига,
невидима, но истинска е тя.
Стои на пътя ми житейски,
през нея трябва да премина.

Щом трудностите ме застигнат,
щом щастие ми се усмихне,
щом трябва избор аз да сторя,
през нея трябва да премина!

Росица Христова. Магистър биолог. Завършила биология, химия и изобразително изкуство. Преквалификация по физика. Преподавател по биология в СОУ „Христо Ботев”, гр. Кубрат. Научни интереси: медицинска генетика, педагогика, наказателно право. Хоби: поезия, приложни изкуства, разходки сред природата.

Дар благословен

Поток и ручей бяхме
и песен за любов изпахме,
там горе в планината
и долу в равнината.
Безгрижни, волни, окрилени,
от любовта си вдъхновени
стихове редихме, пяхме,
радост, обич бяхме.
Дар благословен от Бога,
Любовта ни да пребъде
и след гроба!

София, 2000 г.

Старо вино

Когато вятърът отнесе
последния й дъх,
тя – любовта ни,
прекъсна
своя звезден път.
След нея не остана нищо.
само спомени горчиви,
като старо вино –
тръпчиво, силно,
истинско,
изпито до капка...

София, 2011 г.

Румяна Данова. Магистър етнолог. Завършила световна етнология. Зав.отдели „Чуждестранно изкуство” и „Обичаи” в Национален етнографски музей към БАН (до 2011). Научни интереси: обичаи и ритуално изкуство. Издадена стихосбирка: „Другата жена”, София, 2005. Хоби: Рейки, ароматерапия, билколечение, свиря на китара, оперно пеене, нумерология.

ИМПРЕСИИ

Неделя

Утро над стихнали улици,
уморени Денят и Нощта,
Слънце, изпращане, люляци,
парещи спомени, ТЯ...

Моята планина

Свенливо денем в облаци се скрива,
на вечерния вятър дрехата си дава,
небето жадно поглед в нея впива
и под звездите тя му се отдава!

Утро

От тялото ти лъха топлина,
целувам те, ти мълком ми отвърщаш,
очи отваряш, нежно ме прегръщаш
и се стопяваш в утринна мъгла...

Есен

Сънна есенна роса
по миглите вали, вали, вали,
отронен миг, политнал стон,
есенен вечерен небосклон...

Унесен погледът, удавен в синева,
пред бездната на кладенец дълбок
и лее се тъга, тъга, тъга,
безкрайна мъка в тих поток...

Душата ми

Със вятъра в борóвете се скита,
пи дъх от полските цветя,
димя с мъглата над скалите,
неутешима с залеза изтля...

Ти

Погали ме със поглед кадифен,
дали бе сън, дали бе блян?...
От кожата копринена пленен,
от тялото парфюмено пиян!

Аз

Аз своята есен ти дарявам,
пламтяща от пожар на цветове,
с клокочеца в гърдите лава,
Вселена от безкрайни светове!

Ще те дочакам

Ще те дочакам пак да се завърнеш,
да ме попиташ с болка как живях,
без отговор, с любов да ме прегърнеш,
с познат от миналото порив плах...

Предчувствие

Боли ме – нещо ще се случи,
боли ме – нещо ще ме нарани,
поиска ме и ме получи,
за любовта сега не ме вини...

Проф. дпсн Сава Джонев. Завършил астрономия. Професор в Катедра по социална, трудове и педагогическа психология – СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: психология, физика, астрономия. Хоби – изкуство, спорт.

Пролетта ще победи!

През ледени хали и дни мразовити,
през снежните преспи на пленени води
една бяла радост със смелостта на кокиче
ни дава надежда за слънчеви дни.

Този кълн нежен, ако не сгазим,
ще се разчупи в сърцето леда
и ще открием дълбоко опазена
истина древна – за Вечността.

Всяка смърт есенна крие в зародиш
кълнове нежни на млади листа –
и да не вярваш, в себе си носиш
крехката радост на нова мечта.

Ако помогнеш на новия устрем
да се разлисти, да разцъфти,
няма да може нищо отминало
да те отчае, да те срази.

Крехките пъпки ще се развият,
от семената ще поникнат цветя
и студовете властта ще отстъпят
пред новия порив на Пролетта.

Доц. д-р Станка Лулчева Михалкова. Завършила педагогика. Специализирала психология към СУ „Св. Кл. Охридски“. Работила е като научен сътрудник по транспортна психология, хонорирован асистент по експериментална психология, преподавател по педагогическа психология в „Департамента за информация и усъвършенстване на учители“ към СУ. Научните ѝ интереси са в областта на психологията, психотерапията, психологическото консултиране. Като преподавател провежда тринадесет годишна програма за продължаващо обучение в консултантски умения за педагогически съветници и училищни психолози. Допълнителната ѝ квалификация е по класическа хомеопатия. Сега разработва ново направление „Хомеопатична психотерапия“. Има издадени две стихосбирки.

Алхимичната сватба на лятото

Реката е невяста, повела за ръце
безброй отрочета, родени
п р е ж д е в р е м е н н о,
към жениха –океан – за алхимична
сватба и за блага смърт.
Небето е венчален пръстен
на предишните изгори,
звездите – вощеници за сбогуване,
щурците – шафери, листата на
дърветата са златните пендари
на невестата, копнеещи да станат
кал, и пръст, и глина в ръцете
на Грънчаря, а аз бамбуково стъбло
съм, което просто тихо диша.

Когато Господ разлива води по ноемврийски акварели

Днес планината има безброй крачета,
повдига се на пръсти, бледосиньото ѝ
прелива в синьото на небето,
милва го, слива се с него като
бебе в майчина гръд, като вода,
разлята върху блажената рисунка
на Господа – изтегната сладостно
огромна древна котка в ноемврийска
цветна мараня. Очите ми възторжено
пият благодат и тиха малка песен
ме понася о т в ъ д Измеренията...

*(Публикувани през 2014 г. в литературен сайт за нова Художествена Литература –
ХуЛите)*

Д-р Уляна Паскалева. Преподавател с докторска степен в Югозападен университет „Н. Рилски“, Благоевград. Висшето си образование завършила във факултет „Автоматика“ на Техническия университет – София. Автор е на стихосбирките „Пътечка към светлината“, „Цветни камъчета под дъгата“, „Душа преди разпролетяване“, „Седем седмици след Пасха“. Нейни стихове са представени в алманаси, сборници, литературните сайтове Литернет, Литературен свят, ХуЛите – с псевдонима Nulia. Има публикации и книги в областта на техническите науки. Хоби: поезия, природа, духовни учения.

Песента на дъжда

А сега в момента вали,
нощта навън се весели!
– Цял оркестър свири: „ръми”, „ръми”,
тук-там: „капчук”, „капчук”...

И нежна песен към мен звучи:
– „Да плачеш престани!

Сълзите си изтрий и погледни най-подир
в установилият се твой вътрешен мир!

Запомни! – Сълзата пречиства злината,
така както дъждът напоява с нова сила Земята,
измива...
и всичко от чистота заблествява!”

юни 1997

Гл. ас. д-р Цветанка Горанова. Завършила история със специализация „Етнография” в СУ „Св. Климент Охридски” (1997). Защитила докторат по специалност „Наукознание” с дисертация на тема „Възгледите на българската народоучна общност за дисциплинните взаимодействия в етноложкото познание (края на XIX век и първата половина на XX век)”. Понастоящем работи в Института за изследване на обществата и знанието към БАН. Научни интереси: в областта на история на науката, етноложкото познание, изследва творческите биографии на учени като Иван Д. Шишманов, Михаил Арnaudов, Христо Вакарелски, Анастас Иширков и др. Член е на Съюза на учените в България и на Българска етноложка асоциация. Хоби: туризъм, пътешествия, кулинария, открития. Увлича се по творческо мислене.

Обичам, моят вид не го издава.
Обичам, но да крия съм готова.¹
Щастлив е този, който съхранява
богатствата на своята любов.

И моята любов и радостта остават
тайна за света и никой не надниква в тях.

Обичам, обичта ми е като
тази при всички хора.
Обича то, моето сърце,
сърце горещо, като всички други.

Любими, знай: има и любов,
която остава скрита за света,
затуй оглеждай се в страни.
Любов навсякъде ти търси.

Янита Белчева. Завършила Държавния библиотекарски институт със специалности библиотекознание и библиография. Библиотекар в Института за етнология и фолклор с етнографски музей на БАН.

¹ Първият куплет, първата му част е по Уилям Шекспир (102 сонет). При него продължава: „Търгува този, който възхвалява богатствата на своята любов.”

РАЗМИСЛИ

Есента на живота

Изтупа есента ризата на лятото,
покапаха листа от кехлибар и злато.
Кому е нужно Слънцето идващо през
дуло?
Кръстът е строшен, на хълма очи опулени?

Земята без нощница
в Севера и в Африка,
крие си краката,
а в Северната Африка
димят, димят телата.

Пустинята безсънна,
предвкусва Холокоста.
В религия бездънна
животът ни спиртосва.

Информационна завеса върху гняв и
отчаяние !
От ръкава на нощта капят петрол и
заклинания.
Изтупа есента, кръвта от ризата на лятото.
Войната с вещина подрежда кости в
пясъка.

24.10.2014, София

Въпроси

Какво...? – въпрос е на душата и сърцето.
Продължението е: Какво ми трябва...
истина ли, цвете или в музиката двете?

Кога...? – въпрос е на душата и сърцето.
Продължението е: Кога ще има...
светлина и смях,
или двете в безобиден грях?

Къде...? – въпрос е на душата и сърцето.
Продължението е: Къде ще сме...
след раждането, края ?
Отговорът е: в ада или в рая.

Защо...? – въпрос е на душата и сърцето.
Продължението е: Защо има...
добро и зло?
Отговорът е: Не може само едно.

Как...? – въпрос е на душата и сърцето.
Продължението е: Как да позная...
любовта, обичта? Отговорът е:
Чрез скръбта в раздялата.

22.08.2014, София

Д-р Александър Д. Крумов. Завършил ХТИ – София. Защитил докторска дисертация в Химико-технологичния университет в Москва, Русия. Експерт в областта на биотехнологията и биоинженерството. Работил дълги години в Бразилия и САЩ. Понастоящем работи в Института по микробиология „Стефан Ангелов” – БАН. Отпечатък върху поезията му е погледът му на света от три континента и мащаба на страните, в които е живял и работил. Издава първата си стихосбирка „Разпънат върху махало” през 2001 г. (изд. „Хр. Ботев”). Втората му стихосбирка „Връзка ключове” (изд. „Български писател”, 2013), съдържа стихотворения, писани в България, САЩ и Бразилия.

Искат ли (не)вежливите война?

Искат ли вежливите война?

Чуй таз вежлива пустота
над вежливите поля, гори,
сред вежливи дъбове, ели.

Попитай вежливо войните,
що почиват под тополите,
ще кажат ли техните чеда?

Искат ли вежливите,
искат ли вежливо,
искат ли вежлива война?

И надали за своята страна
вежливо гинат в тая война,
та вежливите на таз Земя
да не мигнат даже през нощта.

Питай дето са воювали,
и на Днепър са ги срещали,
е ли вярата безпаметна?

Искат ли вежливите,
искат ли вежливо,
искат ли невежлива война?

Ще успеем да воюваме,
но вежливо не искаме
да гинат ни хора, ни братя,
на своята вежлива земя.
Питайте вежливо майките,
жените вежливи, нашите –
ще прозрете ли истина една?

Искат ли вежливите,
искат ли невежливо,
искат ли невежлива война?

Разбра и бродяга, и гражданин,
и невежлив пан, и селянин,
народ и от невежлива страна –
искат ли невежливите,
искат ли невежливо,
искат ли невежлива война!

2014 – 2015

Гл. ас. д-р Бойко Иванов Вачев. Отговаря за европейските проекти и ръководи бюро „ЦЕРН” на Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика на БАН. Завършил кибернетика в КДУ „Т. Г. Шевченко”, Киев, Украйна. Научни интереси в областта на приложния системен анализ и теорията за вземане на решения, а така също комуникацията на науката – едни от създателите на БЕО „Мусала”. Инициатор, участник и мениджър на редица знакови европейски и национални проекти. Организатор на множество научни и художествени изложби. Редактор и съавтор на миникнижичката „SMS стихове и рисунки” с три издания през 2009, 2013 г. Художник на две стихосбирки (2013, 2015). Пише стихотворения и превежда от 2009 г.

Животът удряше ми неведнъж плесница

Животът удряше ми
неведнъж плесница –
звънка, силна.
Страните ми горяха.
И ураган от болка
надигаше се в мен.
Аз да отвърна исках,
но преглъщах.
Препъваха ме.
Очакваха да падна.
Аз падах. После
се изправях. Гордо.
И пак мълчах.
Не изкрещях,
а стисках зъби.

Предаваха ме.
Най-близките ми хора.
Подсмихвайки се.
И без капчица вина.
След време искаха
да им простя.
Но предателство
особено от близък
аз не мога да простя..
Обичаха ме. Вярваха ми.
Държаха ме. Приятелите мои
верни не веднъж.
Разбрах, по пътя си
ще срещна и предатели.
Но той, Животът,
се крепи на тези,
които не те предават
А са до тебе. Винаги.

Прекършени криле

Летях високо и свободно в
небето,
защото крила да летя ми даде
Любовта.

Безброй стрели забиваха се
в мен –
но да прекършат не успяха
моя Блян.

Макар прободена с безброй
стрели,
аз пак летях дори и трудно
в небесата.

Но щом заби в мен стрелата си
и Ти –
в тоз миг замря прободеното ми
сърце.

Душата ми въздъхна с Болка
глухо –
и полетях надолу към Земята
бързо...

Простреляна не можех повече аз
да летя –
прекършени от теб самия бяха
моите крила.

Лежеше на асфалта птица с
пречупени криле –
и само погледът ѝ тъжен в небето още
беше устремен

Доц. д-р Весела Кънчева. Завършила Химико-технологичния и металургичен университет. Ръководител на научноизследователска група в Института по органична химия с Център по фитохимия – БАН. Ръководител на международни проекти с Индия, Испания, Русия, Италия. Лектор на следдипломни курсове в Медицински университет. Експерт към Европейската федерация по безопасност на храни (2010). Обича много поезия, музика и високи планини. Мечтаела е да стане космонавт и затова обича всичко, свързано с авиация и космонавтика. Летец е на безмоторен самолет, скачала е с парашут. Пише стихове под различни псевдоними, един от които е Липидка – защото се занимава с химия на липидите. Нейни стихове са публикувани в „Алманах – Нова българска поезия” (2009) и на сайтовете: Без монитор – сайт за незрящи хора: www.bezmonitor.com; Буквите – сайт за нова българска литература: www.bukvite.bg; Откровения – сайт за лично творчество: www.otkrovenia.com; Бунтарите – идеите, които променят света: www.buntarite.com; Стихи.ру – руският сайт за съвременна поезия: www.stihi.ru.

На седмия ден

Бог грешен свят създал и сам решил,
и нощем всички твари е дарил
със сън, а той е за живота сол!
Тъй гаргата сънува се сокол,
бълхата във съня си е пчела,
но денем истината пък била
от Ад по-страшна и смилил се Бог,
подхвърлил им небесния порок –
Илюзията!
Смесил я с вино,
дано не свърши никога! Дано!
Илюзията със рубинен цвят,
За да преглътнем този грешен свят!

На майка ми...

Камъкът дълго задържал дъха си,
глухо изпъшка...
Скърца в краката ми пътя...
Кога ще свърши ?...
Спъват ме корени, сенки... денят изтича...
И закъснял със години, а пак подтичвам...
Споменът идва. Със себе си взел, който може...
С него поне ще забравя и хляба, и ножа...
Прошката !? Има ли смисъл да искам и...
прошка !?!
Свиха се сенките сиви под лунната брошка...
Хвърлих палтото си, шала... а шапката падна...
Гледах земята как пие снежинките жадно...
Тъй коленичих. По риза. Потръпвайки само...
Знам. Няма как да изстина
до гроба
на мама...

Вичо Генов Балабанов. Инженер – химик. Автор на 7 изобретения, 17 радио- и 6 драматични пиеси, 5 книги (драматургия и поезия); 10 сценария за анимационни филми, стотици стихове. Работил като научен сътрудник в областта на индустриалната химия, ръководител на секция в ДНИ към „Енергопроект”, радиоводещ, сценарист. Носител на близо 20 национални награди за драматургия и поезия, както и на награда на Европейския съюз за радио и телевизия.

На Възбог

Таз земя –

с тъмнодри балкани.

Таз земя –

с ваклорунни стада,

с езера от сълзите събрани

– вече

не е мойта земя!

В нея песни не свирят

щурците

и в очите зора не зори.

Детски плач се надипля

в душите

и боли, колко много боли!

От стремежа – дела поругани.

От несбъднати детски мечти.

От това, че сърцата ни пак са

сковани

от безумно жестоки съдби.

И във някаква тиха забрава

ние чакаме сетния ден.

На финална, горчива разправа

с всеки нас, с теб и със мен.

И ще идем в земята без име,

кат пресъхнал планински поток.

Но и там, да, и там ще летиме

като птици към своя Възбог!

(Гео Нешев. Кардиограми. Мед. изд. APCO, С., 2009)

Доц. д-р Гео (Георги) Нешев, дм. Завършил медицина със специалности обща фармакология, както и клинична фармакология и терапия. Работил е 45 години като участъков лекар, след това в Научния институт по вътрешни болести и клинична фармакология и в Катедрата по клинична фармакология и терапия в Медицинския университет – София. Автор и съавтор на 150 научни статии, 10 монографии, 25 научно-популярни книги, 10 телевизионни сценарии и др. Носител на орден „Кирил и Методий” – I степен, почетен знак на БАН и др. Член на Съюза на българските журналисти, СУБ и Научното дружество по фармакология и клинична фармакология и терапия.

Ergo¹

*Disce gaudere!*²
Seneca

Все още дишам, значи, че живея!
И още се усмихвам, ergo – жив!
Фалшивичко, но от сърце си пея
и сутрин след кафето съм щастлив!...
Обичам вечер чашка да наля,
щом още жажда има, ergo – жив!
Режим не спазвам, но не дебелея –
метаболизма нещо в мене май е крив...
Обръщам се след стройна Дулцинея,
щом още тръпка има, ergo – жив!
Пред огледалото дори немея –

красив съм, старче, просто самодив...
Със себе си да споря сам умея,
щом още разум има, ergo – жив!
Но с Глупостта да споря аз не смея,
че има тя характер завистлив...
Тъй още крача, значи, че живея!
Надявам се! И прав ли пък крив,
отпивам чаша, бройкам Дулцинея...
И пиша още тука, ergo – жив!

¹ Следователно (лат.)

² *Научи се да се радваш!* Сенека, „Нравствени писма до Луцилий“, XXIII, 3.

Фортуна

*Fortuna caeca est.*³
*Das Glück ist eine leichte Dirne*⁴....
H. Heine

Фортуна е със вързани очи.
Фортуна е девойка лековата –
днес гали те със слънчеви лъчи,
а утре те изправя до стената.
Днес – палавница – с тебе ще преспи,
а после всичко бързо ще забрави
и още утре с други може би
рога на лопатар ще ти постави.
Шампанско с тебе днеска ще гърми,
ще шепне, че си „работа голяма“,
но виното щом утре отшуми,
ще разбереш, че всичко е измама.
Фортуна се върти на колело.
Фортуна дава всекиму трошичка.
Подхвърля днес добро, а утре – зло,
присмива се на всеки и на всичко.
Фортуна кой до край ще задържи?
Натрапника си мигом тя пленява,
омайва го с надежди и лъжи,
а после като вихър отлетява.
И всеки пада тук на колене,
и всеки пред Фортуна се зарича.
Тя казва бързо „да“, а после „не“ –
Фортуна, леконравното момиче...
Фортуна днес е тук. А утре – где?
Един издига, други разорява,
оттук задигне, а пък там даде,
намигне и – фурия – отминава...

⁴ *Съдбата е сяпа* (лат. поговорка)

⁵ *Щастieto е една уличица.* X. Хайне

Доц. д-р Добрин Паскалев. Ръководител на Учебно-научен сектор по нефрология, хемодиализа и токсикология в Университетската болница „Св. Марина“, Варна. Професионалните му интереси са насочени към вътрешната медицина, нефрологията, диализното лечение, трансплантологията, витаминологията, оксидативните процеси и... историята. След около 30 години, преминали в битки с болката и човешкото страдание, д-р Д. Паскалев все още вярва, че животът се нуждае от повече изкуство, а изкуството – от повече живот. Пише и превежда поезия.

Децата не познават

Децата не познават обичта:
на обич ние ще ги научаваме.
Да свети тя или да е в калта –
пак ние ще ги направляваме.

Децата не познават нежността,
но с нея ще ги приласкаваме,
щом тя приятел е на обичта,
към нея път ще начертаваме.

Децата не познават и лъжите:
реалност и фантазии сплитат,
дори умело смесват ги в игрите
и на вълшебните крила политат.

Децата не познават лицемерието –
чак нараняват ни със честността,
но в дар поднасят ни доверието,
а ние им прощаваме за дързостта.

Децата ни живота не познават –
на нас разчитат, но не осъзнават,
че ние сме били и още сме деца,
но днес сме със родителски права.
30.07.2014 г.

Два аршина

Всеки има два аршина.
Първият за себе си държи
и в живота с него се крепи.
Вторият е за останалите хора,
до един са в друга категория.

С първия аршин се мери лесно.
С него всичко просто е чудесно:
всяка стъпка получава одобрение,
всяка грешка – бързо опрощение.

Вторият аршин е по-критичен
и подходът му е по-различен,
но достига той до небосклон,
ако с първия аршин е в унисон.

Питам се сега от тези два аршина
как тъй към един да се премине,
та да мериме и себе си, и другите
все по-точно, и според заслугите.

Трудна за решаване е таз задача,
но намерим ли й отговор удачен,
ще успеем да помогем на света
власт да има справедливостта.
27.11.2014 г.

Сърцата ни не остаряват

Сърцата ни не остаряват за любов,
защото любовта е дар небесен.
Щом го получиш, ти бъди готов
от вихъра му, че ще си отнесен.

Сърцата ни не остаряват за любов.
На младини дори не осъзнаваме,

че любовта ни за живот е зов
и трябва точно да го оценяваме.

Сърцата ни не остаряват за любов.
Чак в зряла възраст го разбираме.
Пред любовта, свещен покров,
да се прекланяме не спираме.
18.09.2014 г.

(Елена Кашчиева. Първи откровения. Под печат)

Доц. д-р Елена Кашчиева. Завършила специалност Физика на полупроводниците във Физическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски”. Работила е като преподавател в Химикотехнологичен и металургичен университет – София (1968–2013). Била е отговорник на Лаборатория по електронна микроскопия (1970–2011) и ръководител на катедра „Физика” (2000–2009). В момента е пенсионер. Има 2 издадени стихосбирки – „Проза в рими” (2012) и „Мисли в рими” (2013), а третата ѝ стихосбирка „Първи откровения” (2014) е под печат.

Господ плаче

(за тези, които ще разберат)

Господ плаче,
ах, как
Господ плаче....
С горестното чувство,
че човечеството се затрива....
Че човечеството е
на пътя на омразата,
че човечеството е
на пътя на измиране...
Господ плаче,
Ах, как
Господ плаче....
За това – че неразбран е..
За това – че липсва
чувството любов,
че липсва добротата,
а тях положил е
като устои на света...

Господ плаче,
ах, как
Господ плаче....

Ей, хора...

Ей хора, усетете се,
осъзнайте, разберете,
не всичко е материя, пари.
Не всичко на света е свързано
с предмети до несметност,
с лелеената слава и медал.
Научете се,
че трябва да се вслушате в сърцето свое,
в мъничката нейна точка – наречена душа.
Какво ли тя жадува,
какво ли тихичко шепти
в часовете на нощта?...
Нощта, която ни отвежда
в неznайни светове,
нощта на среща
с безбройните въпроси,
реещи се в нашата глава.
А... ако се вслушаме във гласовете –
тихичко шепнещи ни
в часовете на нощта...
О..., колко отговори
ще открие нашата душа!

Ирена Банова. Завършила икономика в ВИИ „Карл Маркс”. Специализация по предприемачество и мениджмънт в УНСС. Финансов анализатор в Технически университет – София. Хоби и интереси: обича цветя, книги, да пиша поезия и проза. Издадена стихосбирка „Усети ме като полъх...” (изд. „Авангард Прима”, 2011). Девиз в живота: „Човек се учи цял живот за страх и ужас на околните.”

За Безкрая и Безкрайността

Не вярвам на Безкрайност в Бездната,
щом доближи Тя, Бездната се свива.
Безкрайността е в светлата страна,
а Бездната е крайна и страхлива.

Щом Другата усети, на мига
във негативни измерения се срива,
следите скрива в тъмна тишина –
умее Бездната привидно да загива.

Не сме машини ний на Дирихле
с условия отворед застопорени,
Коши се сетил за начални Светове,
но другите от нас са изградени.

И само дето сме родени в страх,
я пускаме в душите и сърцата
и става тя одушевена прах,
що заглушава сънищата.

Но в нас е Силата да я сразим,
понеже тя е грешка в построението,
що тласка ни напред да продължим,
да търсим пролуката в измерението.

30.08.2014

Инфраред (IR)

През мене се процежда топлина,
протичаща в кръвта ми като лава,
остатъчна безцветна светлина
с угаснала радиационна слава.

По нервните ми окончания трепти
и с мислите ми закачливо се задява,
огрява всичко без следи,
а после в звук далечен отшумява.

Там радио-реликново жужи,
окъпала първичната ни същност.
Да, може би да може без звезди,
без топлина ни няма, всъщност.

12.06.2014.

*На онези, които през вековете ни сочат
вярната посока**

В утробата не искам да умра,
врвта си пъпна аз ще прекратя,
дори да трябва с зъби да я прегриза.

Там горе има толкова Слънца
и разум има, зная,
аз искам моите деца
да шестват през Безкрая.
27.01.2013 г.

* „Земята е люлка на човечеството, но не
трябва вечно да се живее в люлката.”
Циолковски – бащата на съвременната
космонавтика

Из цикъла „Без отговор”

Виновна ли е розата, когато
я подарява нелюбим човек?

Ще могат ли душите ни крилати
да оцелеят в този бездуховен век?

Отива ли си тялото, когато
то стане тясно за душата ни?

Не трябва ли най-строго наказание
за този, който стреля по мечтата ни?

И колко време ще е нужно на Земята
да се пребори със следите ни?

От дните ни откраднатите мигове
ще заменят ли нощите, които нямахме?

Какво си мисли котката домашна,
когато входната врата затвори се пред
нея?

И пита ли се цветето откъснато
какъв е смисълът да се живее?

2014

Студено беше лятото, когато
престанах аз да вярвам в чудеса.
Тъй дълго чаках го, откакто
си тръгнаха последните листа.

И цяла зима заедно с дърветата
сънувах слънчевите дни:
онези, старите, отнетите,
но връщащи се, както и преди...

Изглежда, че животът взе си своето:
умората надви ме и сега
студът не ще да си отиде и от лятото,
и от безрадостната ми душа.

И ето че умря надеждата,
тъй дълго пазена стерилно от света
и аз не мога пак, навън поглеждайки,
на лятото да чувствам щедростта.

Доц. д-р Мариана Кънева. Работи в лаборатория „Оптика и спектроскопия” на ИФТТ – БАН. Специалист по интегрална оптика – разработване на технологии за получаване на оптични вълноводи в електрооптични кристали и методи за охарактеризирането им. Интереси в областта на материалознанието и фазовите преходи в твърди тела. Художник на свободна практика. Хоби: пиано, фотография, туризъм, фигурно пързаяне, спортна стрелба.

Не исках да бъда кралски шут
и кралят ме хвърли на мъртвите,
сега съм техен шут
в очакване на краля.

Търсех покой в безпокоя,
но времето вървеше пред мен.
Трябваше да разчитам следи,
когато стигнах там, където всичко стои
непроменено.

Не можах да намеря изгубеното –
само безпокой в покоя.

Искал бих да те намеря, докато сънувам,
като уморен от чакане очи затворя.
По морето на времето да плувам,
докато напълно в него се разтворя.
Искал бих да чуя в нощта над града.
Да стана... и тръгна с тях,
устните крадешком да докосна в съня.
Искал бих да те спра сред звездите,
които над тебе тихо трептят,
писма от своите надежди да изтъка,
по пощата на вярата да полетят.
Искал бих да те почувствам в зефира,
да го обуздая с мирис на гора.
В хор да го умножа, върна, да го разбия,
в зори да ти разкажат заръки от далечина.

(Превод от сръбски език: Меглена Божанова)

Проф. Милан С. Димитриевич, д.н. Завършил Физическия и Природо-математическия факултет на Белградския университет. Дългогодишен директор на Белградската астрономическа обсерватория и председател на Сръбското астрономическо дружество „Руджер Бошкович“. През 1993–1994 г. е бил министър на науката, технологиите и развитието в Сърбия. Има издадени стотици трудове в областта на астрономията, и много популярни и образователни статии е телевизионни сериали. Негови стихове са преведени на български език и издадени от „Херон-Прес“ през 2008 г. в сборника „Стихотворения“. Член на Съюза на писателите в Сърбия.

Време за финал

Когато нощем вече не заспиваш.
Когато си изпълнен със печал,
а истината често преоткриваш
на дъното на празния бокал.

Когато си усетил празнотата.
Когато не желаш да твориш.
Когато не изгаряш във играта.
Когато си готов да се простиш.

Когато не усещаш красотата.
Когато да загубиш не горчи.
Когато са невидими цветята,
макар и да ги гледаш със очи.

Когато не желаш да говориш.
Когато не запяваш песента.
Когато не желаш да се бориш.
Когато не откриваш любовта.

Когато си готов да се откажеш,
изгубил вече старата си стръв.
Когато не желаш да накажеш.
Когато не желаш да си пръв.

Когато не желаш да създаваш.
Когато си излишен за света.
Когато си готов да се предаваш.
Когато не очакваш пролетта.

Когато не изгаряш да успееш.
Когато няма жажда и копнеж.
Когато не желаш да се смееш –
дошло е вече времето да спреш.

Когато вече нищо не желаш,
а всичко свое вече си го дал.
Когато спрял си вече да мечтаеш –
то значи, че готов си за финал.

Доц. д.т.н. инж. мат. Николай Николов. Ръководител на катедра „Теория на механизмите и машините” към МТФ на ТУ – София. Завършил „Технология на машиностроенето и металорежещи машини” и „Приложна математика и информатика”. Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, машинознание, синтез и анализ на механизми, специална и специализирана роботика. Награди: „Млад изобретател” на фондация „Еврика” (2006), „Млад инженер” на ФНТС (2006). Издадена стихосбирка „Стихотворения“ (изд. „Авангард Прима“, 2013).

Равносметка

Не ми достига напоследък времето,
а толкова задачи си поставям!
Дали по-рано младостта помагаше
или наистина си остарявам?

Децата ми пораснаха за мигове
и като нищо още утре в парка
ще водят внучетата да играят и
ще си седят на пейката с приятелки.

А подир мен задачите ще тичат в куп,
но кой тогава ще ги изпълнява?
И чувствата в заплетен възел кой
във куките на плетката ще вдява?

И кой вълшебник ще ми върне времето,
когато можехме да сме си заедно?
И кой от патината ще освободи
Безгрижност, Красота, Приятелство?

И ще приемем ли тази трансформация –
на Любовта с опадалите зъби;
та вместо огнен плам, кибрит от спомени
на тротоара да запалим скръбно?

В примирие ли ще прекрачим в пустото,
за да отстъпим място на децата си?
Все още време имаме, Приятелю,
да изживеем с теб мечтата си!

Извън тълпата

Във времето, когато
всички се бунтуваха,
превземайки площадите
и сваляйки властта,
бунтувах се и аз,
но със онези,
които не навиздаха
митингите,
не скачайки, макар и не-
червени,
се противопоставяха
на смяната
на стари с нови лидери,
защото виждаха
как сходно овчедушие
повежда масите
за чужда кауза.

Във времето, когато
бе пианството борба
и младостта
бе синоним на кръсъци,
разпределих душата си
така,
че да спестя
агресията и рушимостта
и да запазя
разума си чист.

Трофеите,
раздадени в предварата,
не стигнаха до мен,
разбира се,
но имам сили
да започна от началото.
Сега.

Д-р Павлина Гатева, доктор по медицина. Завършила е медицина в Медицински университет – София, със защитен докторат. Работила е в Център за медицинска информация. В момента е асистент по фармакология в Медицински университет – София. Научни интереси: фармакология, метаболизъм, клинични проучвания. Владее английски, френски и руски езици. С литература се занимава от няколко години. Пише в литературни сайтове. През 2009 г. печели трета награда от конкурса за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine. Хоби – Интернет, театър.

Днес времето...

Днес времето е скитник плах,
запратил старата си тога
във гаснещата шепа прах,
която мятаме към Бога!

Оплетени в безброй мълви,
мълчим в разюздана утроба,
да! неми сме и не крещим,
когато станем пръст във гроба...

Разнеждаме се от лъжи,
които парят от умора,
и търсенето ни тежи,
понеже... нямаме опора...

Нагърбваме се с тъжен грях
в затишието на облога,
че нещо повече от прах
съдържа се във всяка дрога...

Днес времето е странник луд,
отдръпнал се със зли прокоби:
„Да бъде страх, да бъде студ
да бъде... житие в окови!!!!”

Доц. д-р Петя Осенова. Преподавател по съвременен български език в СУ „Св. Кл. Охридски“ (морфология и синтаксис). Изследовател в областта на езиковите технологии в ИИКТ – БАН. Специализирала в областта на компютърната лингвистика като постдокторант в Тюбингенския университет в Германия, Университета в Грьонинген в Холандия и като Фулбрайтов стипендиант в Станфордския университет в САЩ. Научни интереси: в областта на формалната лингвистика, обработката на естествен език и компютърната лингвистика. Участва в редица европейски проекти, свързани с електронното обучение, машинния превод, езиковите ресурси. Има над 80 публикации в сборници от конференции и списания (повечето от които реферирани).

Парола

И синя, и бяла
бе любовта ми,
в полет крилата разгръщах...
Бях често разбиращ – пристанище,
понякога буря – могъща...

Вярвах и в приказки.
Сам бях героя:
с голи ръце, с ламята се борих –
останаха белези,
в тази моя история.
Няма победи!
Няма победи!

Рядко бях сфинкса –
безчувствен за другите,
зависим – птицата в клетка,
без свободата, тази илюзия –
виновният фон на моите грешки.

Сега съм спокоен,
обрулен и мъдър,
рядко с думи напреко...
все още вярвам –
животът е хубав.
Паролата днес е:
„Жив съм!
Човек съм!”

Повечето дни

Най-важен всеки е за себе си –
чужда болка не боли,
другите не ги поглеждаме
в повечето дни.

Знание като пчели не сбират,
различни, нашите души,
дори в изпълнена поляна
в повечето дни.

Тъй често склонна е душата
да легне да поспи,
на дневен ред, когато е храната,
в повечето дни.

Навред се шири красотата,
гласът ни в нас не казва: „Спри!”
с отворени очи незрящи ходим
в повечето дни.

Протегната приятелски, ръката
сама остава да виси,
най-важен всеки е за себе си,
в повечето дни.

Но идва ден – животът свършва.
Тогаво силно ще боли –
скъперникът богатството си пропилял е
чрез повечето дни.

Румен Генов. Машинен инженер. Завършил Техническият университет (ВМЕИ) – София. Бил е научен сътрудник II степен (до 1985). Работи като технолог и конструктор в ИМСТЦХА – БАН. Пише стихотворения от ученик, публикувани във в. „Народна младеж” и във в. „Народна армия”. Издадени стихосбирки: „Докосване” и „Пазител на мисли” (2005); „Мечтая те”, „Историята на една любов” и „Спирала” (2013).

Това съм аз

Това съм аз, което виждате –
въртяща се по пътя си Земя,
не скитница, не блудница, не грешница,
а майка и любима, и сестра.
Засяват ветровете в мене семето,
затопля го със ласката снегът,
под синьото небе изнасям бремето
и раждам – истина или мечта.
Небрежно галена от скитник вятър
измива в мене раните дъждът,
а аз понесла болката навремето
съм и сама, и все пак не сама.
Сред мрак космичен с хиляди съседи:
планети, спътници, звезди, супер звезди,
аз изминавам пътя си обреден
не се оплаквам, но и не летя.

Аритмия

Как със думи да обясня тази моя странна магия,
тя извира дълбоко в мен,
залива ме, непрестанно струи.
И превръща сърцето ми в клавиатура
на огромно, огромно, пиано,
всеки удар – във звук,
всеки нерв обтегнат – във струна трептяща,
всеки стон на душата – във лък.
И се сливат в една сто цигулки проплакващи,
а пианото своя химн тържествен гърми.
Завладява ме, упоява ме – в акорд ме превръща,
започва да ме боли.
И тогава издигам ръка и се мъча
водопада от звуци да спра!
Но нали съм неука, увисва ръката ми
и успявам единствено да превърна
този хаос ритмичен – в аритмия.

Доцент д-р Светла Манева. Математик в Института по почвознание, агротехнологии и растителна защита „Н. Пушкиров“, София, направление Растителна защита. Обича вятъра, обича морето, обича планините, обича музиката – обича да обича.

+++++

Релсите, студени струни,
трептящи под пръстите на влака,
изтръгващ ритъма от тях.
Пулсиращо сърце,
за онзи, който чува
и е избрал да бъде част от пътя,
а не случаен пътник.
Релсите, студени струни.
Препускат колелетата по прагчетата,
наречени траверси,
и музиката придобива форма
на чакащо лице, протегната ръка, перон.
Вибрирам, резонирам и се сливам
с болезнената нужда да пътувам.
Превръщам се във път, във влак,
във релси.
Настройвам струните
и вече свиря...

+++++

Когато растеш в сянката на някого,
когато искаш да се докажеш,
да бъдеш себе си, а не нечий.
Когато сянката на някого
остане и след него
и още тежи на раменете ти.
Не забравяй, че те е пазела
от палещите лъчи на слънцето
и от злите погледи на завистници.
Не те е засенчвала,
а е чакала да укрепнеш
и да хвърлиш своята сянка
над децата си.

+++++

Крилете не са само за летене,
понякога са отличителна черта,
показваща небесното ти време
и чистотата на една душа.
Не само птиците по право са дарени
и прилепите махат със криле.
Крилете може и да бъдат бремене
и да разбият нечие сърце.
Крилете може да не са на раменете,
да бъдат скрити вътре в същността.
Така предпазва Господ синовете
на дребнотемните от завистта.
Белязаните с право на летене
вървят изправени по своя път.
Криле не се постигат със пестене,
ако си истински крилете ще те изберат....

+++++

Не те разбираха Дяконе,
когато им говореше.
И думите на клетвата, Дяконе,
не разбраха и не изпълниха.
Когато умря, Апостоле,
пак не те разбраха.
И сега не те разбираме, Дяконе,
мъчим се да те създадем,
от спомени, от представи.

Да те направим като себе си,
по-близък да ни станеш,
за да не пробожда сърцата ни
вопълът ти недоизказан:
„Народе ????”

Доц. д-р Сергей Димитров Илиев. Завършил медицина в Плевен. Работи като хирург в отделение по колпопроктология и гнойно-септична хирургия на Първа клиника по хирургия на УМБАЛ „Д-р Георги Странски” в Плевен. Доцент в катедра „Пропедевтика на хирургичните болести” на МУ – Плевен.

Раздялата

Разбира се,
аз знаех, че съм смъртна.
Разбрах края
също, както и началото –
съвсем не неочаквано.
Но вярвах също
в предполагаем смисъл и идея.
Че имам цел,
и крайно предопределение,
че съм родена да летя,
подобно вятър
и от високо да преброждам планините.

Разбрах, обаче, че ще остаряя
и умра,
тъй както всички други хора,
без изключение,
в деня,
когато ме заряза там,
в средата на небето.

И докато,
залепях напуканото си сърце,
за да изкара някакси за малко...
разбрах, че даже и това,

тук вече,
няма никакво значение.

Изкуството на ходенето

Ясното слънце е остро,
а небето – кристално студено.
И макар че искри и се блещи,
не е никаква пролет:
няма дъх на дълбоко очакване.
Крача равно нагоре по хълма
с метричната стъпка на пътник:
припомням си Киплинг във Африка.

Вървя устремено
и все пак оглеждам по малко,
за новости – дребни и едри.
Търся скрити кокичета,
смигам с кучета, котки
И докарвам на танц тази зимна разходка.
А с подобна походка –
просиява снега срещу мен.
Слагам крак след крака си отпред
и се радвам така,
сякаш стихове пиша
и сякаш сърцата разтапям със тях
с лекота.

Нека крачат от мен балерините
все по-красиво,
и в ритмични войнишки балади
атлетите ходят уверено
все по-далеч.
Аз вървя благодарно и радостно.

Тук и сега,
пътят е мой и краката са мои.
Казват, когато живееш, се движиш.

Гл.ас. д-р арх. Стела Борисова Ташева. Работи в ИИИЗк – БАН. Научни интереси: архитектура, семиотика, архитектурна графика, комуникации. Автор на книгата „Проблеми и тенденции в архитектурната графика на България през XX век“ (ИИИЗк, 2014) и на стихосбирка „Ретуш за предаване в срок“ (2009) в електронно издание: http://liternet.bg/publish23/st_tasheva/retush/index.html. Хоби: поезия, карате.

Благовестие

За всичко отминало не готова винаги да	жалея, запея.	
По нови идеи	копнея.	
По загуби и тъги не	линея.	
В люлка небесна се	люлея.	
Да ходя по облаците	милея, шампанско от дъжд да	налея.
Пред буреносния грохот	немея.	
С нова светлина ще	облея, без ценности да	пилея
и иновации ще	посея, ако света да обърна	посмея.
За истината отдавна	радея, Като грозна лъжа не	тъмнея.
Да пазя историята	умея.	
Пред реда на Бога аз не	хитрея...	

Проницателна

Пробудена ...
Провокирана ...
Програмирана...
Продуктивна.

Променена...
Промислена...
Просветена...
Просветлена.

Прославена...
Протежирана...
Прочистена...
Прочувствена.

Прошарена!
02.01.2015, Екообител „Омайна”

Д-р Таня Желязкова–Тея. Специалности от висшето образование – философия, български език, реторика. Доктор по теория на познанието. Допълнителна квалификация „икономист-мениджър” – връзки с обществеността. Има професионален опит на ръководни позиции в държавния, частния и неправителствения сектори. Научен редактор и автор на научни, методически и публицистични произведения. Член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските журналисти. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи като парламентарен секретар на Българската стопанска камара – съюз на българския бизнес. Увлеча се по: креативно мислене, творческо писане, танци, рисуване, пеене, агрофитнес (градинарство) и туризъм.

Диалог

Попитах компютъра,
ей тъй, на шега,
мога ли да изпитам
за година, само за една,
по-голямо, по-пълно,
по-смислено щастие,
отколкото за цели
двадесет ?
Екранът попремига
и отговори
с цветове на дъга:
„В никакъв случай –
хикс по едно
е винаги по-малко
от хикс, умножено
на двадесет.”
Позасмях се,
и тъжен, и радостен.
Все пак съм сполучил,
че съм човек,
та макар
и със смешни въпроси.
Иначе как бих живял
в този коварен
компютърен век,
ако силиций
в гърдите си нося.

Просто и сложно

Внучката ми учеше
за теорията
на относителността
и въодушевено
от време на време
възкликваше:
„Толкова е просто
и толкова гениално!”

А вечерта се върна късно,
настръхнала като интеграл,
разочарована и огорчена,
проплака на рамото ми:
„Толкова е сложно
и толкова...банално!”
(публикувано във в. „Пенсионери”,
бр. 39 от 23.09.2009 г., с. 21)

Доцент Тодор Керин. Завършил Факултета по електроника – ВМЕИ, специалност електромедицинска апаратура. Научни интереси: радиоизотопна диагностика, приложение на електрохидравличните вълни в медицината, биоритми. Хоби: история на медицината; мъдрости, афоризми, сентенции.

Indulgentio

Не се страхувай да признаеш смело,
че любовта ни вече е прекършена.
Това жестоко, грозно дело,
не ти, животът го е свършил.

Отнема ме от тебе времето, с което
отивам си полекичка и аз.
Като към всичко есенно в полето
се приближава бавно моят час.

И ако утре покоси ме изстрел,
не се плаши, че има доказателства.
Отдавна вече ще съм ти измислил
смекчаващи вината обстоятелства.

И аз от теб очаквам прошка
за стари изневери и предателства.
Не бива да оставим нищо лошо
да тегне в нашето приятелство.

Завръщане

Вървя по своя жизнен път
и често тук и там се спирам,
понякога далеч назад
решения добри намирам.

Вървя по своя жизнен път
и в миг, назад като погледна,
като на лента се въртят
ту неуспехи, ту победи.

Един път, миналото с трясък
изчезва сякаш от света
или пък нежни стъпки в пясък
размива морската вълна.

И като дълги сенки в здрача,
погълнати от ношен мрак,
все по-далеч от мен се влачат,
изчезват спомените пак.

Вървя по своя жизнен път
и стари образи забравям.
На тези от света назад,
лицата вече не познавам.

Вървя, по пътя нов за мене
и новости уж забелязвам,
но нужно ми е малко време
и аз напълно ги зарязвам.

Но чакам, в моя жизнен път
да дойде приказното време
и както дядо ми – светът
зад мен да виждам без проблеми.

Ще изживея отведнъж
и детството, и младостта си,
ще нося всичко наведнаж,
когато тръгна по реда си.

(Христо Христов. Светът през моите очи. Печатна база „Intel deSIGN”, Пловдив, 2013)

Доц. д-р Христо Христов. Възпитаник на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (до 2006). Доцент по физиология в МУ – Плевен. Научни интереси: физиология на труда и ергономия. От дълго време се занимава с проблемите на храненето. Има множество публикации и 4 изобретения. Издадена стихосбирката „Сам в дъжда” (2008), приет за печат сборник с разкази и подготвени за печат сонети и новели. Харесва произведения, разкриващи душевния живот на човека и емоциите, възникващи в човешките отношения, поради което не харесва метафоричните поети. Харесва Плевен и обича Пловдив (където е роден). Член на Съюза на българските писатели.

ПОСВЕЩЕНИЯ

На Вазов

Ти беше в сърцето на цяла епоха,
живя и бори се, и възпя тези дни,
когато тиранинът падна от трона
и път се откри към добри бъднини.

В едно бе събрал ти възторга народен
от бунта априлски и сладкия пир,
когато видя се народът свободен
и славеше руския брат – богатир.

В едно бе събрал ти и всички копнежи,
вълнуващи нашия малък народ,
възпя тези чисти и светли стремежи
със вяра във светлия негов възход.

Ти вярваше искрено в правдата свята
и знаеше сигурно – иде денят,
когато ний всички ще бъдем братя,
та хората дружно в ръка да вървят.

Обичам те, Вазов, защото обичам
и нашия малък и трудов народ.
Народа ни ти със венци го обкичи,
възпя ти и целия негов живот.

Мъглиж, 1950

Александър Карастоянов. Завършил физика – производствен профил. Гл. асистент в катедра „Физика” на Техническия университет – София (до 1994). Действителен член на Нюйоркската академия на науките. Научни интереси – ядрена и теоретична физика. Хоби: поезия, шах (кандидат майстор на спорта).

На жената в науката

В ухото на игла
в шапка на топлийка
пазят се дела
на мравка и калинка.

В утрото изгрява
дневник на щурец.
В пламъка на вяра
лъвица до мъдрец.

Мравка и калинка
красавец и мъдрец
ген на боровинка
в самка и самец.

Тайните остават
в лабораторията – храм.
Протоколите повтарят:
– Спокойно, тя е там !

14.01.2015, София

Модерен непоетичен рефрен

Ти си моята душа,
ти си моето сърце...
А толкова е просто:
ръка в ръка
по пътя към целта.

Печат, ти си моята душа,
а бягат под шала на мощта.
Тежко е да си модерен баща.
Зад екрана крият образите на страха,
бягат от аксиоматичната мечта:
бъди до нея опора, мъж – скала.

Мама ще ти готви..., докога?
Излез навън рошав, разгърден.
Тя е там – отиди и протегни ръка.
Завий я с усмивка лунна, сега
прегърни нейната снага и въздишка.
И ще бъдеш в рода си продължение...,
в разклонението – златна нишка.

„Ти си моето сърце.
Ти си моята душа.”

Изчерпани поетични слова.
Учи за нея китайски в нощта.
Намери си втора, доходна работа.

18.01.2015

София

На един рицар – поетичен

(в памет на Валери Петров)

Той носи мелодичното име Валери,
с ярка артистичност надарен
и всеки в словото му зрънце ще намери,
за свят един мечтан и извисен.

Този вълшебник на поетичното
слово,
умее с думи да омайва,
дарява всеки с нещо ново,
с една усещане за правда.

От дребна случка или събитие,
от стръкче витوشка тинтява,
ти ставаш съпричастен на откритие
и поетичната емоция те завладява.

„Добрите писма“ долитат като
птици,
да стоплят нашите души,
да влеят огън в угаснали зеници,
и да ни направят по-добри.

А в приказките умни за деца,
героите нашепват с нежен глас,
че има светове населени с чудеса
и там доброто има най-велика власт.

При срещите ни с Гьоте и със
Шекспир,
дари ни той със звездни мигновения
и тук сме покорени от един кумир,
на преводача с философските
прозрения.

Отлитна ти на „Другата планета“,
но твоят дух завинаги ще бъде с нас,
един вълшебен рицар без доспехи,
ще призовава с мелодичния си глас:

„Хора на Доброто, не унивайте,
съкровенията си пориви постигайте!“
Вечна памет за Поета!

29 август 2014, Пловдив-София

Ретро - спомен

(за моето родно място)

Там на Стара планина в полите,
на изворите минерални край водите,
едно градче от древни времена съществува
и просто Вършец се именува.

Тук всичко ухае на аромати омайни,
от боровите гори безкрайни,
а тишината нежно те прегръща,
и сякаш се завръщаш в бащината
къща.

А ако вдигнеш взор към висинето,
ще зърнеш Тодорини кукли в небето –
скалните рицари, които зорко пазят
града от бурни вихри и зли врази.

Внезапно, ако тук завари те нощта,
под звезден купол, разперила крила,
изпадаш в безтегловност,
хипнотично
и този спомен ще те сгрыва
носталгично.

С годините това градче расте, но не старее
и винаги с една магия ще те завладее –
на барда Висоцки* – големия руски певец
в ритъма маршов на един куплет.
Тук хората са племе уникално,
дарено с таланта да оцелява локално,
към изпитанията на живота са закалени
и винаги сбъдват своите мечти големи.
Вършец – природни красоти събрал
и днес омайваш като свещен олтар!
Вършец – една вселена във зелено,
бъди навек благословена!

28 април 2014 г., Пловдив

* Тук се намира единственият паметник на
Владимир Висоцки.

Доц. д-р Ангелина Тодорова-Трифенова. Завършила физиология и биохимия в Софийския университет. Един от основателите на Катедрата по физиология на растенията към ПУ „Паисий Хилендарски” и неин ръководител (1981–1990). Водещ автор на 3 учебника и съавтор на 5 практически ръководства. Автор на над 90 научни публикации и няколко свидетелства за патент. Научни интереси: функционална активност на фотосинтетичния апарат и влияние на различни фактори (инхибитори, хербициди, тежки метали, радиация и др). Основател и ръководител (от 2005) на Дамски Биоретроклуб към Биологическия факултет на Пловдивския университет. Хоби: поезия, пътешествия, живопис.

Изкуството I

A prima vista

По-дълго от усещане за апокалипсис,
по-меко от залеза над езеро,
по-тихо от капчук в пещера,
по-видимо от дъга в гейзер –
тя е за него вълшебна гора...

По-страшно от урагана „оцеляване“,
по-жадно от кратер на вулкан,
по-нежно от разплакан сняг,
по-тайно от стъпки на великан –
той е за нея апокрифен знак...

Те крият пепел в точки и удивителни,
те са антиразлични, но и проеднакви,
те не сричат пред другия „обичам те“,
те са част от сцена в случаен спектакъл,
в който изкуството е плач преди излитане.

Изкуството II

Ultimum verbum *

По-дълго от преживян апокалипсис,
по-тъжно от заледен океан,
по-непристъпно от смъртта,
по-вкусно от любовен роман –
тя е за него чаша крехка суета...

По-неприлично от болката,
по-предвидимо от таралеж,
по-цветно от портокал,
по-изплъзващо се от скреж –
той е за нея значещ интервал...

Преди рисунката идва сълзата,
преди стиха счупваме егото,
преди дуела посиняват устните,
преди сонатата ще оглушея...
Дяволе, ти ли измисли изкуството?

* Последната дума

Анжела Димчева. Завършила българска филология и английски език в СУ „Св. Кл. Охридски“. Била е преводач, филолог в Дома на литературата и изкуствата за деца и юноши, издател, редактор за поезия и литературна критика във в. „Словото днес“, отговорен редактор на сп. „Световете“ (2011-2012). В момента е докторант в УниБИТ. Член е на СБП, на СБЖ, на Славянска литературна и артистична академия – Варна, на Българската секция на П.Е.Н. и на Асоциацията на софийските писатели. Има около 400 публикации – поезия, сатира, есеистика, журналистика и литературна критика в над 30 издания. Автор е на 4 стихосбирки: „Предспомен“ (1989); „Температура на духа“ (1996); „Сезони на душата“ (2009); „Крехка суета“ (2013) и на книгата „И критиката е любов“ (2013). Стихове от Анжела Димчева са преведени и публикувани на руски, немски, италиански, испански, шведски, сръбски, полски и турски език. На украински е преведена стихосбирката „Сезони на душата“ и издадена в Украйна от издателство „Твердия“ (2014).

Малка снежна бъркотия

На Валери Петров

Банален сняг се сипе над града.
Банален ли ? Я виж го пак,
че пада на зелен листак
и май не му е време днеска
на гостенина от нощеска!?
А той пред входния ни праг
в печат е хванал нечий крак.
Излизам вън и виждам как
следата става на пъртина,
пресича вчера, днес и утре,
край мен заскача пъстро кутре,
дочувам весели звънчета
и писана шейна премина.
В шейната сурвакарска чета,
подсвиркват весели момчета.
Дим сладък вдишвам от комина
и упоен пристъпвам пак,
но нещо спъва моя крак –
под бял юрган се крие пън ...
А аз къде съм? В спомен, в сън?

25 октомври 2014 г.

На Павел Вежинов

Понякога в просъница ги виждам
към мен да идват от простора,
препускащи с развети бели гриви,
окъпани от изгрев или залез,
блестящи, приказно красиви!

Политам с тях свободен, безтелесен...
Къде, защо? Не питам и не зная,
защото чувствам, че копнея като песен
да се разнасям и да глъхна сред безкрая !

27 януари 2015 г.

Доц. д-р Антоний Стоев. Агроном, специалност „Растителна защита”. Завършил Висшия селскостопански институт (днес Аграрен университет). Специализирал в областта на растителната вирусология – вирусни болести по стопански важни за България културни растения (семкови и костилкови овощни видове и житни) и фунгицидната ефикасност. Има над 50 публикации в посочените области. Проявява интерес към историята. Планинар – изкачил 21 планински първенци на България, носител на специално отличие на БТС. Впечатленията си споделя в няколко публикации във в. „Ехо”. Първите си стихове публикува като студент в тогавашния институтски вестник „Коларовец”. Не е чужд на политически полемики, становища по религиозни въпроси и др.

Из „*Апостоле Левски*”

Ти нямаше стихове свои. Честен и скромн, живя сред икони
и скоро си тръгна от тях. В душата си носеше Бога,
но по-силна бе обичта към народа.
Прозря що е съдба, воля, грях. Презря спокойствие, страх.
Поиска да сринеш окови на иго вековно и се обрече на своя народ!
Личност света и светла! Безпределна смелост и дръзки идеи!
Апостоле Левски! Осенен и обвеян с любов и преданост
към народа беден, изстрадал Ада на години робия!
Тръгна полека по нощните тайни пътеки на изтерзаната родна земя.
С вяра погали, с храброст запали кандилото на бунта.
Просветна то в мрака на зловещото робство и пламна искрата
на народната непокорност... *Апостоле свети,* не бе поет ти!
Но каква по-красива от тази поезия – в годините – тежки, сиви,
Родината, от страх свита, с надежди убити –
да омрежиш с комити и комитети на бунта!
И стъпките тихи по нощните доби откриха и озариха
пъртина „Свобода“! Участта ти велика, участта ти нелека –
да будиш, да палиш стремежа в човеците – твоите събратя –
Народ да бъдат, свободен, достоен, за Името свое,
за свойта История! Да се вдигнат и сринат игото грозно!
Да бъдат лавина от дързост и гордост
като предците велики в нашта История!...
Апостоле свети, упорити и силни, твоите думи
посяха в българите жажда безумна за Свободата!
И стана народа дважди достоен! Прозрял Истина свята,
жестока и строга – *по-добре въстанал и в кърви загинал,*
вместо унижен и безправен в робство да гние!
Апостоле светъл, лиши се от всичко! Без челяд остана,
без дом и имане – но венчан за народа и копняно въстание!
Волен и беден като птица небесна – летеше, твореше вдъхновена поезия
в душите изтерзани на угнетените хора. В тях без умора
палеше решимост и воля! *Борба и Свобода бяха твоето Верую!*
Така ти написа с комитети, с комити *свята Поезия, свята История!*
Разкъса тя покой и окови на иго застинало!
Непоколебимо и смело запрати го в миналото!
И с делото свято, търпеливо и с обич, написа в душата
на свойте събратя – *Българите ще бъдат свободни!*
Дяконе светли, на въжето изпратен от грозен предател!

Бесилката мрачна, смълчана във здрача, в самотата на зимата,
засрамена, застинала, и черните гарвани – бяха първият паметник
на твоего величие! Друг остана в сърцата на преродените българи
през Април да изригнат с пожари и кърви *Стиховете – История*
на народно въстание!... *Апостоле свети, Камбана – Поезия*
на бунт и съзнание на своя народ!...
Днес Времето друго е! Никой не ходи по нощните доби
с вдъхновени послания! И няма въстания и комитети на бунта!
Историята не пишат с дела благородни
народни апостоли и верни комити!
Развяват брадите други „комити“, други „герои“.
И с думи – порои и по катуни, и по трибуни – рисуват и пишат,
нагли и алчни, днешна История. Имат закони, имат „икони“ –
коли, яхти, палати, дори резервати с непристъпни огради!
И с кръв ще ги вардят! А парите – в Швайц-банки са скрити!
За тях ще изпратят на ново бесило и майка си мила!
И тяхното „Верую“ – в „зелено“ се мери!
Историята днес се решава, предава, продава от „героите“ нови!
Земята ни – също! И няма окови, и граници няма
за алчността насъщна! И ровят, и тровят покоя на светите българи!
Колко от тях са вероломно прегърнали дела и творения,
лъжливи и мърляви, дори и престъпни, дори и с кърви!
И първи са, но на софрите! За келепира пред нищо не спират!
За тях вечни магнити са само парите!
И когато те спомнят, *Апостоле свети,*
зоват и те търсят да бъдеш украса на предизборни маси,
ласо за народните маси!
Апостоле Левски, Апостоле свети!
Поете светъл на народно съзнание!
Добре, че не стана злочести свидетел –
народът – обран е, Историята – в рани!

(Бистра Ранева. Разстреляните Поети. Изд. ателие Аб, 2000)

Гл. ас. Бистра Ранева (Маркова). Инж. химик. Работила в ИОМТ „Акад. Й. Малиновски“ – БАН.
Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, наноматериали. Хоби: литература, рисувани
стъкло и коприна. Издадени книги: пет с приказки за Космическия дърводелец и поемите: „SOS!
Деца ни, наркомани са“, „Мое Съвремие, Ножовремие“, „Ножовремие, НАТОвремие“,
„Разстреляните Поети“, „Иракли, Поезия и Мутровремие“, „Самотна майка“. Инициатор и
председател на Национално движение „Деца срещу дрогата“ – www.nddsd.eu.

П о т о п

Българио, родино мила,
с какво заслужи таз съдба,
та всички с тебе да се гаврят
и да те пратят в калта?

Народ ти беше древен, славен,
издържал на битки и беди,
а днес изпаднал и отчаян
и всеки иска да те унижи.

И колко мъка се чете в очите.
Градили с години име, положение и чест
и изведнъж от нейде вълната ги отнесе
и рухна всичко, създадено от тях до днес.

Как се започва отначало?
На възраст, бедни, без пари
отново всичко да се съгради?

Доц. дгн Богдана Зидарова. Геолог-геохимик. Работила в Института по минералогия и кристалография „Акад. Иван Костов“ (до 2011). Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газово-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие № 4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

Наздравница

* * *

На нашите синове...

*„Провери в багажа,
сърцето ми е някъде при теб.“*
Сергей Илиев

*„Единственият смисъл в битието
е радостта от случката живот...”*
Сергей Илиев

Дълго свири...
Дълго – като на празник...
Не спирай,
докато не глътнем до дъно
онази подобна на приказка
тежка наздравница,
с която душите замръкват,
но не осъмват...
Онази наздравница,
смесила с глътките вино
любов и омраза,
и капчици кръв – от сърцето...
Онази наздравница,
дето не може да ни отмине –
като Христовата чаша,
подадена от небето...
Дълго свири...
Днес трябва да ни е светло!
Виж колко звезди
се изсипват на куп
в тъмнината...
Ще пием до дъно –
за здравето на синовете си,
на другия край на света
тихо взели сърцата ни...

Помниш ли
кога разбра че си безсмъртен
дали не беше с първия вик
или с първата усмивка
(тогава тя не се наричаше светлина
беше очите на мама)
или може би когато
направи първите си крачки
падна и си ожули коляното
болеше но после зарастна
почти без белег почти
тогава ли разбра че си безсмъртен
или когато се влюби за първи път
и устните на онова момиче
те отведоха в рая
или може би когато
за първи път видя сина си
когато се огледа в очите му
и в тях разпозна себе си
тогава ли разбра че си безсмъртен
и ако утре настъпи краят на света
непременно ще си поръчаш
два билета за представлението
един за себе си
и един за надеждата...

04.02.2015 г.

16.01.2014 г.

(Стихотворенията са част от поетичен диалог между д-р Весела Томова и доц. д-р Сергей Илиев – приятели от студентската скамейка. Те са част от втората им книга – „Сеячът на надежда”, която подготвят за печат през 2015 г. Началото на поетичния им дует е преди повече от 30 години. Съвместна поетична книга – „Вярата в теб”, 2013).

Весела Димова (д-р Весела Томова). Кардиолог, началник Отделение за интензивно лечение към Втора клиника по кардиология, УМБАЛ „Д-р Г. Странски” – Плевен. Автор на повече от 60 научни публикации в наши и чужди медицински издания, съавтор в три учебника по кардиология. Автор на 11 стихосбирки, издадени в периода между 1990 и 2012 г. Член на Съюза на българските писатели и на Международния клуб на лекарите-писатели.

Любими приказки за деца

И за лято, и за зима, всеки приказки си има, но една е най-любима...

Любимата приказка на

Никола

Приказка за едно врабче

Имало едно врабче –
рошаво, но все кълве –
и трошици, даже трици,
кой каквото му даде.
Къпело се във дъжда,
криело се от снега.
С братчетата си врабчета,
а пък те са цяла чета,
криели се от студа,
сушили се от дъжда.
И така през цяла зима,
покривче за тях да има,
да ги пази от студа,
да ги пази от дъжда,
но най-вече от Котан –
гладен, лукав, мързелан.

Любимата приказка на

Алекс

Приказка за Лисана

Във бърлогата си хладна,
Лиса се събуди гладна.
Как гледа да потуши?
Как стомах да утеши?
По познатия сюжет:
да премине някой плет,
да пролази в кокошарник,
или пък във пилетарник.

А оттам – спокойно, тихо,
ловко и без „аху-иху“,
да открадне я петле,
я пък вкусно кокошле.
После, мисли си Лисана,
аз гощавка ще подхвана.
Ще повикам кака, батко,
дружно ще си хапнем
сладко!

Ами ако ни усети я
стопанин,
в късен час, я чобанин,
и по нас да изпрати върло
псе?

Лошо ни се пише, бре...

Любимата приказка на

Милен

Приказка за Ежко Бежко

Ежко Бежко се похвали:
Правя всякакви сандали –
за мънички, за големи,
да са вечно пременени.
Имам си безброй игли,
и глава не ме боли
да си търся материал –
във гората – Господ дал.
Който иска – от листа
ще му спретна за крака
меки, пъстрички сандали

– ще ги носи, без да жали.
Който иска – от корички
мога да направя цвички.
Който иска – от треви,
ще му изплета върви –
за да ходи смело всеки
той по горските пътеки.

Любимата приказка на

Емил

Приказка за Кумчо Вълчо

Кумчо Вълчо е унил –
Питат го: – Къде си бил?
И защо така мълчиш,
от кого се ти боиш?
Ако нещо те боли,
не мълчи, а сподели.
Ний ще ти намерим лек,
тук, в гората е от век
и лекува всички нас,
ако дойде злия час!
Кумчо Вълчо си мълчи,
свел е тъжно той очи,
но накрая проговаря:
Е, опитах при овчаря
да открадна малко агне,
да нахраня аз родата,
да заситя им гърлата,
само че не се получи –
пуснаха ми злото куче.

(Из поетичен цикъл „Любими приказки за деца“)

Доц. д-р Гена Цветкова Велковска. Преподавател по демография, устройство на територията, геоикономика и други дисциплини в Стопански факултет, катедра „Регионално развитие“ на Тракийски университет – Стара Загора. Има над 150 научни публикации, учебници, монографии, студии, речници и др. у нас и в чужбина. Член на Съюза на учените в България и Съюза на българските журналисти, на две международни редколегии извън страната и на една редколегия у нас. Адвокат и медиатор. Интереси извън научните: поезия в т.ч. детска поезия, музика, живопис, класическа архитектура. Носител е на Национален златен приз „Човешки ресурси“ за 2014 г.

Сбогом, майко, сбогом!

Лежиш в ковчега неподвижна,
а вчера беше все още жива.
Завърши един живот, изпълнен с грижи.
И тебе няма вече да те има, майко мила.

Но ти ще бъдеш вечно жива, майко,
със своята обич в душите наши.
Майко, стани за малко.
Твоята неподвижност плаши.

Стани и прегърни ме с ръце костеливи.
И кажи ми само: „Гоши“.
Кажи ми достатъчно ли бяхме ний към теб грижливи.
Защото бяхме и добри и лоши.

Майко, ти ще бъдеш вечно жива в своята атрофия.
А духът ти вечен
ще го носи твоят внук от София
и внучката ти от този Лондон тъй далечен.

Стани, майко
и виж кой те изпраща.
Носи поздрав на татко,
ако той ТАМ те чака.

Но ти лежиш студена, бездиханна
далеч от този земен форум
в прегръдка със смъртта коварна.
Последно сбогом, майко, сбогом!

01.12.2014 г., Софийски централни гробища

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност „Технология на открития добив на полезни изкопаеми” в Минната академия в Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет „Св. Иван Рилски”. Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разтърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)” (2008); „Любовна трансформация” (2008).

Нашите учители

*С признателност и забрава, посветено на моя учител и класен ръководител от
Националната Априловска гимназия – Петър Ненчев,
който в ранната ни младост ни учеше, как да се борим в трудните житейски моменти.*

Нашите учители ги няма.
Времето застана между нас.
То в косите ни поръсва сняг,
във един безкраен час ...

Вятър с ръка оплита,
път на разноликите съдби,
горест в камъчета скрита,
скъп завет шепти:

„Никога не се предавай –
силния със разум пребори!
Свойта воля отстоявай –
просто себе си бъди!“

Нашите учители ги няма вече.
Времето стопи се в нас.
Като пролетна вода изтече,
във един житейски час.

24.05.2014 г.

Д-р Дарина Минева, д.м. Завършила медицина в Тракийски университет – Стара Загора. Доктор по медицина и магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт. Има придобита специалност по вътрешни болести. Вътрешен одитор, ISO 9001:2000. Работила е като интернист в ОБ „Д-р Тота Венкова” – Габрово, като главен експерт в ЦУ на НЗОК, началник отдел, директор на дирекция в Министерство на здравеопазването и зам.-директор на ЦСМП – Софийска област. Заместник-управител на МБАЛ „Софиямед“ ООД, София. Научни интереси в областта на качеството на медицинската помощ, стопанското управление и клиничната медицина.

Един (не)-познат

Той е мъжът,
познатият – непознат,
ще го видите често
в автобус номер 37.
Усмивва се загадъчно,
винаги слиза на спирка
„Под керепушки”.
Той е мъжът,
който стоеше в задните редове
на публиката
на премиерата на книгата ми
и се усмихваше загадъчно.
После каза: „Вие не приличате
на българка. Нямате българска душа.”
После изчезна.
Той е мъжът – познавач и търсач
на женската душевност.
Може да го видите и в книжарница
„Арт Форум” на улица „Козя”.
Влиза и взима книга,
разгръща я, чете, усмихва се
загадъчно... Остава я и взима друга.
После друга и друга...
След това излиза и се загубва
в прегръдката силна на Града.
А аз видимо неспокойна тръгвам
към лавицата с книгите,
чийто тела разгръщаше мъжът –
Мила Хаугова,
Вера Прокешова,
Станислава Репар –
женски почерци
със силно присъствие

в плътта на литературата.
Той е мъжът, познавач и търсач
на женската душевност.
Потънал в самота...
А аз се питам – душа,
душа, знаем ли какво е,
душа, душа, душа...

Букинистите на Париж

Те са огромни бели птици
по кейовете на Сена.
В дъжд, вятър или слънце,
в есен, пролет, зима, лято.
Те са там – цяло ято!
Непрелетни птици
с перлени крила –
пазителите и раздавачите на познание.
Под стрехите, на които са накацали,
има кофчежета с реликви и монети,
дългогодишни истории на градове,
албуми на изкуството,
фотографии,
платна на Ван Гог, Пикасо, Моне и Мане,
любовните истории на Рембо и Верлена –
пазени от букинистите на Сена!
Влюбените двойки туристи преминават,
водите на Сена под моста текат,
както някога беше за това написал
и чехът Карел Томан.
Само белите птици не отлитат,
те стоят – разперили ангелски крила,
от светлина и блясък
и бдят над познанието и любовта!

Д-р Димана Иванова. Магистър-филолог по славянска филология с профил чешки език и литература и френска филология. Доктор по сравнително литературознание на Карловия университет в Прага. Два пъти е носител на наградата за млади чешки преводачи от конкурса „По стъпките на Григор Ленков” (2002, 2006). Автор на множество преводи в литературния печат и на превода на 2 книги. Член на редакционния съвет на сп. „Българи” в Прага (2008-2013) и на сп. „Сънародник” в Братислава (2014–). Автор е на поетичната книга „Покана за баща” (изд. „Ерго”, 2012). Нейни стихове са преведени и публикувани на английски, чешки, словашки, испански и македонски езици. Има публикувани стихове в литературната периодика в България, в чужбина и в Антологията на международния поетичен фестивал „Арс поетика” в Братислава (2013). В момента работи като учител по френски език, изкуство и култура и ръководи училищната библиотека на гимназията в гр. Малацки, Словакия. Член е и на Синдиката на чешките журналисти и Съюза на чешките преводачи в Прага.

**ОДА юбилейна
(без да е лелейна)**

Кирил Боянов на 50(16) години

Днес е много славна дата,
че тогава на Земята
момък славен е роден
(ще се помни този ден)!
Период на втора младост,
начало е на нова радост,
че млад е този юбиляр –
щом твори с нестихващ жар:
Боянов Кирил, точно той
е днешният голям герой!
Следва (не съвсем по ред)
кратичък CV портрет:
целенасочен като вектор
се включва в нов, модерен сектор:
„Витоша“ – това творение,
създадено бе с вдъхновение
и нашата Е С Машина,
прочу се даже във чужбина!
Конструктор по компютри главен,
член на ICCS славен,
известен вред информатик,
на БАН е той академик!
На ИФИП е GRAND деятел,
на експерти – председател,
и няма кой да му се ежи

на компютърните мрежи....
В публикуването фактор
не е сал като редактор,
а и като вещ писател,
блян за не един издател:
с таланта на информатик
и душата на лирик!
В проекти все международни
включва той таланти родни:
дипломанти, докторанти –
прави учени гиганти!
Малцина толкова са дали:
ленти, ордени, медали,
знаци почетни най-видни
– заслужени са те и свидни!
На днескашния юбилей
руйно вино да се лей,
Vivat всеки да запей
за нов прекрасен апогей!
Да е бодър, здрав и жив,
много радостен, щастлив
още много дни блажени!
От името на приближени
души информатични:

Жени

22.02.2015 г., Военен клуб, зала „Концертна“

Доц. д-р Евгения Сендова (ЖЕН-И-СЕН). Научни интереси: компютърно моделиране на творчески процеси; интегриране на информатиката в обучението по математика, езици и изкуства. Хоби: музика, стихоплетство, танци, изобразително изкуство (включително и компютърно), пинг-понг, тенис, табла (семеен шампион).

Светлина

*Посветено на
Световната година на светлината 2015*

Питам се какво е светлината
и поглеждам към небето:
Слънцето огряло е Земята –
топли нея, топли и сърцето.

Питам се какво е светлината,
с мисъл литвам към децата,
обичта изпълва ми душата
и не чакам нищо за отплата.

Питам се какво е светлината –
сещам се в мига за любовта:
тя отвори ли веднаж вратата,
на часа променя се света.

Питам се какво е светлината –
свързана ли е с познанието:
на прозрението – сърцевината,
на живота ни – очарованието.

16.02.2015 г.

На учителите ни

Този късен юбилей,
слага няколко предели,
срещи, радости, тъга,
по редици оредели.

Как ни беше леко, гордо,
лекари сме просветени,
вече можеме да гоним
и мечти несподелени.

Приземени от мечтите,
всеки в нещо глава блъска,
с тежки книги през нощите
и с идеи озарени.

Лесно лекар не се става,
всеки болен е загадка,
тез загадки разгадавай,
болни на крака изправяй.

Вечер сам останал буден,
всички вече са заспали,
от третета и бумажки,
пак се ти обогатявай.

Нови методи внедрявай,
по света се веч равнявай,
пионерите догонвай,
ако можеш – изпреварвай.

Уморен, но и окрилен,
с нови мисли във главата,
проверявай многократно,
тез идеи в практиката.

Не е лесно път да правиш,
в сняг партина да прокарваш,
леко по отъпкан път се ходи,
трудно се следа оставя.

И когато си постигнал
чужденци да те признаят,
на учителите твои
сваляй шапка до земята.

Веч, макар и посребрели,
гордо вдигнали главата
пишем спомени и книги,
учиме след нас децата.

Март, 2014
Ото Пав (Йовчо Топалов)

(отпечатано във в. „Форум Медикус”, бр.21, год. LXIX, 2 юни 2014 г.)

Чл.-кор. Йовчо Топалов. Професор по сърдечно-съдова и гръдна хирургия, генерал-майор О.Р. Основател и първи ректор на Военномедицинската академия. Автор на над 623 научни труда (6 учебника и учебни помагала, 5 ръководства по хирургия, 14 монографии, 2 монографични обзора - редактор на 7 от тях), 13 рационализации, 24 изобретения, почетен изобретател на Република България, създател на 61 оригинални оперативни интервенции, нови лечебни и диагностични методи и др. Ръководител на 13 докторски дисертации (4 от тях извън страната). Преподавател в МУ – София, ВВМИ, ВМА и др. Водил лекции и показни операции в редица европейски държави. От 40 г. участва в научния Борд на Средиземноморската лига за борба с тромбемболичните заболявания. Член на редколегията на Европейския журнал по съдова хирургия. Удостоен с орден „Кирил и Методий” – златен и с множество отличия у нас и в чужбина. Почетен член на редица научни дружества, държавни и обществени организации у нас и в чужбина. Председател на Федерацията на потребителите в България. Водещ съдов хирург в страната и републикански консултант – за 59 години активна хирургична дейност извършва над 20 000 гръдни и сърдечно-съдови операции и обучил десетки съдови хирурзи.

Родова памет

Продават стари къщи.
Камък и дърво.
Чардак. Кенар. Одая.
Тук се ражда България.

Продават стари къщи.
Родова памет за евро.
Чекрък. Мушката. Куче.
Случва се.
13.03.2015

Почит към майките

На майките кой ще целуне ръката
напукана?
Те поемат по стръмния път.
Близките им са дошли да си ги вземат.
В долапа има чисти дрехи сгънати
и в печката – пари за опело.

На майките кой ще целуне ръката
напукана?
Децата са в града и нямат време,
панелени килии обитават
и няма дървена софра, и сговор няма,
варосана стена, под стряха птица няма.
Децата обикновено закъсняват.

Думи на обич

Ти ми остави добродетели.
Насън понякога те виждам.
Само който е плакал, ще може
тази болка да разбере.

Сега ми трябва време да си с мен –
сега, когато съм съзряла,
за да си кажем, мамо,
думи важни.

От другата страна на океана

Два-три реда драсни, две-три думи:
„Почти съм жив и чакам Коледа!”
Отмъкна те голямата мечта:
със честен труд да стигнеш върховете.

Отмъкна те голямата надежда:
да свиеш дом, да спазваш правилата,
живота да редиш по собствен избор,
без да се скланяш от компромиси.

Дано си здрав, да бъдеш и честит
голямата любов ти пожелава
от другата страна на океана.
Очи, които... Но драсни два реда!

Камелия Каман. Завършила Софийския университет „Св. Климент Охридски” и Военната академия „Георги Раковски”. Работи като преподавател във Военната академия „Георги Раковски”. Научни интереси: стратегически комуникации, реторика. Хоби: пътешествия, танци. Носител на 7 награди от национални конкурси за поезия.

На българските майки...

Да изпращаш детето си...
На далечен път, в друга
страна – накъдето сърцето
пътува всеки миг, всеки час.

Да се взираш... там в небето –
как самолета излита...
И да мислиш – кога пак ще си дойде
твоего чедо, с любов и много обич отгледано...

Господи, кой наказва България,
кой наказва – нас майките,
кой прокуди чадата ни
да се връщат за малко тук – не завинаги...

И ние отново и отново – пак да ги чакаме,
и да броим дните, когато смелите птици
(като чадата ни) – отново ще кацнат –
тук във България!!!

За да посрещнем чадата си,
да целунем тях и децата им...
И да ги погалим с майчина обич –
голяма, добра – най-голяма на света...

Нямаме сили – нямаме право
да ги караме тук да остават.
А как ни се иска, как го жадуваме,
как искаме това да се случи...

Но – засега те ще се връщат –
пак там далече, ще пътуват със самолетите
и дано сили и вяра намират – та да се връщат (поне за малко)
пак – тук във България...

17.09.2013, София

Доц. д-р инж. Катя Маринова Симеонова. Завършила Промислено и гражданско строителство. Работи в Институт по механика – БАН. Научните ѝ разработки са в областта на механика на материали, устойчивост на конструктивни елементи (черупки, пръти, греди и др.) и разрушение на еднопосочни композити при различни натоварвания. Последните ѝ научни разработки са посветени на теоретично моделиране на наноматериали и приложение на наночастици при лечение на ракови и редки болести. Опитва се да моделира свойства на стволони клетки с приложение на математиката и механиката, разгледани като живи клетки. Участвала в много научни форуми в Европа, Азия, САЩ, където представянията ѝ са посрещани с голям интерес. Хоби: музика, танци, кино, поезия – изкуство, голямото ѝ хоби е рисуването – има рисунки от нашето Черноморие, Испания, Холандия, Италия... (изобщо от всички страни, в които е била).

Дяконът

Годините дръзко прекрачил. За подвига рано узрял.
Тревоги и горест и болки със вяра за идното сгрял.
С каква страшна воля, с надежда духът окрилила
сгря мрака робски. И за борбата вдъхна сила.
На крака вдигна зрящи и незрящи в робската земя
в едно съзнание и воля – през смърт към свобода!
Да се усмихва кротко, когато империя срещу му се надига.
Да има силата да издържи, дори когато сила не достига.
Да не избяга, когато целият инстинкт настръхнал бяга.
Да се опази чист, когато обръча край него се затяга.
Да каже: „Сам бях. Губя мене си ако загубя.”
„Ако спечеля цял народ печели.” Да знае, че това ще го погуби.
И всичкото, което има да даде без жал, дори живота.
И мълчаливо да приеме своя кръст на своята Голгота.
Готов за свободата смъртта си да прегърне.
Решен бесилката в знаме да превърне.
И примката главата хванала така да разлюлее,
че днеска като камбана да звъни. И като връх на подвига да грее..
1987 г.

Раздавахме се

На моите приятелки лекарки

Раздавахме се щедро, всекичастно.
А младостта ни конче, развяло грива,
летеше за съмненията неподвластно.
Не питаше, къде ли пътя му отива.

Раздавахме надежди и любов, и вяра.
И колко хора тук след нас
с живота тръгнаха във крак. А стара,
болката отстъпваше по стъпка власт.

Ограбваха ни често по-богати.
Но ний мълчахме. Не спорехме с тях.
Не чакахме да бъдем признати.
Понякога ни беше много страх.

Една ли само птица синя,
ей тъй, пропуснахме край нас.
Накуцваха пребити чувства. Неуловимото
да стигнем искахме. Плачехме без глас.

Раздавахме се щедро, всекичастно.
Отиват си невинните ни и виновни дни.
На толкова съдби и на очакване причастни
бяхме, изправени срещу смъртта сами.

Вървим по пътища тревожни, тъмни.
Мъчително изкачваме невидим връх.
Очаквани, ругани, обичани, безсънни
раздаваме се... до последен дъх.
1980 г.

Д-р Лиляна Райчева. Завършила медицина. Специализирала вътрешни болести, алергология и имунология. Завежда Консултативен кабинет към Катедрата по алергология при Медицински факултет в София в продължение на 20 години. След пенсионирането си организира и разработва Кабинет по алергология към МБАЛ „Царица Йоана” (ИСУЛ) и един алергично диагностичен кабинет при Ортопедични клиники МФ Горна баня – София. Разработила методология и създава лекарство за лечение на болестта „розацея”. Части от монографията ѝ за тази болест са представяни на световни конгреси. Има издадени 11 книги с поезия и 5 пиеси. Превеждана на френски, английски, японски и гръцки езици. Първа награда за поезия от Клуба на лекарите писатели към СБП (2000); литературна награда „Димитър Димов” (2003).

Твоят поет

на Катя

Рози алени и макове
аз набрах за теб букет,
В нищо аз не съм еднакъв,
аз съм твоят млад поет!

Свещта жълта ще загасне,
ще се претвори в луна,
със корона златна ясна
виж ме в друга светлина!

Като Цар или Вълшебник,
господаря на Морфей,
ще те изцера безследно
само с песни и с елей!

Без лекарства, без илачи,
ще танцувам с теб безкрай,
няма вече ти да плачеш,
тръгвай с твоя Менелай!

Как така, какво се случи?
Крил си някакъв секрет?
Няма нищо ново мила,
аз съм твоят стар поет!

100 милиона пъти

100 пъти, ослепях вече,
с тояжка пред твоя храм,
колко време звездно изтече,
не питам, не искам да знам!

100 пъти, милион гари,
ме мамеха, бял стръмен път,
сърцето, сърце изгаря,
за мен е тесен светът.

100 милиона парсеци,
прелетя моя звездочел,
човеци и не човеци,
срещах към тебе поел.

И ето отново 100 пъти
и 100 милионен зов:
Не ме отпращай по пътя...
знай, зная това е любов!

Десетото небе

на Кристи

Девет небета, девет живота,
котките никога не падат по гръб,
както и да си теглим хомота,
няма нищо по тъжно от сълзи и скръб.

Девет живота, искам само единия,
да изживея, както го пиша,
но не ми стиска, и синята фея,
отминава – и изпускам сладкиша.

Крачка по крачка, стъпка по стъпка
милиметър по милион,
всяка секунда, моля отстъпка,
няма, не чувам команда кръгом.

Ехото, екота – гръм срутва комините,
най-после видело става,
спират юзините, и мокасините,
слагам – и тръгвам тогава.

Девет живота, девет небета,
водките никога не съм ги броил,
както ме гледаш сипи ми десета!
Будя се, гледам TV водевил.

Обич по скайпа

На Ива

Как да те обичам през монитора?

Как да те обгърна със ръцете си?

Ти ми се усмихваш от екрана,
като че ли слязла от небето,
като че ли влязла във съня ми –
толкоз близо и така далече.

24.08.2012 г.

На Ива

Колко много пътища неизвървяни.
Колко много незададени въпроси.
Колко много отговори неполучени.
Колко много думи неизказани.
Колко много погледи несрещнати.
Колко много длани недокоснати.
Колко сънища неизсънувани..
Колко много обич премълчана.

13 май 1999 г.

(Михаил Иванов. Заради малката сребърна камбанка. Изд. „Стигмати”, София, 2001)

Доц. д-р Михаил Иванов. Физик в Института за ядрени изследвания и ядрена енергетика на БАН (1969–2010). Научни интереси: теория на симетриите, точно решаеми нелинейни уравнения, класификация на елементарните частици и ядрените състояния. Съветник на президента Желю Желев по етническите въпроси и вероизповеданията (1990–1997). От 1998 г. преподавател в Нов български университет по права на човека, етническа политика и правна защита на малцинствата. Издадена стихосбирка: „Заради малката сребърна камбанка”, „Стигмати”, 2001. Хоби: история. Любим спорт: плуване.

Бащина мъка

Сине мой, замина ти далече
да търсиш хляб във чуждите страни.
Остави ме да плача всяка вечер
и в мъката да минават моите дни.

Ти беше моята надежда свята,
утеха, радост в моите старини.
Но буря страшна мина над страната
и в прах превърна вяра и мечти.

Сега живея вечно във тревога:
„Какво ли прави моето дете?“
И всяка вечер моля се на Бога
над теб криле в защита да простре.

И в мъката си тежка аз проклинам
тез люде със безжалостни сърца,
прокудили от Майка и Родина
цветята красни – нашите деца.

Загубих вече всякаква надежда
да видя внуци, радост, светлина.
И мъката ми тежка ме привежда
все повече към черната земя.

Прости ми, сине, тези тъжни мисли.
Едва ли ще да стигнат те до теб.
Писмото ми остава ненаписано.
Не зная още твоя нов адрес.

Ноември, 1994

Сливен

Във този град премина мойта ранна младост,
изпълнена със грижи, но и с много радост –
от първата ми обич скъп дара незабравим.
То бяха дни на волност и мечти красиви,
полет и възторзи по светли дни щастливи,
искрящи като факли, изчезнали във дим.

От тях остана само тъжна пепел сива.
Мислех си, че всичко завинаги тя скрива –
младежкият ми устрем, несбъднати мечти ...
Но ето, духна вятър и вихрушка бурна
пепелта издуха и в миг към мен се втурна
понесла ми в подарък рой грейнали звезди.

От мойта ранна младост въгленчета живи,
останали да тлеят под пращинки сиви.

Възкресение

В памет на Иван Радоев

Път. Пътеки. Пътища.
Бях тръгнала към Вас,
творецо!
Смъртта – хитра
лисица, ме изпревари.
И почука първа на
вратата.
За мен остави болката в
корема. И светофарът
да свети червено.
Исках да зароя главата
си в пясъка и да не
помръдна от мъка.
Секира разсече душата
ми.
От скута ми е
открадната Любовта.
Мигновение. Дихание.
Милиони хора.
Българийо, разбра ли
какво загуби?

Миризма на джиброва
ракия се разнесе из
въздуха и...
останалото геният
прегълтна в стихове и
Възкръсна.

Преследване

*„Сега съм мъртъв. Това е тежка битка.
Сбогом!”*

Иван Радоев

Пукотевица. Пурпур.
Събуждам се от собствен плач.
Преследват ме яростно в съня без броня.
Видение – петно на кръвопиеща птица.
Аз съм беззащитна в сянката на оковано
цвете.
Поливам го макар и мъртво без листа,
но с корен.
Това е цената на тежката битка.

Спомен

В памет на Иван Радоев

На кръстопът в бурята
съм.
Нощта е топла, леглото
– хладно.
Звездите си шепнат
една на друга.
Самотница в
безкрайността се
съпротивлява.
Не искам да заключвам
скрина, потънал в прах.
Усърдни паяци си
правят къщи.
Какво е мечтата,
заключена в сърцето?
Магия – живот.
Това си Ти!

Петя Марчева. Завършила психология във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий” и три магистратури в СУ „Св. Климент Охридски”: социална педагогика; педагогика на деца с интелектуална недостатъчност; педагогика на зрително затруднени. Сертифициран кариерен консултант по международна програма Global Career Development Facilitator. Асистент в Педагогическия колеж – Плевен, ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий” (от 2014).

La carte postale

Историята, застинала в своя икебана.
Картичка без пейзаж.
Документ за спомен.
Хи-ро-ши-ма.
Изчезналият град с клеймо: 1945.

16 февруари, 7.46 сутринта

той
написа
най-важната книга
в моя живот

В памет на Невена Коканова

Бъди щастлива
С дъх на бадеми
В най-дългата нощ
Време за път
на най-добрия човек,
когото познавам
Без отклонение
По стръмната пътека
В тиха вечер
Момчето си отива
Споменът за близначката остава

5 юни 2000 г.

На баба ми

светлина
в светилището
в лъкатушния тунел
кланям се пред стълба до къщата
електрическа топола
докато хиляди свещи горяха
море от восьък изтече
и пак не прогледнахме
някои я видяха там горе
като северно сияние
избързаха
не дочакаха края

София на поетите

на В.

Градът сънува в безкрайните си лабиринти
на времена и пространства
ледени стъпки
на неуловимото
объркваме времената
циферблатът е замръзнал
Кой ни сънува?
Кой пише историята?
среща
думите са изпълнени с копнежи
Кой сънува нашите стъпки?
Кой ни сбъдва в София на поетите?

София, 4 януари 2015 г.

Д-р Поли Муканова. Завършила българска филология в Софийския университет и стопанско управление в ТУ–Варна. Магистър по творческо писане. Защитила докторат в СУ „Св. Кл. Охридски“. Преподавател по книгознание в УниБИТ (от 2014). Публикувала е в *Литературен вестник*, *Словото днес*, *Книжевно житие* (Скопие), *LiterNet*, *e-Lit*, *Public Republic*, *Grosni Pelikani*, *Litclub*, в сборника *Facecontrol* (2005), в алманасите *Ах*, *Мария* (2009) и *Културна палитра* (2012, 2014), в антологията *Kënga e Detit* (на албански език), *CRONICA*, *Carmina Balcanica*, *DIOGEN plus* и др. Автор на поетичната книга *Мигове в кибритена кутийка* (2009) и на есеистичния сборник *Amor Fati: фрагменти* (2012). Участвала е в международни поетични фестивали. Поезията ѝ е превеждана на английски, немски, албански, румънски и македонски език. Носителка на втора награда от международния конкурс за поезия „Лирични гласове“ (2014).

Посвещение

Ти, който вървиш скромно по пътя си
и дочуваш сърцето на Земята,
и долавяш въртенето на планетите,
и усещаш пулса на звездите;
ти който си звезден жител
и искаш със светлина да пишеш;
ти, който не си забравил,
че сме създадени по подобие Божие
и мечтаеш Божествено да се обичаме,
и бленуваш да се завърнем в рая,
да сме там, за където сме създадени;
ти, който... ако наистина съществуваш
и аз те последвам,
и други, ако натам са поели,
и други...
Ще се завърнем на земята свещена,
ще бъдем на земята бленувана,
ще бъдем там,
където богоподобните
живеят с Боговете.

Означения

Навярно Бог те е изпратил
да те обичам, както никога не съм обичала,
да ме обичаш, както никога преди,
за да преливат представите с любов,
за да се вдигат вибрациите на Земята.

Бушуващата светлина пространствата
изпълни.

И настъпи всимирната хармония.

В онези устремни моменти бяхме
на планетата Земя.

В недра от обич.

Трепетни пътища

В стаята всичко напомня за нас –
светли отражения
с форма на стъпки,
ефирно шептят думите,
въздух нажежен от страсти,
слънчево блестят над мен
пътят, градът на тепетата.
Любовта фотографира
миг на тръгване,
миг на посрещане,
тръгване и връщане...
Движението наподобява
пулса на сърцата ни.

Стоянка Боянова. Завършила специалността физика в ПУ „Паисий Хилендарски“. Главен експерт в Българския институт по метрология в София. Работи в областта на средства за измерване – твърдост на металите, температурни измервания и количество топлина. Разработва и одитира системи за управление на качеството. Член на Съюза на метролозите в България. Член на технически комитет по акредитация „Лаборатории за изпитване“. Издава 10 книги: 8 със стихове, един роман и един сборник с разкази. Съавтор на сборници с поезия и разкази. Има стихосбирка на английски и преводи на арменски. За творчеството ѝ са публикувани над четиридесет рецензии. Редактор на книги с разкази, романи, речници и стихове. Член на Съюза на българските писатели.

Към теб, съпруже, надарен
с дух смел, иновативен и почтен.

Снежно утро горе в планината.
Ранен час. Настъпва бавно светлината.
Навън си сам, поемаш хлад
и с него сякаш се изострят сетивата.

Проглеждаш за хармонията, семпло дива,
на причудливо заскрежената гора
с надвисналия купол на безкрая –
една бездънна, млечна синева.

В миг горе в клоните звезда заискрява.
Там слънчев лъч със златото си заиграва.
А после втурва се с живителната сила,
белотата снежна страстно да помилва.

Ти съзерцаваш ледената красота.
Усещаш – във очакване е тя на Пролетта,
когато силни сокове ще потекат
и свежи багри в цвят и плодове ще
затрептят.

А нас с теб, скъпи, времето посипва с
траен скреж
и всяка нова пролет расне белотата.
Лицата ни не разцъвтят с облик свеж –
не ни се връща той от слънцето, дъгата.

Но плодове ще има, мили: мъдрост зряла
чрез опита си още с тях ще ни дарява.
Ще сещаме искрите, ще виждаме безкрая
на дела все нови със своя си омая.

х х х

Животът е с програма за физическа
промяна,
но ДУХ, ако ЧОВЕК носи, туй дарба е
голяма!

Твоята наука

Твоята наука, докторе, лекува
органи, системи и гени дори.
А душата? Душата какво е?
Тя наистина страшно боли.

Тя, казват, материя също е,
що не можеш докосна, нали?
Но толкова лесно ранима е
и толкова дълго кърви!

Над нея разум уж стои,
а пак хармонията не успява
в света на людете да победи,
та мъка често ги изпепелява.

За таз дилема, докторе,
науката ти вечно ще мълчи.

Юлия Кендерова. Дипломира се с отличен успех в Биологическия Факултет на СУ „Св.Климент Охридски”, специалност „Биология, биохимия и физиология на животните и човека”. Работила като научен сътрудник в Института по молекулярна биология при БАН. Понастоящем пенсионерка. Интересува се от поезия, философия, психология, история, цветарство.

На любимия професор

*Възрастта – на човешкия Дух
вечността...*

Дълъг път предстои на Човека:
да отъпка таз стръмна пътека
и с очи, и с дела да блести
над житейските бурни вълни!

Че годините – люшното време,
с нас препускат, опънали стреме,
и безспир през живота сноват –
през извечния изворен път,

разгадавайки страшна загадки:
Как векът от мига е по-кратък?
Как из земните угари, дни,
светят златни небесни звезди?

Как през трусове, кризи с надежда
светла мисъл с любов се процежда
и как в устрем към нов Рубикон
пред идеите в дълбок сме поклон?...

Тъй безкрай... По спиралата златна
се променяме, но как, непонятно
все на мястото свое стоим,
а сме с Дух тъй висок, непобедим?...

Що е граница?... Има ли мяра
за мечтите, човешката вяра?..
Има ли нещо по-величаво от длан?..
– Предстоящият път неизвървян!

13 октомври 1999 г.

Психо-графики

Погледи прями и погледи жадни...
Зрее денят – тук отдавна е пладне...
Искри проблясват и мисъл сияй
с кълн от сърцата – магистърски рай!...

Отговор чакаме – разумът сочи
още безброй интересни въпроси –
ребром поставя се остър проблем...
тук на Психея всеки искрен е фен!

Тук сме събрани от вечната жажда
всеки миг мъдрост и вечност да ражда:
няма загадки за нас – свръхчовек
ставаме всички през новия век.

Книги, учебници, методи... няма
за психолога тайни, няма измама –
заедно всички с усмивка растем:
всеки намира тук своя Едем...

Юнг, Фройд и Ницше – приятели стари...
В спорта отваряме нови олгари:
учим, как в спорта мотив след мотив
ражда се новият друм и рекорд най-красив
...

...Чакат ни изпити, дипломни тези,
в дирене страстно на истини трезви...
с мисъл – находка полита духът:
нас – по Сизифовски – зове ни върхът...

Магистри „Спортна психология“
София, 3 февруари, 2015 г., юг, НСА

Проф. Юлия Мутафова-Заберска. Завършила ВИФ (1964). Докторат по социална психология на спорта (1971). Преподавател по психология в НСА „Васил Левски“; ръководител кат. „Психология, педагогика и социология“ (2003– 2008); обявена от АБИ за „Жена на 2009 година за България“ (USA); отличена от FEPSAC „За принос в психологията на спорта“ с почетен плакет на името на “ЕМА GERON” (2011, Мадейра); стихосбирки "Резонанс" (1992), "Аве, София" (1994), „Дисонанси“ (под печат); хоби: поезия, музика, море, йога.

Зима в Кайлъка

*посветено на съпруга ми –
д-р Бохос Хайрабемян*

Приказно е днес в Кайлъка –
сняг се сипе от небето
и прогонва всяка мъка
нейде в тъмните полета.

Боровете в сняг смълчани
и дантели заскрежени,
нейде грачат тъжни врани
над потоци заледени.

А реката с зимна песен
нещо шепне и заклина,
крачи там човек унесен
по дълбоката пъртина.

Носи своя свят и болка.
В чистотата белоснежна.
Колко мъка, скърби колко ...
Лекарят и зима нежна.

На тебе, сине

Главата си дръж нависоко
дори свикни пред теглото да пееш.
Аз ще ти кажа, а ти разбери –
по-весело тъй ще живееш.
По-сигурно ще вървиш по света.
Ще видиш навярно реки без вода.
И гори без листа.
Слепец ще те води по правия път.
И може би тъй ще се случи, че някой глупак
ще те учи на ум.
Клеветник на чест ще те учи.
Ти обърни глава и напред отмини,
за нищо не чакай награда.
Труди се без отдих, търси висини.
И никога духом не падай.
Сред този жесток и нерадостен век
бъди едновременно воин,
верен приятел и нежен съпруг
тогава ще бъда спокойна.

Яна Янева–Хайрабемян. Завършила е индустриална химия, работила е в Нефтохимически комбинат в Бургас, а след преместването си в Плевен – като химик в катедра „Физика и биофизика” към Медицинския университет. Понастоящем е пенсионер. Пише стихове от ученическите си години. Хоби – йога, спорт и поезия.

ХУМОР И САТИРА

Реших да напиша

Реших да напиша прочувствена книга,
изпълнена с нежност, със мечти и с романтика!
Желание само, обаче, не стига,
а е нужен талант, пък и малко семантика*!

Талантът, реших, че го имам, естествено,
а думи не липсват и това е съществено!
Остава, обаче, въпросът за тема
и тук, ми се струва, възниква проблема!

Какво и кого, и защо да възпея?
Жалко, признавам си, нямам идея!

Някой ще каже: „Липсва фантазия!
Иди, потърси я в Америка, в Азия,
щом като смяташ, че нищо не става
в нашата малка, скучновата държава!”

Да, бе, наистина! Може и в Африка,
може на Марс и на друга Галактика!
Само че, драги, въпросът ми не е:
„Моята тема, нали, тя къде е?”

Проблемът, повтарям, е: Нямам идея
какво и кого, и защо да възпея?
Тъй че колеги, поети, помагайте!
Моля, не бягайте, моля помагайте!

* Наука за значението на думите и фразите и други лингвистични обекти. В същото време най-често под семантика в езикознанието се подразбира лексикалната семантика, която изучава значението на думите като лексикални и речникови единици

Проф. дхн Александър Милчев. Завършил химия – производствен профил. Ръководител на изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на процесите на електрокристализация и председател на Научния съвет на Института по физикохимия „Акад. Ростислав Каишев” към БАН (до 2010). Научни интереси: електрокристализация: електрохимично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: проза, музика.

Трици

Учителката учеше децата
на всичките въпроси в разговор
– със оглед същината на нещата –
да дават точен, ясен отговор.
С подробности, когато някой обяснява,
усуква ли го много, по-неясно става.

Задаваше учителката всякакви въпроси
– завърташе насам-нататък,
да види кой какво в главата носи
и чакаше ответ най-кратък.

Децата тя внимателно изпита,
накрая на конкурса ги запита:

„А от историята ни тринадесетвековна
научиха ли нещо наш`те политици?“

Ту блясна на Иванчо дарбата мисловна:
той отговор й даде точен, кратък: „Трици!“

7.04.1993 г.

Концентрат

В нищожна маса скрита е огромна
енергия тотална ем це на квадрат (m^2).
Но таз енергия е твърде скромна
в сравнение с човешкия инат,

С количеството злоба и умраза,
побираща се във едно човече!
– Това у нас тъй ясно се показва,
че никой днес не може го отрече.

Изпусне ли се тоя концентрат
от злоба, от умраза, от инат,
планетата би могъл да залей.

У нас безпрепятствено тече,
Отрова носи, смрад навред влече
– неосквернен човек не ще да оцелей.

20.06.1992 г.

(Ангел Балевски. Поет и сатирик. 100 години от рождението му). Акад. изд. „Проф. М. Дринов”, С., 2010)

Академик Ангел Балевски (1910-1997). Учен, инженер, общественик, хуманист, създател на материалознанието и технологията на металите в България, автор на широко разпространения като наука и практика метод за леене и противоналягане, известен в света като методът „Балевски – Димов”, защитен с над 100 авторски свидетелства и патенти. Дългогодишен председател на БАН. Автор на книги с анекдоти, афоризми, стихове.

ЕПИГРАМИ

Предприемачески дух

Тя му сложи рога,
а той си направи усилието
да ги превърне в рога на изобилието!

Облагане с данъци

Влезе в данъчното здрав като бик,
а излезе оттам с обложен език!

Съкращение с цел оптимизация

Многократно в работата се извисяваше
и с това смут всяваше!
Затова те се обединиха и
еднократно го съкратиха!...

Да пестим енергия

По време на любов
– приемете моите съвети –
не давайте на никого да ви свети!

Епитафия

Тук почива лебед,
посрещнал живота си нелесен
с лебедова песен!

Мобилен поет

Стигна до Парнас, яхнал Пегас!
С Майбах от Парнас се върна при нас!

Апел

Адаме, ако на мъжете желаш доброто,
взemi си обратно реброто!

Изобилие

Два реда епиграма,
а скуката в нея – два килограма!

Философия и политика

Той намери философския камък!
Сега търси на кого да го даде
срещу политическо паве!...

Всяко зло за добро

Те ме плюят и лете, и зиме,
но не знаят, че слюнката съдържа ензими!

Оцеляване

Къщи купи той в единия край на света
и имения в другия край на света!
И така най-накрая свърза двата края!

Наука

Откриха учени от БАН,
че ходенето по жени лекува дюстабан!

Откликване на исканията

Искате в политиката да има нови лица?
Окей! Ще ви пробутат лицата на децата на
техните деца!

Почит без прочит

Има учени, от никого нечетени
и затова с мълчание навеки почетени!

Призив

Гласът на вътрешния министър –
вътрешен глас на всеки от нас!

Доц. д-р Веселин Босаков. Завършил социология в Ягелонския университет, гр. Краков, Полша. Работи в ИИОЗ – БАН. Научни интереси: история на социологията, социология на религията, критична теория, гражданско общество. Хоби: *да е в течение на нещата, въпреки опасността от настинка; да е в кухнята на нещата, където приготвя любимия си деликатес „Чувство за хумор”, като забърква доза остроумие, щипка пикантност и хумор, колкото поеме.* Автор на хумористичните книги: *Временни проблясъци по време на временна криза* (ИвРай, С., 2013); *Щръкнали мисли на един напърчен мозък* (ИвРай, С., 2011); *Ерос на гости на Купидон* (Мико Дизайн, С., 2002).

Сатирични зърна

За човека по Толстой

Знаменател е величината,
за която той се смята.
За числител му се дава
това, което заслужава.
И клони дробта към нула
при самовлюбена натура.

Лъв и Хамелеон

Знае се, че Хамелеона
си мени цвета със фона!
Горд е, казват за Лъва,
не продава си гласа!
Но на този свят превратен
с нещо не е адекватен!?
Тези, що Хамелеони бяха,
всички ловко оцеляха.
Лъвовете намаляха!

Епиграми

„Мили ни са планините
и на север и на юг”,
но когато сме на излет,
ги обсипваме с боклук!

Влакът трака в дефилето.
Тъжно гледам от купето:
по крайпътните дървета
вместо пойни птички
са накацали торбички!

На народа при болезнен вик –
ето ти Месия в миг!

Мераклии бол
за шефския престол!

Куп от слова,
но без дела!

Моделът на колата се избира
недостига на ум да компенсира!

От устата на простака
всичко може да се чака!

Слава Богу,
празници много!

Проф. д-рн Георги Пеев. Завършил „Технология на неорганичните вещества”. Преподавал е в ХТМУ (до 2001) и в ЮЗУ „Н. Рилски” в Благоевград (до 2007). Научни интереси: хидродинамични и дифузионни процеси в химическата промишленост. Хоби: поезия, шах (вкл. като състезател).

Песента на паветата

(София, без дата... от 90-те насам)

Разпънат на стълбове
С омраза неонова
Вкован с хладни релси
Замрял е градът.
И все иска да мине!
Лъжата иска да мине!

Гладни кучета ръфат се
С ходещи кръстове
Край свещените кофи за смет.
Свети мигащо жълто
Пред вратите на ада...
И още иска да мине!
Лъжата иска да мине!

В своите мрачни просънници
Господ създал ни е
И после забравил съня...
Ръбати, чепати, без калъп
Градски павета
Всичко носим
И носим на всичко,
Но не и Лъжата.
По нас няма да мине!
Лъжата няма да мине!

Нас – каменни люспи
От кожи на умрели реки –
Тя ни сбира в едно
И ни прави на бент,
Цитадела, лавина.
От град на павета
В град от павета –
Дежавю за всеки,
Който стъпи накриво.
През нас няма да мине!
Лъжата няма да мине!

Свети мигащо жълто
Пред вратите на ада...

Д-р Детелин Лучев. Магистър по история. Магистър по информатика. Доктор по етнология. Докторант по информатика. Главен асистент в Институт по математика и информатика – БАН. Представител на Central and Eastern European Online Library (CEEOL) за България.

Sancta simplicitas¹

De te fabula narratur²

Horatius

Лъвът – отвека цар и господар –
на всичко живо, бродещо в гората,
събрал народът си – и млад, и стар,
па с указ обявил му новината:
„До днес гората беше Вавилон
и липсваше естетско подредение.
Но ред въвеждам тука със закон
за всеки род и всяко оперение!
Красивите – от лявата страна!
А Умните да се строят отдясно!
Отдясно – Ум, отляво – Красота!
От днес така във царството ще властвам!“
Надигнал се тогава страшен шум
и някои дори до кръв се сбили –
красив да бъде кой?, а кой със ум?,
но в мир накрая те се поделили.
Строили се направо по канап,
затихнали дори и крамолите,
но ето, че един жабок ербап,
изпружил се на царя пред очите.
„Хей, блатна твар, не чу ли твоя цар?
Защо на пътя ми така приклезна?“
„Убий ме, Лъве, царю господар,
но мога ли на две да се разчекна....?“

¹ Свещена простота (лат.). Думи на Ян Хус от кладата, когато съгледал една старица да хвърля съчки в гъня, за да бъде опростена.

² *За теб се говори в баснята*, Хораций, „Сатири“, I, 1, 68-72,

Semper idem³

Моше, търговец стар на сто години,
разпратил вест, че иде вече краят;
та сбрали се жена, деца, роднини –
на Стария завета да узнаят.
И почнал той изтихо да изрежда,
на своя род преславен имената,
а всеки се обаждал там с надежда –
непразен да си тръгне от родата...
Тъй най-накрая стигнал до жената,
прегърнала го плачещата Дина:
„До теб съм скъпи, заедно с децата!“
„Убихте ме! А кой е в магазина?“

³ Винаги същия (лат.)

Другари

*„Приятел лукав, приятел двуличен,
приятел бърбив – туй е поразата.“*
Конфуций, „Беседи“, 16.4

Учителят тъй рече и зарече:
„Другари трима пакостят най-вече,
За туй от тях пази се, стой далече;
на твоята маса търсят те сполука,
но, знай, другари са опасни тука.
Приятелят лукав те превъзнася,
ласкател пръв е, вечно се наглася
и служи уж на тебе във угода,
но дири само собствена изгода...
Приятелят двуличен с две сърца е –
другар пред теб, зад тебе гроб копае;
двуличният готов е да предава
и тайни поверени да издава;
разкриеш ли го – гневно ще отрича,
в приятелство до смърт ще се зарича...

Източна приказка

Подгонил вълк коза –
козата бяга, та се къса.
За щастие, порутен зид наблизо
я приютил.

Изкачила се тя на него
и оттам,
нахвърлила се с грозни думи
на вълка.

А той седи, поглежда я и казва:
– Не ти, коза,
говориш,
а мястото, което си заела!

1994

Такова животно нема

По нашите места
от четвърт век вирее
акула със паунова опашка.
Демократически капитализъм –
това у нас роди се
и отглеждаме юнашки!

03.01.2015

До дупка

Газ – до дупка.
Избори – до дупка.
Пътищата ни – дупка до дупка.
...И България... – „черна дупка”.

29.09.2008

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: „Думи неказани”(1994), „Политнала към Слънцето” (2002), „Аз пак ще се родя ” (2006), „Преживе” (2009). Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия” (март 2009). Хоби: музика, колоездене, алпинизъм и туризъм, плуване, художествена гимнастика, изобразително изкуство, художествена литература и т.н.

Епиграми

Тя е „плетачка” от класа,
всеки ѝ го признава –
клюки, интриги създава
и навред ги разнася.

Не се подлъгвайте от нейната осанка –
не е лъвица тя, а пепелянка.

Пази се слюнката ѝ да не те улучи.
„Отровна е!” – аз казвам ти веднага.
Тя по-опасна е от бясно куче –
поне то бяга от тояга!

И този нейн напор ще излезе ялов –
пак казва черно там, къде е бяло!

Да бе насочила ти сили
не към клюки и към интриги,
могла би днес да имаш, мила,
поредица от 200 книги!

Кой каквото иска да мълви
гълъбица тя е. Да, така си е:
като гълъб пощенски разнася
клевети, интриги и мълви...

„Защо ме мразят?” – сигурно се питаш,
Ти цяла си от злоба изтъкана,
когото клъвнеш – смъртоносна рана.
След теб остават все съдби разбити.

Без да бъде оперна тя прима,
нищо, че сопрано е, не – бас,
с „Ария на клеветата” трима
ще засенчи, хващам бас!

Чудом се чудя от дълго време:
ум да ми дава тиква зелена.

Доц. Живодар Иванов Душков. Завършил история и българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”. Работил в РУ „Ангел Кънчев”. Заслужил доцент на Русенския университет (2010). Издал е три стихосбирки „Стриптизъор” (2000), „Билет за раждане” (2007), „Дарявам ти любов” (2010), романа „Пъзел” (2001), белетристичните сборници „111 малки разкази за големи хора” (2000), „Десет есета” (2000), „35 истории от вчера” (2007), „Свидетелства на времето (2007) и др. Негови творби са включени в антологии и сборници. Автор на повече от 130 научни изследвания и 1000 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Носител на редица награди: Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените – Русе (2006), Награда „Русе” в областта на публицистиката (2007), Златна значка на Русенския университет (2007), Златно перо на Съюза на българските журналисти (2008) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси. Член на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

Избор на професор

Това ти ли си или някой друг?

Седим на банките един до друг,

поглеждаме в бюлетините,

шептейки мълвим: „Има и боклук”.

И пускаме спокойно тайният си вот

в науката да блесне нов талант.

Наоколо усмивки – край на глупостта,

не ще допуснем повече посредствеността.

Отваряме кутията, поглеждаме се един друг:

„Бре, как успяхме пак да изберем поредния боклук?!”

Не можем да сменим системата сами –

гангрена на хирург друг ще отстрани,

проблемът КОЙ отново ще звучи.

Акад. Кирил Боянов. Завършил ВМЕИ – София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина „Витоша”, първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990–1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на Интернет в страната. Автор е на над 150 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: „Изживяни мигове” (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Нов проект

Какво е да имаш нов проект ?

Във всеки случай това не е късмет.

За да го получиш, отначало обещаващ,
че едва ли не света ще побеждаваш,
а после се чудиш и се маеш,
как обещанията си ще защитаващ.

Започват дълги и тягостни експерименти,
неудачни опити, изхвърляни на моменти,
тетрадка пълна с протоколи, изчисления,
с какви ли не твърдения, размишления
и най-накрая – с плахи умозаклучения
за твоите трудоемки наблюдения.

Химикалите – изчерпват се, все не стигат.
От Запад да се купят – пари недостигат.
Тръгваш по лабораториите да търсиш,
пак обещаващ, сучеш, замени правиш,
от срам не остава да се отгърсиш,
но го вършиш, все пак го вършиш...

Апаратурата е стара и неподходяща,
търсиш му чалъма – за промени се захващаш.
Ако ни видят тези, дето са я създали,
ще се стъписат пред нашите смели прояви,
но друг изход нямаш, трябва да го правиш,
за да можеш накрая проекта да представиш.

След това се питаш дали нов проект да пишеш ?

И пак започва въртележката безкрайна...

(Климентина Демиревска. Разни мисли и съждения. С., 2013)

Пожелание

Омръзна ми да слушам обвинение
за моето, сега вече, възрастно поколение,
че не е изградило идеалния човешки строй.
Но то е строило болници, училища, фабрики,
заводи и други – много на брой,
за да няма болни, неграмотни, гладни, жадни и безработни,
а и да сме всички почти еднакво имотни.
Родих се по време в края на строя фашизъм,
растях и строихме нов строй – социализъм,
но не отдавна, обаче, дойде строй на неясен демократизъм.
Много ми се иска да живеем в нов,
наистина добър строй с име хуманизъм,
при който да няма никога повече човешки егоизъм,
сред нас да не се шири необуздан бандитизъм,
да не треперим от постоянен рекетизъм
и да забравим завинаги думата расизъм.
Затова заставам твърдо срещу угнетяващия монополизъм
и подкрепям горещо градивната форма на колективизъм.
Искам да не страда душата ни от отчаяние и песимизъм,
а в очите на хората да виждам вяра и да грее оптимизъм.

Февруари 2015 г., София

Д-р Латинка Хитова. Завършила химия в СУ „Св. Климент Охридски“. Защитила дисертация в МИТХТ „М. В. Ломоносов“ в Москва. Преподавателска дейност във Физическия факултет на Софийския университет и НПМГ – София, както и с ръководител на дипломанти. Участва в разработка на договорни задачи. През периода 2003–2012 г. работи по административни въпроси в катедра „Информационни технологии“ при Факултета по математика и информатика на СУ „Св. Климент Охридски“. Научни интереси: физикохимия на полупроводникови материали: израстване и характеризиране на тънки слоеве, а също обработка и характеризиране на обемни материали. Участие в научни публикации и монография, за които са известни 100 цитирания от чужди автори. Член на в СУБ. Хоби: обича хумора, цветята, музиката и много други.

За науката и още нещо

Във Голямата Наука –
няма място днес за скука!
Във науката голяма –
има днес жестока драма!
Много сложни измерения
във различни направления,
но в Теории големи
пак възникват днес проблеми ...

Физиката е в застои,
чака някой Айнщайн свой,
с много сложна математика
там се прави акробатика,
липсва свеж експеримент,
да даде импулс с акцент ...

Химията е Голяма,
без умисъл, дума няма!
Всичко днес се химизира,
та Животът май замира ...
Тъй вървиме към прогрес
с Биохимията днес,
тя пък – сложна и опасна,
със Фармация се срасна ...
С ДНК и със геноми –
стават страшни там погроми ...
Но с надежда в Биология
се развива Екология,
да опазиме Природа –
туй му трябва на народа!

Замърсихме май морето,
тор „хвърляхме“ по полето,
сякохме масиви горски,
дюни сринати са морски,
бреговете – във бетон,
в планините – тежък стон ...
Климатът се днес стъписа –
от затопляне се втриса ...

От Науките Природни,
с резултати благородни,
Чудо трябва да се случи,
та Наука да сполучи ...
Клети сълзи лей Наука,
но на никой не му пука!

Със Науките Хуманни
обществото се развива:
хората са все по-странни,
а Културата – загива ...

В Икономиката – криза,
в Демографията – срив,
сменяш скъсаната риза
с чисто нов презерватив.

С Философия модерна –
ставаш личност правоверна!

Здравето е първа грижа
на държавата ни днес:
трябва с две очи да мига,
за да видя там прогрес ...

В Медицинските науки
днеска стават чудеса,
но пък бавно се придвижват
те под наште небеса ...

Във Компютърния век
Информатиката свети –
днеска нашите деца
със игрички са заети ...

Интернет, лаптоп и „-фони“ –
туй е „орисът“ ни земен;
скачаме кат` електрони
в хаоса ни ежедневен ...

На науките царица
Математика кат птица
рее се във висините
... и решава бъднините.

Дава сложни теореми
с доказателства големи,
всичко може да реши,
без дори да съгреси ...

Но Човекът си е „грешен“ –
Господ тъй го сътворил,
без познание „омесен“
и от разум го лишил ...

Хитър Дявол туй и чака,
бързо той го съблазнил
и с теглото на Земята
много лесно го свалил ...

Тъй че няма оправия
в тази наша орисия,
Бог – високо, Цар –далеко,
сал Науката едничка
пътеводна е звезда ...
... трябва само да пребори
на Човека глупостта!

14.02.2015 г.

14.02.2015 г.

Проф. дмн Николай М. Янев. Завършил математика в Софийския университет. Член на секция „Изследване на операциите, вероятности и статистика“ в Института по математика и информатика към БАН, на който е бил директор два мандата. Член на Международния статистически институт, дългогодишен преподавател в Софийския и други университети, поканен професор в редица престижни университети в чужбина. Автор на повече от 120 научни публикации, между които и няколко книги, като и на една стихосбирка: „Епопея за незабравимите“ (2010). Роден в Бургас, но израстнал в Поморие, той е неразривно свързан с морето, ветроходството и уиндсърфинга. Известен и като Капитан Ник, обявен „за най-добрия математик сред сърфистите и най-добрия сърфист сред математиците“.

Магаре и славей
(съвременна басня)

В горската дъбрава
местната управа
дълго заседава
и реши:
С два гласа „против”
и десет „за” –
магарето се назначава
Отдел „Песни” да оглавява.

В отдела подчинени бяха трима –
скорец, пчела и славей.

Под Марковото ръководство вещо
заработиха и тримата горещо.
Всеки ден със много плам
и без да вдигат врява
градяха Марковата слава.

Прибавим ли към този факт
Марковия сигурен гарант,
няма никак да е чудно,
че за кратко време Марко
се превърна във талант.

Важно край бюрото ходи,
мисълта му в мъдрост броди,
а магарешките мурафети
смени с началнически адети.

Веднъж при себе си
певица славей
магарето извика
и каза му:
– Съгласно трудовото разделение
за теб определих най-приятно
з а д ъ л ж е н и е.

От днес във нашия отдел
песните ми ще пишеш ти!
Ясно е, нали?

– Да, но мисля, че не е най-правилно така –
смутено славеят пропя.

Оправи Марко сивата си вратовръзка,
важно пепелта от цигарата изтръска
и завъртя очи, безкрайно отегчен,
в знак, че разговорът е прекратен.

Започна славеят да пише,
а Марко да пее.

Един ден,
в празничната зала,
на сцената голяма,
Марко авторски концерт подхвана –
славееви ноти четеше,
магарешка песен редеше.

Засрамен, певецът славей
дълго не изтрая.
Смутено се надигна –
като след кошмарен сън –
и безшумно излетя навън.

Като всяка басня
и тази тука
завършва със поука:
**магаретата, както и да я редят,
дори и песента на славеят реват.**

Доц. д-р Руси Русев. Завършил българска филология във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий”. Преподавател в Катедрата по български език, литература и изкуство към Факултета по природни науки и образование при РУ „Ангел Кънчев”. Бил е ръководител на катедрата и декан на Факултета. Председател на Научния център по фолклор, литература и лингвистика „Св. Димитър Басарбовски” и на секция „Филология” към Съюза на учените в България – клон Русе. Публикациите му (книги, студии, статии) са по проблемите на лексикологията, синтаксиса и стилистиката на българския език, лингвистиката на текста, поетическата семантика, ономастиката, наративната семиотика, психопоетиката, етнолингвистиката, лингвокултурологията, литературознанието и езика на българския фолклор. Занимава се и с оперативна литературна критика. Един от съставителите и редакторите на сборника „Арнаудови четения”, от който до 2014 г. са издадени осем тома. Носител е на Награда „Русе”, 2011 – категория „Литература”.